

Khánh Mỹ

Tình yêu mệnh mang

Chương 1

Chỉ khi đứng trước khuôn cửa quen thuộc của căn hộ thuê, Yên Hoa mới thở phào nhẹ nhõm.

Vậy là đã về nhà rồi.

Mỗi một chuyến đi xa về, chuyện leo lên ba tầng lầu luôn làm cô ngán ngẩm. Chung cư có bốn tầng thì tụi cô lại "thượng" ngay trên tầng chót. Thế mới là cực hình cho mỗi lần xuống phố và lên nhà.

Vừa thở mệt nhọc, vừa lục tìm chìa khóa, cô lẩm bẩm:

- Chắc giờ này nó đã về rồi đây.

"Nó" là nhỏ bạn gái chung phòng với cô, cũng là bạn cũ thời Trung học. Làm nghề ca sĩ, nên nhỏ ấy thường về muộn.

Mở được cánh cửa, Yên Hoa kéo valy và xách mấy túi trái cây vào.

Đèn sáng trưng ở phòng ngoài. Đóng cánh cửa, cô khẽ cất tiếng gọi bạn:

- Tổ Trang, Tổ Trang ơi!

Có tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm, Yên Hoa quảng vội mở

hành lý lên nệm ghế salon, cô đi thẳng đến nơi có tiếng động.

- Ê, Tổ Trang. Tao về rồi nè.

Miệng nói, tay cô đẩy cửa phòng tắm tỉnh bơ bước vào.

Không để ý lắm đến tiếng nước chọt tắt hắt sau tấm nilon dày màu xanh đậm quây ở góc trong, cô mở vòi nước ở lavabo và thoa xà bông lên mặt.

Khom người vốc những bọt nước mát lạnh lên khuôn mặt đầy xà bông trắng xóa, cô xuýt xoa:

- Trời ơi, mát quá, đã ghê. Ê nhỏ, tắm lẹ cho tao tắm với. Người tao đang đóng đến cả tấn bụi đường đây nè.

Vòi sen sau tấm màn nilon đã chảy lại như trước nghe rào rào đều nhịp.

Quờ tay với lấy cái khăn lau mặt, Yên Hoa thấy tươi tỉnh hẳn ra với gương mặt sạch sẽ tinh khôi, cô ngân nga hát một khúc hát quen thuộc mà lần nào cất tiếng cũng bi. Tổ Trang bịt tai nhăn nhó. Cũng hơi lạ là lần này cô nàng ca sĩ chuyên nghiệp chẳng thềm phản đối gì giọng hát kinh dị của cô cả.

Còn đang sẫm soi, ngăm nghía trước gương đôi mắt hơi đỏ vì bụi đường của mình, có tiếng gõ nhẹ vào cửa phòng tắm khiến cô giật mình.

Giọng Tổ Trang vang lên bên ngoài như cọt dừa:

- Nè, xong chưa? Có cần người vào tắm giúp cho không vậy?

Yên Hoa trợn mắt kinh ngạc. Chuyên gì vậy? Nho? Tổ Trang ở ngoài kia, vậy chứ còn ai đang...

Tia thắc mắc vừa lóe lên trong đầu, tay cô đã nhanh như chớp kéo

vết tấm nilon qua bên mà chẳng kịp cả suy nghĩ.

Thế nhưng cảnh tượng trước mặt khiến cô sửng người mất một giây như không tin nổi vào mắt mình. Trời đất ơi! Chợt tỉnh ra, cô nóng bừng cả mặt mũi tông cửa chạy ra va mạnh vào Tổ Trang đang đứng bên ngoài, làm cả hai té lăn ra trên nền gạch.

Tổ Trang hết hồn hét lên:

- Ui da! Sao tự nhiên chạy... Ủa! - Cô sửng sốt - Mà y đó hả Yên Hoa? Đang tức tối đến phát khóc, Yên Hoa quắc mắt:

- Vậy chứ mà y tưởng là ai?

Tổ Trang ngơ ngác:

- Ủa vậy còn...

Cánh cửa phòng tắm bật mở, một giọng nói bình thản cất lên:

- Tôi đây.

Tổ Trang ngẩng lên nhìn người thanh niên cao to, tóc tai còn sũng nước, mình quấn cái khăn tắm sắc sỡ in hình con khủng long, rồi quay lại ngạc nhiên nhìn gương mặt còn in đậm vẻ sượng sùng của Yên Hoa.

Thế rồi bỗng dưng cô phá lên cười sặc sụa. Nhưng giọng cười mới cất lên đã chợt tắt ngang dưới ánh mắt hơi cau lại lãnh đạm của người thanh niên.

Cô giả lả:

- À... xin lỗi nhé Yên Hoa. Không ngờ lại có sự cố như vậy xảy ra, tao cứ tưởng mà y còn ơ? Hà Nội chứ.

Yên Hoa sầm mặt làm thinh.

Liếc nhìn cô, Tổ Trang đành đứng lên cười nói:

- Thôi xin lỗi cả hai người vậy, anh Quốc à, cho Trang xin lỗi, Yên Hoa là bạn chung phòng với Trang.

Cô ngượng ngịu:

- Tại hồi nãy Trang lấy máy điện thoại ra ban công nói với bạn nên không có đây, thành ra..

Đang nói chợt cô nhìn thấy cái điện thoại di động của Quốc mà khi nãy cô đã xéo xắt lấy gọi bạn bè, bây giờ đang nằm lẫn lóc dưới chân tường sau cú...ng của Yên Hoa, không biết có bị hư hại gì không.

Lấm lét nhặt lên, Tổ Trang đem lại đưa cho Quốc với nụ cười cầu tài:

- Điện... điện thoại của anh, hồi nãy em mượn đỡ...

Quốc không nói gì, chỉ đưa tay cầm lấy.

Như để trốn lánh cái không khí nặng nề khó thở này, Tổ Trang vừa chui vào phòng tắm:

- Êê? Trang vào rửa mặt cái đã.

Chỉ còn lại hai người.

Quốc bước vào bên trong, nơi mà trên sàn có hai tấm nệm đặt song song, một tấm thì còn phẳng phiu, tấm kia drap nhàu nát, từ trên nệm xuống đến dưới sàn cứ như một bãi chiến trường.

Yên Hoa mím môi nhìn gã thanh niên tự nhiên đi thẳng vào phòng ngủ của cô nhặt quần áo, giầy vớ của hắn nằm rải rác đây đó với vẻ tức tối mà không biết phát tiết vào đâu.

Mệt mỏi với chuyến đi công tác nên cô không nhìn qua cái phòng ngủ trước khi tông vào nhà tắm. Nếu để ý một chút chắc hẳn cô đã phát hiện ra có người lạ trong nhà rồi, đâu để tình trạng quái gở đó xảy ra.

Gom lại mớ đồ của mình rồi, gã kia còn vênh cái mặt lên. Hắn lấy gói thuốc trong túi chiếc áo sơmi, rút một điếu gắn lên môi rồi châm lửa tựa lưng vào tường nhà khoi

Dù không cố ý quan sát, nhưng thái độ lì lợm của gã khiến Yên Hoa càng tức, cô buột miệng la lên:

- Cái khăn của tôi đó.

Không nói còn đỡ, lên tiếng xong cô lại càng sượng với câu nói của mình. Trời đất ơi, không còn từ nào hay hơn để mắng hắn hay sao mà cô lại đi đòi khăn giờ này.

Gã thanh niên lia mắt nhìn xuống cái khăn long in hình con khủng long xanh lè to tướng trên người hắn chẳng tỏ vẻ gì ngoài một nụ cười nhếch miệng.

Hắn cười khi để cái miệng ngu ngốc của cô chắc? Hết chịu nổi, Yên Hoa vớ lấy con thú nhồi bông nằm gần đó ném thẳng vào người gã thanh niên và hét lên:

- Trời ơi! Có chịu biến khỏi đây hay không. Đồ... đồ...

Cô hậm hực đứng dậy bỏ ra ngoài. Chỉ khi đến cửa, cô mới nghĩ ra được một câu chữ tương đối có giá trị:

- Đồ mặt dày! Thật là gớm ghiếc!

Cánh cửa đóng sầm trước cái nhướng mắt của người bị mắng.

Quốc vẫn hút thuốc, anh nhìn lướt qua căn phòng bừa bãi, nhìn xuống cái khăn sạch sẽ trên người rồi lắc đầu mỉm cười.

Dụi điếu thuốc vào gạt tàn trên sàn, anh đeo lại đồng hồ.

Tổ Trang ló đầu ra lúc Quốc đã chỉnh tề, ngồi trên nệm salon mang giày vớ.

Không thấy Yên Hoa, cô mon men đến bên anh:

- Về thật hả anh?

Ngẩng lên nhìn cô không đáp, Quốc siết lại dây giày.

Em xin lỗi anh nhen. Ai mà dè Yên Hoa nó về sớm như vậy - Cô che miệng cười..

Quốc vẫn thản nhiên và yên lặng cột dây giày. Xong anh đứng dậy.

Tổ Trang tiễn anh ra cửa với cái nháy mắt vui vẻ:

- Vài bữa em gọi cho anh nha.

Sải bước trên hành lang nhỏ hẹp, sự im ắng của chung cư vào giữa đêm khiến Quốc cảm thấy mình như một kẻ quấy phá, dù bước chân anh nhẹ nhàng đều đều. Vuốt lại mớ tóc còn ướt nước, anh hít một hơi dài không khí trong lành về đêm. Cơn say lúc nãy có lẽ đã tan biến mất rồi, để giờ đây anh đếm những bước lạch lạch ở một chung cư xa lạ.

Đến cầu thang, anh hơi khựng người. Yên Hoa ngồi bệt ở nấc thang đầu, hai tay khoanh om lấy gối. Dĩ nhiên cô có nghe thấy tiếng chân nhưng có lẽ đoán biết là ai, nên không thèm ngẩng lên.

Quốc bước xuống thang vài nấc ngang tầm với cô, rồi chột quay lại nhìn cô chăm chú.

Bị bất ngờ và gai người trước cái nhìn đó, Yên Hoa nổi cộc:

- Muốn gì?

Giọng cô thách thức và gây sự. Đã định sẵn trong đầu, cô tự nhủ nếu gã đàn ông trơ tráo kia có cử chỉ mất dạy nào với cô, cô sẽ không... nương chân tổng cho hấn một đạp. Với thế đứng ơ hờ như vậy, một cái đạp của cô chắc chắn sẽ làm hấn ngã lồm lổm xuống hết mười

bạc thang chứ chẳng chơi.

Yên Hoa đã hồn sẵn là thế nhưng gã đàn ông trước mặt cô thật quái lạ, hắn không nói năng, không tỏ vẻ gì, chỉ nhìn cô mà thôi, nhìn chăm chú với ánh mắt trầm tĩnh và tự chủ. Thái độ của hắn làm cô chẳng hiểu gì nhưng cứ phải căng người đề phòng và chịu đựng ánh mắt đó.

Mất đứt cả phút, sau cùng rồi Quốc cũng quay người bước đi, không hề giải thích cho hành động khó hiểu ấy của mình.

- Quái đàn!

Yên Hoa phun ra một câu miệt thị khi gã đàn ông điên khùng ấy đã xuống hết nấc thang cuối và sắp sửa quẹo xuống bậc thang kế tiếp. Chẳng buồn ngẩng lên, Quốc vẫn bước đều.

Hắn là một tên khùng, một gã trơ tráo, một kẻ đáng ghét thậm tệ. Mím môi đứng dậy, Yên Hoa quay trở về nhà. Bây giờ là lúc cự cho con nhỏ Tổ Trang một trận. Bồ bịch lung tung bên ngoài còn chưa vừa bay sao mà nó lại dẫn về nhà nữa, cứ cái kiểu này thì chắc có ngày cô chia tay với nó thôi.

Thật là hết nói nổi!

Tình yêu mệnh mang

Chương 2

Tổ Trang đang chờ Yên Hoa. Vẫn cái đệm ngủ đỏ rực, cô nàng ngồi tréo chân trên salon ăn trái vải, bên cạnh là một trong những cát túi trái cây của Yên Hoa đã được mở ra.

Thấy cô đóng cửa đi vào, Tổ Trang vẫn tỉnh bơ ăn vải, còn nhe răng cười với cô:

- Quà Hà Nội ngon thật đó mày.
- Cố nén giận, cô ngồi phịch xuống ghế:
- Mày nói đi, chuyện này là sao đây?
- Có... sao đâu.

Yên Hoa tức tối:

- Mày còn nói là không có sao? Đây là tên bồ thứ mấy của mày rồi? Mày thay kếp như thay áo, mày có lối sống của mày, khó mà nói được. Nhưng mày đưa họ về nhà ngồi chơi, người này đụng mặt người kia lung tung cả lên, tao còn chưa khuyên can gì nổi, rồi bây giờ mày lại nhè lúc tao đi công tác rủ re về nhà nữa là sao?

Tổ Trang lẩm bẩm:

- Ờ thì... tao cũng toàn canh lúc mày đi công tác vắng chứ bô.

Yên Hoa trợn mắt kêu lên:

- Như vậy chuyện hôm nay không phải là lần đầu? Trời ơi, Tổ Trang, riết rồi mày sống kiểu gì vậy? Sao mày cứ... dễ dãi như thế?

Tổ Trang bật cười:

- Thì tao cũng đâu có tốt lành gì.
- Mày còn nói! - Yên Hoa la lên.

Thấy tình hình có vẻ hơi nghiêm trọng, Tổ Trang bỏ cái bộ mặt nham nhở đi. Cô tăng hăng:

- Ừ thì tao có lỗi, xin lỗi mày vậy. Tao cứ nghĩ mày ở chung với tao mà mấy tháng nay cứ đi công tác hoài, tao đi hát tối về nhà lại có một mình nên... thấy buồn quá, nên... có hơi tự do quá trớn... Mình là bạn bè mà, đừng giận tao nữa.

Yên Hoa dịu xuống:

- Mày cũng đã nói mình là bạn bè, vậy mà có bao giờ mày chịu nghe lời khuyên của tao đâu. Mày cứ sống phóng túng kiểu này hoài sao được.

Tổ Trang tắc lưỡi:

- Ảnh hưởng môi trường mà mày. Tao làm nghề ca sĩ quán bar, vũ trường là nơi tao lui tới hàng đêm. Những nơi đó thì đầy đầy những người đàn ông ăn mặc chải chuốt, galant hết mình, hỏi sao không bị "ép phê" tim, nhất là những lúc mình đang buồn nữa chứ.

Yên Hoa lắc đầu. Đứa bạn của cô, cứ hễ cô tìm cơ hội khuyên nhủ thì y như rằng lại bị quan niệm sống phóng túng của nó ngăn trở, thật khó mà mới chuyện nghiêm chỉnh với nó được.

Tổ Trang cười hì hì:

- Nè, đừng có nhìn tao chán ngán như vậy, hôm trước tao đọc báo,

thấy bên Tây, họ gọi cách sống của tao là Tự Nhiên Chủ Nghĩa đó.

- Tự Nhiên Chủ Nghĩa - Yên Hoa ngạc nhiên lặp lại.

- Ủ - Tổ Trang giải thích - Có nghĩa là cứ tự nhiên mà sống, tự nhiên mà yêu, tự nhiên mà tán tỉnh nhau..

Yên Hoa ngắt lời:

- Rồi tự nhiên đưa về nhà, tự nhiên ngủ chung, tự nhiên cái... có bầu, tự nhiên cái có con, rồi tự nhiên buồn, tự nhiên hối tiếc, đến lúc đó chỉ còn tự.. tử thôi, đó chính là kiểu "yêu cuồng sống vội" chỉ tổ thiệt thân mình.

Tổ Trang hình mũi:

- Mà nói gì thì cứ nói, tao vẫn thích sống như vậy. Thoải mái và tự do quá chừng, còn muốn gì thêm nữa. Có yêu cuồng sống vội thì đã sao? "Thà một phút huy hoàng rồi chợt tắt, còn hơn buồn le lói suốt canh thâm" mà mi.

Yên Hoa phát cáu:

- Mà nói thế nhưng đã nghĩ đến hậu quả sau này chưa? Mà có nghĩ đến "suốt canh thâm le lói" sẽ như thế nào không? Cái phút huy hoàng đó có đáng để mà trả giá?

Tổ Trang gãi đầu:

- Tao nghĩ cách sống của tao có gì... quá đáng đâu mà mà lên án dữ dội vậy. Mà thấy phương Tây không? Họ thật sự sống tự do kiểu đó đấy thôi. Tao khoái vậy đó.

Thấy Yên Hoa lắc đầu như đã thấm mệt với cuộc bàn cãi không có hiệu quả, Tổ Trang càng hứng chí bồi thêm:

- Chứ mà coi phương Đông của mình bất công không, xưa nay toàn là đàn ông tán tỉnh và chinh phục đàn bà, thích ai thì có quyền cưới người ấy về làm vợ. Bây giờ thời đại tân tiến rồi, sao ta không thử làm chuyện ngược lại nhỉ?

Yên Hoa trợn mắt:

- Nè con nhỏ điên kia, lại nói lung tung cái gì vậy chứ? Mà đừng bảo với tao là mà muốn thử làm chuyện ngược đời đó nhé?

Tổ Trang tỉnh bơ:

- Sao lại không nhỉ, nam nữ bình quyền mà.

Yên Hoa kêu lên:

- Thật hả? Tổ Trang? Mà thật là đi... tán tỉnh bọn đàn ông thúí đó?

Tổ Trang cãi:

- Cái gì mà đàn ông thúí? Nhỏ không thấy là mấy anh chàng tao cặp, anh nào cũng đẹp trai và hào hoa lắm sao?

Yên Hoa giơ hai tay lên đầu, vể bắt lực:

- Hết nói nổi mày rồi, Trang a. Bọn họ cũng vì lợi dụng mày thôi.

Tổ Trang ngênh mặt:

- Thì đã sao. Tao cũng có giây phút vui vẻ mà. Hai bên đều vui, đều thoải mái là được rồi.

Yên Hoa đứng dậy phát phiền:

- Không thèm nói với mày nữa. Tao đi tắm đây. Nói với mày chỉ uống công. Tao để thì giờ gột sạch bụi bặm cho khỏe cái thân còn hơn.

Tổ Trang gật đầu:

- Ừa đi tắm đi. Khi này vô phòng tắm mà hông được tắm chắc cụt hứng nhi?

Câu nói của Tổ Trang làm Yên Hoa quay ngoắt lại giận dữ:

- Mày còn dám nói?

Hốt Hoa?ng, Tổ Trang giơ hai tay lần trái vải đang cắn vỏ lên cao:

- Ừ thôi thôi, tao không dám nói nữa.

Lườm bạn một cái thật dài, Yên Hoa bước vào phòng tắm.

Nước mát lạnh từ vòi sen khiến cô thấy tHoa?i mái quá chừng. Bụi bặm bám trên tóc tai, da thịt như được gột sạch, trôi xuôi theo bọt xà phòng và tia nước mát tinh khiết.

Vén mở tóc ước đắm ra sau ót, Yên Hoa ngửa mặt nhắm mắt đón lấy những tia nước và thở ra khoan khoái. Trời! Thật là đã. Cô cứ muốn đứng suốt dưới vòi sen như thế này mãi.

Đang thư giãn thoải mái, đột nhiên một ký ức lóe lên trong trí làm

Yên Hoa mở choàng mắt hốt Hoa?ng kéo vệt tắm màn qua bên.

Nước chảy tràn vào mắt mũi khiến cô phải nép sát vào bờ tường gạch men, vừa dụi mắt và ho sặc sụa, vừa nhìn đảo dác khắp phòng tắm.

Im ắng. Chỉ có mình cô và tiếng nước vòi sen rì rào chảy, thật sự không có ai cả.

Nhìn bao quát khắp phòng tắm một lần nữa trong sự bất an, lo sợ, cô thở ra, mím môi kéo màn lại như cũ.

Cái phòng tắm nhỏ gọn và sạch sẽ này, cái thế giới thư giãn tuyệt vời cho mỗi ngày làm việc vất vả này đâu còn là thế giới riêng tư của cô nữa. Làm sao cô có thể tHoa?i mái khi cứ phải ám ảnh về hướm một gã đàn ông lạ mặt còn vướng vít đâu đây trong phòng? Yên Hoa rùng mình.

Hình ảnh "kinh khủng" khi này vụt thoáng hiện ra lại làm cô đỏ mặt và nhột nhạt cả người.

Trời ơi! Tại sao đã biết có người khác, một người khác phải vào phòng tắm mà hăn lại không chịu lên tiếng cảnh báo? Trong khi cô lú lẫn vệt tắm màn ra rồi đứng như trời trồng ở đó, tại sao hăn vẫn có thể điềm tĩnh quay nghiêng nhìn cô một cách quá... tự nhiên như thế?

Vốc trong hai tay một bùm nước, cô tát vốc nước sạch sẽ đó lên mặt, lên đầu cố gạt sạch cái hình ảnh quái quái mà gã đàn ông bệnh hoạn kia như cổ tình để cô chứng kiến.

Hăn thật là một gã lì lợm, một tên biến thái, một hạng người đáng kinh tởm mà cầu trời cô đừng phải gặp hăn thêm lần nào nữa.

Nước bắt đầu trở nên lạnh đột với cô, Yên Hoa rùng mình tắt vò sen và bước ra. Cô quờ tay tìm cái khăn lông.

Thế nhưng cái khăn lông dễ thương của cô chẳng còn nằm chỗ cũ. Yên Hoa nhớ ra lại càng thêm căm tức. Cái khăn hình con khủng long đẹp đẽ của cô khi này đã bị tên đàn ông hoang đường đó... quần vào người rồi, chẳng biết hăn đã vất nơi đâu, mà nếu có tìm ra, làm sao cô còn dám xài lại?

Cuối cùng cô đành phải dùng cái khăn mặt nhỏ của mình mà lau người tạm. Vừa mạnh tay đến độ có thể làm da mình bỏng rát, cô vừa lăm bằm nguyên rửa cho đỡ tức.

Những câu nguyên rửa chẳng hề nhẹ nhàng nhưng cơn tức giận của cô vẫn chưa nguôi được. Vừa tức, vừa sượng sùng đến khó chịu. Cô mặc áo ngủ với một vẻ dằn dỗi.

Cầu mong sao ngủ yên một giấc, sáng mai có thể quên sạch ba cái chuyện bực mình này đi.

Tình yêu mệnh mang

Chương 3

Tổ Trang đã sơn xong một bàn tay đầy móng đỏ mào mận chín. Cô gượng nhẹ ngâm bàn tay vào thau nước để trên sàn vài phút, rồi lấy ra phe phẩy trước gió. Gio bàn tay với màu sơn còn chưa khô ra trước mặt, cô ngăm ngía với vẻ hài lòng.

Quay lại thấy Yên Hoa vẫn còn nằm dài trên nệm vừa xuyết xoa, vừa nhỏ nước thuốc vào mặt, Tổ Trang ngân nga như trêu chọc:

- Chương trình quảng cáo "ngứa con mắt bên phải thì nhỏ vào mắt

bên trái" đây. Nè, người mẫu quảng cáo thì phải cười lên và chớp chớp mắt làm duyên chứ, làm gì mà rên rỉ xuýt xoa hoài vậy. Thôi, được nghỉ một hai ngày thì đi bác sĩ khám cho rồi, làm gì mà hà tiện nằm đó nhỏ nước thuốc, nhỏ hoài không hết mà còn toét mắt ra thì khốn.

Yên Hoa mắt đầy nước thuốc tèm nhem không thể mở mắt, nhưng cô còn cái miệng đang tự do, cô cự lại liền:

- Ở đó còn chọc tao hả? Nếu không vì ba cái tên bồ trơ tráo của mày thì tao đâu có như vậy - Cô lâu bầu - Mới tối hôm qua thôi mà sáng nay đã xốn mắt rồi.

Tổ Trang tủm tỉm:

- Hôm qua tao còn ngờ ngợ không biết mày đã nhìn thấy những gì mà tông cửa chạy như ma đuổi. Hôm nay nhờ bị xốn mắt nên mày đã chịu hé lộ cái bí mật ấy ra rồi đây.

Lấy giọng thâm thì như một tay nhiều chuyện chuyên nghiệp, cô hỏi:

- Ê, sao vậy, mày thấy sao? Cho lời bình phẩm đi.

Yên Hoa đỏ mặt kêu lên:

- Đồ nham nhở. Con quỷ! Tao bị thứ... bậy bạ đó làm con mắt bệnh luôn mà mày còn chọc ghẹo nữa hả.

Tổ Trang phá lên cười ngặt nghẽo:

- Trời ơi! Đoàn Quốc có dáng dấp đẹp như vậy mà mày chê là đồ bậy bạ. Tao thì tao dám cá là lúc đó mày chết sững ra đó vì bận chiêm ngưỡng chứ chẳng chơi đâu. Không nhìn thì cũng phí phạm...

Yên Hoa ngồi bật dậy quát lớn:

- Tổ Trang! Mày giỡn vừa vừa chứ.

Tiếng quát giận dữ của cô làm Tổ Trang hoảng hồn im bật. Tay dụi con mắt cay xè trong tức tối, cô như muốn mắng thêm cho tính trây trúa cợt đùa của đứa bạn nhưng rồi thấy vẻ bí xị đến tội nghiệp của nó, cô đành thở ra bực bội.

Tổ Trang lí nhí:

- Tao chỉ muốn đùa một chút, ai dè lại... quá trớn nữa rồi, mày đừng giận. Tao... à... thôi tao sơn móng tiếp vậy, mày nhỏ mắt đi cho mau lành.

Chùi nước thuốc lẫn nước mắt sống tràn ra viền mắt, Yên Hoa nhìn dáng con bạn ngồi thu lu đưa lưng lại sơn mấy cái móng tay, cô thở dài.

Sống chung với đứa bạn cũ gần một năm rồi, càng lúc cô càng phát hiện nhiều điều không hòa hợp giữa cô với nó.

Đành rằng thời Trung học hai đứa cũng khá thân, nhưng bốn năm Yên Hoa vào Đại Học, cũng là bốn năm Tổ Trang nhảy ra đời quyết chí tiến thân bằng giọng hát từng đoạt giải nhất trong kỳ thi liên trường. Con nhỏ cũng đã trải qua một thời gian chen chân vất vả, giờ đây có thể nói là tương đối thành công.

Còn Yên Hoa, bướng bỉnh theo học môn mình yêu thích mất mấy năm trời. Ra trường với mảnh bằng Tốt nghiệp loại giỏi, nhưng ôm hồ sơ đi xin việc, Tòa soạn báo nào, Đài nào cũng trả lời một câu giống nhau: "Chúng tôi chưa có nhu cầu tuyển thêm phóng viên". Giữa lúc thất vọng quá chừng vào tương lai, cô gặp lại Tổ Trang. Cuộc sống tự lập thảo mai khiến Tổ Trang trong mắt cô như một tấm gương điển hình của thanh niên thời đại mới làm cô ngưỡng mộ. Sống tự lập, sẽ rất thú vị. Không còn gượng ép sống chung một nhà với ba, sẽ tự nuôi thân, thử sức với đời. Đó là một cánh cửa phiêu lưu mà cô thích thú muốn dự vào.

Thế là cuối cùng Yên Hoa cũng hoan hỉ dọn về ở chung với Tổ Trang và nhanh chóng tìm được việc làm, dù rằng hướng dẫn viên du lịch chưa đúng là ngành nghề cô được đào tạo và công việc cũng khá cực nhưng Yên Hoa cũng tạm hài lòng với bước đầu như thế.

Chỉ có điều càng ngày lối sống quá sức thoải mái của Tổ Trang càng làm cho cô ngán ngẩm. Nói theo Tổ Trang thì đó là những thói quen mà mấy năm qua nó có được. Những cuộc tranh luận lẫn khuyên giải của Yên Hoa xem chừng chẳng có tí hiệu quả nào. Tuy lần nào Tổ Trang cũng nhường nhịn và đầu đuôi mỗi khi Yên Hoa bực dọc, nhưng đó chỉ vì sợ cô dọn đi mà thôi.

Ở chung càng lâu, Yên Hoa càng thương cho cái tính vô tâm nhẹ dạ của bạn, nhưng nếu khách quan mà nói, cô thật sự phải chịu đựng cô bạn của mình, chịu đựng cho vô số trường hợp phiền phức lôi thôi mà cô nàng ca sĩ đang lên này đem lại.

Nhìn Tổ Trang vẫn còn cặm cụi với bộ móng đỏ, Yên Hoa chép miệng cố gắng thử làm nhà hùng biện thêm một lần cuối:

- Tao không phải là tiểu thư khuê các gì, cũng chả là hạng cổ hủ mà lên lớp mày về đạo đức. Tao thật sự thích cuộc sống tự lập, tự do nhưng quả thật cách sống của mày làm tao ngán sợ dùm. Mình là phụ nữ mà Tổ Trang. Trong chuyện tình yêu, nếu khổ thì đàn ông và đàn bà khi yêu đều đau khổ như nhau, nhưng nếu chỉ là tình dục, thì đàn bà lúc nào cũng chỉ thua thiệt mà thôi.

Dáng ngồi của Tổ Trang vẫn bất động, cô nàng chỉ ngưng tay sơn

móng. Giọng Yên Hoa buồn buồn:

- Tao biết mày chỉ vì ham vui, chỉ vì thích nghe những lời khen tụng, ngưỡng mộ. Nhưng tội mình là đàn bà con gái, cuộc sống phóng túng vui chơi vung vít kiểu này chỉ tổ làm tai tiếng và mau tàn tạ thân mình thôi.

Thấy bạn có vẻ chịu nghe, Yên Hoa mừng thầm, cô nhỏ nhẹ phân tích:

- Mày cứ nghĩ mà xem, tao dám cá là bọn họ chín phần mười là đã có vợ nhà rồi. Mày cứ ham nghe lời tán tỉnh bồ bịch với lão chồng, mu. Hoạn Thư ở nhà rúi điên lên cho người đánh mày, hay... hay như mấy cái vụ đánh ghen trên báo thì mày làm sao? Có nói ra ai mà bênh vực được cho mày? Lúc đó, hậu quả sẽ tệ ra sao, mày có tưởng tượng được không?

Tổ Trang rùng mình quay lại:

- Mày nói gì ghê rợn quá. Tao chưa có nghĩ đến chuyện xa xôi thế đâu. Chỉ tại tao thích sống tự do. Tao ghét như mấy bà chị họ của tao, cứ sống màu giả dạng thùy mị để cố bầy một tên ngốc làm chồng. Tao phát ngán lên vì điều đó.

Yên Hoa lắc đầu:

- Tao cũng ghét ra vẻ ngây thơ khờ khạo như thế, ghét phải chịu đựng và ngoan ngoãn nghe lời ba tao áp đặt tao theo con đường ông cho là tốt đẹp. Tao thích sống tự do tHoa?i mái.

Cô hăng giọng:

- Nhưng nếu quá trốn thì cũng không tốt lắm đâu. Mày hãy để ý một chút, hay là... chọn lọc một chút, mày có thể thấy được trong số những người đàn ông đeo đuổi mày, ai thật sự yêu thương mày, ai là người đối xử tốt với mày nhất, thì mày mới..

Tổ Trang cười nhảu cánh mũi:

- Ý mày là tao nên yêu có "chọn lọc" chứ gì?

Yên Hoa hơi ngẩn người:

- Ờ thì... nếu nghĩ như vậy thì cũng gần đúng, rồi có thể từ đó mà mày tìm được một tình yêu đích thực cho mình.

Tổ Trang phẩy tay:

- Mày lại nói những gì về tình yêu đó? Tao nói với mày rồi, đừng có đem chuyện tình yêu mà nói với tao. Tao chẳng nghe đâu, tình yêu là cái mốc xì gì? Tao chả biết, với tao mọi thứ đều vì thấy hợp và... như có một chút sự đồng cảm mà có thể cho là cái duyên vậy, thế là đủ rồi.

- Cái duyên? - Yên Hoa lặp lại.

- Ủ, cứ như chuyện Đoàn Quốc mà nói.

Hắn là một tay hoang đàng nhưng cũng có tiếng là khó chịu và kênh kiêu lắm. Bọn đồng nghiệp thách tao cưa đổ hắn một lần, tao để ý kỹ lắm, hôm qua hắn say chả biết trời trăng, thế là tao ăn cá. Mà xem nếu không có một chút duyên thì làm gì mà hắn một mình ngồi uống say bí tỉ như thế ở giờ tao hát.

Yên Hoa kinh hoàng khi nghe câu chuyện được kể lại bằng một cái giọng thản nhiên như không của Tổ Trang:

- Mà nói mà... dặt cái tên lạ hoắc đó về nhà chỉ vì lời thách thức của đám bạn mà à?

Tổ Trang "cười hiền":

- Thì mà vừa nghe đó thôi. Cũng tại tao thấy tui nó nói khích dữ quá, mà hắn thì cũng tương đối bảnh trai cho nên...

Yên Hoa đưa tay sờ trán mình:

- Hết biết mà luôn Tổ Trang.

Tổ Trang ngồi xồm xuống bên, níu tay cô:

- Đừng có phát rầu với tao nữa, tao hứa với mà, tao sẽ nghe lời mà, sẽ đàng hoàng lại một chút, bồ bịch cũng sẽ... "chọn lọc" một chút. Như vậy mà đã vừa ý chưa?

Yên Hoa tròn mắt nhìn bạn:

- Mà nói thật chứ? Vậy là cuối cùng những lời nói nhảm chán của tao cũng có hiệu quả trước cái đứa ương bướng như mà sao?

Tổ Trang phì cười:

- Tao chỉ ham vui khó bỏ chứ có ngang bướng chuyện gì đâu mà mà nói tao ngang bướng? Thôi thì cũng vì mà, vì cái tên Đoàn Quốc, tao sẽ đổi cách sống một tí xem sao.

Đang quá vui mừng trước thắng lợi bất ngờ, Yên Hoa chợt khựng lại:

- Mà nói cái gì mà có vì cái tên đó nữa?

Tổ Trang cười:

- Tao nhờ mà vì mà cứ lải nhải hoài phát ngán, còn tao nhắc đến Đoàn Quốc vì nếu không có cái vẻ phách lối của hắn hôm qua thì tao cũng không tự ái mà từ bỏ cách sống vui vẻ này sớm đâu.

Yên Hoa ngạc nhiên:

- Mà nói cái gì mà phách lối? Tao chưa hiểu.

Tổ Trang giải thích:

- Thì cái tên Đoàn Quốc đó, hắn làm phách quá chừng, lúc tao đưa hắn về nhà, hắn ôm tao tình tứ lắm, nói năng cũng anh em ngọt

ngào. Vậy mà đến khi từ phòng tắm tỉnh táo bước ra, hắn trở lại bộ mặt kênh kiệu phách lối cũ. Ánh mắt hắn nhìn tao xa lạ và... Tao không biết nói sao.. nó làm tao có cảm tưởng như... cứ như là... tao dễ tiện lắm vậy. Tao đã nằm ầm ỨC cả đêm.

Yên Hoa ngạc nhiên. Hôm qua đúng là cô mệt quá sức nên đặt mình xuống là ngủ ngon lành, có hay đâu con bạn nằm kế cạnh lại thao thức, tức tối vì một chuyện như thế.

Tố Trang nói, giọng quả quyết:

- Cho nên bây giờ tao nghĩ kỹ và quyết định rồi, tao sẽ sống ngăn nắp lại một chút. Chứ còn dễ dãi quá để những tên như Đoàn Quốc ngó mình không đến nửa con mắt, làm như mình hư đốn lắm vậy. Nghĩ lại tự ái ghê. Tại tao muốn thẳng lời thách thức thôi, chứ tao thiếu gì người đeo đuổi, chiều chuộng. Mà thấy tao nói đúng không? Mặc dù buồn cười và thất vọng một chút vì cái động lực làm con bạn buông tuồng của mình chịu thay đổi chỉ là vì tự ái trước cái tên đáng ghét đêm qua, nhưng Yên Hoa cũng hài lòng. Nói gì thì nói, miễn Tố Trang chín chắn một chút, cô đã mừng rồi. Cô gật gù khen bạn:

- Vậy là mày tỉnh rồi đó. Mấy gã đàn ông như thế tao cũng ghét nữa. Thứ xấu xa đáng khinh.

Tố Trang trợn mắt nhìn chòng chọc vào cô:

- Ê, tao chỉ nói hắn làm phách thô, chứ có chê hắn xấu ở điểm nào đâu. Xét về dáng vóc, về mặt mũi, thì Đoàn Quốc cũng ăn đứt khá nhiều tên đó chứ. Mày đừng có chê "người ta" như thế, nhất là khi mày cũng đã có dịp chiêm ngưỡng rồi.

Nói chưa dứt câu, Tố Trang cũng chuẩn bị sẵn lối thoát. Cô vừa cười hăng hắc, tránh né những tay chụp tức tối của Yên Hoa, vừa thích chí nhìn vô bộ mặt đỏ lựng sừng sùng của cô.

Yên Hoa mím môi tức giận. Đứa bạn quỷ sứ của cô. Sao nó không để yên cho cô quên cái hình ảnh... kinh dị đó kia chứ. Nó nhắc lại làm chi để cô lại thấy gai cả người khó chịu thế này?

Chống nạnh thủ thế xa xa, Tố Trang nháy mắt trêu già:

- Sao, nhỏ? Thú nhận đi, hôm qua đã thấy những gì mà sáng nay phải nhỏ mắt lia lịa như vậy. Hì hì, bộ trường Đại học họ không dạy môn sinh vật sao, mà nhắc đến là nhỏ đỏ mặt tía tai như ăn nhầm ớt hiểm như vậy?

Chụp cái gối ôm ném mạnh về phía Tố Trang, Yên Hoa chồm lên rượt đứa bạn giỡn nhây chạy lòng vòng trong căn hộ nhỏ. Nhắm bễ khó thoát khỏi tay cô, Tố Trang tuôn chạy ra ban công trong tiếng cười

sắc súa, để lại Yên Hoa với tiếng kêu hốt hoảng theo sau:

- Trời đất! Trở vô đi Tổ Trang. Mày còn đang mặc áo ngủ mà, sao lại chạy ra đó. Tao không thèm rượt mày nữa đâu, trở vô đi, con quỷ!

Tình yêu mệnh mang

Chương 4

Yên Hoa đẩy cái xe đi dọc lối nhỏ giữa hai quầy hàng. Những thứ cô chất vào xe chỉ toàn là đồ hộp và các túi bánh kẹo.

Đến quầy bán các hiệu mì gói, cô quăng vào xe đẩy hai chục gói mì tôm và phở ăn liền. Đây là các bữa ăn tối của cô.

Sống chung với Tổ Trang, nhưng buổi tối của nó cũng là giờ sắp trình diễn, nó chẳng bao giờ chịu ăn sớm với lý do là nó quá hát không hay. Và rồi khi nó xong việc, thì luôn có người mời nó đi ăn khuya. Cho nên thường xuyên nhất vẫn là Yên Hoa một mình ở nhà buổi tối. Làm biếng nấu ăn, vì thế mấy gói mì, mấy thứ đồ hộp là thực đơn khỏi cần chọn của cô.

Sáng nay mở tủ lạnh, cô đã phải cắn răng khi thấy các ngăn lại trống trơn, bao nhiêu là thức ăn dự trữ đợt trước, cô nàng Tổ Trang đã chén sạch nhưng lại vẫn "vô tư" không nghĩ đến chuyện đi mua tiếp. May mà hôm qua cô có mua từ Hà Nội về mấy cái bánh cốm và mấy ký vải, nên cũng còn có cái mà ăn sáng tạm. Nếu không, nội nghĩ đến chuyện đi ba tầng xuống đường để mua thức ăn sáng là cô đủ xỉu rồi.

Nhắm trong đầu, Yên Hoa tạm hài lòng vì các thứ cần mua có lẽ đã tạm đủ, chỉ còn... Cô quẹo xe đẩy vào khu bán khăn và drap. Cô lục tìm suốt cả quầy hàng một cách tỉ mỉ, và ngạc nhiên vì không tìm ra món hàng cô cần.

Nú một cô gái mặc đồng phục đi ngang, cô nói ngay:

- Nhờ chị tìm giùm cái khăn lông loại lớn có hình con khủng long màu xanh kết trên nền màu đỏ. Mấy tháng trước tôi có mua một cái ở đây...

Cô nhân viên cười nhỏ nhẹ trả lời:

- Khăn loại đó hết hàng rồi chị ạ. Hàng đó chúng tôi nhập về số lượng cũng có hạn, nên có lẽ thị trường cũng khó kiếm. Hay chị chọn loại khác, được không?

Thất vọng, Yên Hoa thở ra bực bội Cái khăn hình con khủng long cô thích biết bao nhiêu, vậy mà phải gói vút vào sọt rác. Bây giờ siêu thị lại không còn hàng đó, làm sao bây giờ?

Ngần ngừ một chút, cô đành lựa chọn rồi lấy đại cái khăn màu đỏ quạch có hình một con báo đen to đùng. Mở hẳn khăn ra và giơ lên ngắm nghía, cô bĩu môi. Con báo nhe răng gầm gừ có bộ răng nhọn hoắc nhưng đôi mắt thì hiền quá không xứng hợp chút nào với bộ răng kia. Ai mà vẽ dở đến thế không biết.

Cô chặt lưỡi cuộn cái khăn lại và quăng luôn vào xe đẩy. Kê, mua đại vậy, còn hơn mấy cái khăn có hình hoa hòe hoặc cảnh bãi biển với vài cô gái mặc bikini trông chán chết.

Tính tiền xong, ôm gói hàng, cô ra khỏi siêu thị. Liếc nhìn đồng hồ ở cổ tay, cô lắc đầu. Mất đứt buổi sáng để đi chợ rồi.

Có tiếng kêu vang của máy nhắn làm Yên Hoa giật mình. Cô đổi tay xách hàng để lục tìm trong túi quần jean cái máy nhắn của mình.

Tin nhắn trên máy chỉ vồn vện một dòng ngắn: "Gọi điện về công ty gấp". Yên Hoa ngó quanh tìm kiếm. Thấy một buồng điện thoại công cộng màu vàng ở đầu đường, cô xốc lại túi đồ trên tay đi nhanh tới.

Trong buồng điện thoại đang có người gọi. Ông ta đứng đưa lưng về phía Yên Hoa. Lục túi xách lấy sẵn ra cái thẻ, cô sốt ruột đứng chờ.

Sau cuộc điện đàm, người đàn ông gác máy quay ra vội vã, đựng phải túi đồ Yên Hoa ôm trên tay, làm rơi cả xuống đất.

- Ô, xin lỗi.

Người đàn ông kêu lên rồi hấp tấp cúi xuống nhặt mớ mì gói vung vãi và cái khăn lông mới tinh bỏ trở vào túi và đứng thẳng lên đưa cho cô. chỉ khi đối mặt, cả hai mới sững sốt vì nhận ra... "người quen". Có điều sau sự phát hiện đó thái độ của hai người hoàn toàn khác nhau.

Giật phắt túi hàng, Yên Hoa mím môi gườm gườm nhìn người đối diện. Còn Đoàn Quốc thì nhếch môi cười nhạt rồi quay lưng bỏ đi. Liếc theo dáng gã đàn ông mình không ngờ lại chạm mặt lần nữa ở chốn này, thấy hẳn bước lên chiếc Corolla mới toanh đậu dưới lề cách đây vài bước và lái đi, Yên Hoa bĩu môi. Cái máy điện thoại cầm tay đâu mất rồi mà phải chạy vào buồng công cộng gọi điện vậy không biết. Thái độ của hắn vừa rồi quả thật đáng ghét quá.

Vào buồng gọi, cô đặt túi hàng của mình xuống cạnh chân, bỏ thẻ vào và bấm nút. Vừa nghe giọng cô, sếp đã gấp rút nói một tràng:

- Yên Hoa đó hả? Em làm ơn chuẩn bị tour đi Huế bốn ngày dùm anh

với, chiều hai giờ bay. Ghé qua công ty trước mười hai giờ nhé, để lấy vé máy bay và nhận khách

Yên Hoa ngạc nhiên:

-Ủa, sao kỳ vậy anh Trọng? Em mới xong tour tối qua, theo lịch thì đến mai em mới lên tour tiếp mà?

Trọng gạt ngang:

- Không nghỉ được đâu Yên Hoa, Lân nó bị đụng xe gãy chân sáng nay rồi. Em phải đi thế cho tour của nó thôi. Giúp giùm nhé.

Cô lính quỳnh kêu lên:

- Trời ơi đụng xe? Rồi anh Lân có bị sao không anh Trọng?

- Nó không sao đâu Yên Hoa. Chỉ bị gãy chân và trầy trụa sơ thôi.

Anh chưa thăm nhưng nhà nó khi báo tin đến là như vậy. Anh mới nhận tin đây thôi.

- Ảnh nằm phòng nào vậy anh? - Cô hỏi gấp.

- Nhưng mà... chuyển hướng dẫn của nó...

Cô đáp vội vã:

- Thì em thế, em sẽ đi mà. Nhưng anh cho em biết số phòng của anh Lân đi, em muốn ghé qua thăm ảnh trước khi đến công ty.

Tiếng Trọng thở phào trong máy:

- Được rồi đợi anh tí. À đây, em nhớ nhé, phòng 201 khu E bệnh viện Trung Tâm.

Kẹp ống nghe vào vai, cô rút viết ghi vội lên lòng bàn tay. Trọng dặn dò:

- Yên Hoa này, tạt qua nó chút thôi nhé còn phải đến công ty đúng giờ đấy.

- Em biết mà - Cô đáp nhanh.

Cúp máy, Yên Hoa nhìn đồng hồ lần nữa. Mười một giờ rồi ư?

Túm lấy mấy túi hàng, cô ra khỏi phòng máy ngoắc chiếc taxi. Mười phút chạy về nhà và hì hục leo mấy tầng lầu, sắp dọn mớ đồ cho vào valy cộng với thời gian đi taxi đến bệnh viện. Trừ ra tất cả thì có thể cô còn khoảng mười phút thăm anh.

Không biết anh có bị nặng lắm không?

Chân bị gãy đã được bó bột chưa? Chắc là anh đau lắm?

Dúi vào tay anh tài xế tiền xe, Yên Hoa bắt đầu chạy như điên vào chung cư. Trong đầu cô hiện hình ảnh anh đang nhăn nhó vì đau đớn, vì những vết thương tươm máu. Hình ảnh ấy rõ đến nỗi cô hầu như không nghe tiếng thở hồng hộc của mình khi chạy một mạch lên thang lầu.

Tình yêu mệnh mang

Chương 5

Hình ảnh mà Yên Hoa tưởng tượng khi nghe tin về Lân cũng không khác mấy so với hiện thực.

Anh cũng nằm trên giường bệnh, cũng đang nhăn nhó vì đau. Chỉ có điều thay vì có màu đỏ của máu me, thì anh chỉ có dán một miếng bông băng trên gò má trái, đôi môi anh sưng vều và chân trái đã được treo lên cao với băng quấn trắng toát.

Thêm một chuyện khác nữa mà Yên Hoa "quên" tưởng tượng ra. Đó là xung quanh giường anh thì đầy cả người. Già cả có, bốn năm mươi tuổi cũng có, hơn cô vài tuổi cũng có luôn. Tất cả đều là phụ nữ, đều vây quanh giường nhìn anh một cách thương yêu. Yên Hoa vừa nhớ ra Trọng có lần trêu Lân là người đàn ông vàng của gia đình toàn là phụ nữ. Đây chắc hẳn là người thân của anh rồi.

Thấy cô lấp ló ở cửa, Lân vệt mọi người ra và ngoắc cô vào:

- Vào đây Yên Hoa

Cử động này có lẽ làm anh bị động những vết thương, nên anh nhăn mặt. Bà cụ ngồi bên giường chồm lại xuýt xoa:

- Ôi tội nghiệp cháu tôi. Đừng cử động nhiều mà đau cháu ạ.

- Anh Lân đau lắm à?

Đôi môi còn sưng vều, Lân cố gượng cười trả lời:

- Em khờ quá, đụng xe đến gãy chân mà em còn hỏi có đau không.

- Em... em xin lỗi. - Cô lúng túng

Thấy những ánh mắt tò mò của người nhà chiếu vào cô, Lân giới thiệu ngắn gọn:

- Yên Hoa làm chung với con.

Quay qua cô, anh tiếp:

- Người nhà của anh.

Một bà đứng tuổi có gương mặt hiền lành cười đỡ lời anh:

- Bác là mẹ của Lân, ngồi đây là bà nội, còn lại là mấy cô, mấy chị em gái của Lân. Toàn là gia đình cả thôi cháu ạ.

Ngại ngần gật đầu chào tất cả mọi người, Yên Hoa nghe Lân lên tiếng phân nản:

- Xe tông vào anh từ sáng sớm mãi đến bây giờ mới có em là người đầu tiên ghé thăm anh mà thôi. Công ty bao nhiêu là người vậy mà

đi đâu mất mặt.

Hơi ngớ người ra vì câu bắt lỗi của anh, cô vụng về nói:

- Hình như công ty chỉ mới biết tin anh đây thôi, anh Trọng còn lo chuyện tìm người thế anh đi chuyển trưa nay nên... chưa đến được.

Câu trả lời của cô dường như được anh chú ý, Lân hỏi nhanh:

- Thế Trọng nó có nói với em là gọi ai đi thế anh không

Yên Hoa nhoẻn miệng cười:

- Anh Trọng vừa gọi bảo em chuẩn bị để đi.

Lân trợn mắt kêu lên:

- Hà? Cái gì? Nó giao em thế anh à? Đâu có được.

- Sao vậy anh Lân? - Cô ngạc nhiên

- Trời ơi, đây đâu phải là tour du lịch bình thường.

Yên Hoa ngơ ngác:

- Thì... em biết những tour đặc biệt, nhưng anh Trọng không hiểu sao lại gọi em đi, chắc là tại thiếu người

Lân nhăn mặt:

- Cái thằng Trọng này tính toán sao mà kỳ vậy không biết? Mấy cái tour này làm sao em đi được mà hăn điều đi? Thiếu người thì sao nó không tạm đình lại?

Cô bối rối:

- Em... em không biết. Tại anh bảo em...

- Bởi vậy. Cái thằng thật là ấu tả.

Thấy vẻ tức giận của Lân, người thân xung quanh liền thi nhau can gián:

- Thôi cháu ạ. Cháu đang bệnh mà, nghĩ cho khỏe cái đã.

- Phải đó Lân ạ. Chuyên công ty cứ để mặc Trọng nó lo. Con suy nghĩ nhiều quá không có lợi cho sức khỏe đâu. Con nên nghỉ ngơi đi.

Một bà cô của Lân quay qua nhìn Yên Hoa như phiền hà:

- Cô Hoa ạ, Lân nó đang còn mệt lắm. Để nó nghỉ ngơi tốt hơn. Cô Hoa đừng có đem chuyện công ty vào đây bàn bạc với nó nữa được không?

Yên Hoa cụp mắt lí nhí:

- Con... con xin lỗi. Con vô tình nhắc đến chuyện ở công ty...

Bà nội của Lân khoát tay:

- Thôi không sao. Có điều nó còn chưa khỏe lắm nên gia đình lo lắng vậy thôi

Nhận ra tình hình không còn không khí cởi mở như lúc đầu, và lại cũng đã sắp đến giờ phải có mặt ở công ty như lời dặn của Trọng,

Yên Hoa đành lên tiếng cáo từ:

- Dạ... con cũng đã đến giờ phải về công ty rồi. Con xin lỗi vì đã làm phiền.

Mẹ Lân cười hiền hậu:

- Không sao cháu ạ. Rảnh cháu ghé vào thăm Lân nhé.

Lân đáp lại lời chào và chúc bình phục của cô bằng tiếng ậm ừ trong cổ họng. Anh có vẻ chưa nguôi giận trước thông tin mà cô đem đến.

Mẹ của Lân đưa Yên Hoa ra hành lang, bà vỗ vai cô và nói:

- Cháu đừng trách nó. Lân nó luôn được chiều ý. Chắc Trọng nó không hiểu ý nó hay sao đó, không liên can gì đến cháu mà nó cũng giận lây nữa. Cái thằng...

Yên Hoa ấp úng:

- Con thật ra cũng không hiểu lắm chuyện phân công điều động của mấy ảnh. Con chỉ mới tập sự và làm việc ở công ty của mấy ảnh gần năm nay thôi. Sếp điều đi tour nào con đi tour đó, cho nên...

Mẹ Lân gật đầu:

- Bác biết. Không phải lỗi của cháu, cháu đừng ngại. À mà khi nãy cháu nói là mới vào làm à?

- Dạ. Mới khoảng tám chín tháng thôi bác ạ

- À ra vậy.

Bà khẽ ngấm cô, mỉm cười khi thấy cô chưa xua tan được vẻ tự trách mình. Nhớ lại gương mặt lo lắng quan tâm của cô trước tai nạn xảy ra với Lân, bà nghĩ ngợi gì đó rồi gật gù thú vị.

Cậu con trai vàng của bà có lẽ đã được cô bé này để ý mà còn chưa biết đây. Nó cứ toàn lo nghĩ chuyện làm ăn ở công ty thì biết đến bao giờ nhà này mới có dâu.

Liếc nhìn đánh giá Yên Hoa, bà nhủ thầm, con bé xinh đẹp đấy chứ, cũng khá xứng đôi với Lân. Để hôm nào có dịp, bà bảo Lân rủ con bé này đến nhà hỏi han thử về gia thế của nó xem sao?

- Nhà cháu có gần đây không? - Bà hỏi.

Hơi nóng ruột vì đã đến giờ phải trình diện ở công ty, nhưng vì đây là mẹ Lân, nên Yên Hoa không dám lên tiếng khi thấy bà cứ chốc chốc nhìn mình một cách khác thường. Cô rụt rè trả lời chung chung:

- Dạ cũng không xa lắm ạ.

Cầm tay cô khi đã đến cầu thang, bà vui vẻ nói:

- Hôm nào Lân nó xuất viện mời cháu đến nhà bác chơi, có bạn bè đồng nghiệp ghé thăm chắc hẳn nó đỡ thấy buồn và mau lành bệnh hơn cháu nhé.

Ngược nhìn đôi mắt hiền lành ân cần của bà, cô máy móc gật đầu:

- Dạ

Đợi cô đi xuống, mẹ Lân mới quay người đi ngược trở lại hành lang. Còn Yên Hoa, vừa ngoặt một tầng thang là cô hộc tốc chạy xuống thang thật nhanh, cổ chạy như bay ra cổng, nơi chiếc taxi đang đợi từ nãy giờ.

Khi cô vừa thở, vừa hộc tốc chạy vào phòng họp, Trọng đang ngồi trước xấp hồ sơ dày, thấy điệu bộ cô như thế anh cũng phải bật cười:

- Gì mà thở dữ vậy Yên Hoa?

Liếc lên đồng hồ trên tường sau lưng anh, cô hào hển nói:

- Em xin lỗi anh Trọng. Em trễ mất năm phút rồi, tại... cái xe taxi...

Trọng khoát tay:

- Thôi được rồi, em ngồi xuống đi. Công tác đột xuất mà lại báo quá gấp như vậy, em chịu đi là anh cũng mừng lắm rồi. Trễ năm, mười phút đâu có sao đâu.

Yên Hoa thở phào đặt valy xuống và tìm ghế ngồi. Trọng đứng dậy mở cửa phòng dặn dò gì với cô thư ký phía ngoài. Khi quay trở vào, trên tay anh có một chai nước khoáng nhỏ ướp lạnh.

Mở nắp chai đặt trước mặt cô, anh ân cần:

- Uống đi Yên Hoa. Thấy em thế này chắc là đang khát lắm.

Mỉm cười nhìn anh biết ơn, cô không khách sáo cầm chai nước tu một hơi. Nước mát lạnh trôi vào cổ họng đang rất khô của cô như một liều thuốc tiên. Cô đặt chai nước xuống, chùi miệng bằng cườm tay rồi thở ra khoan khoái.

Trọng ngồi luôn lên cạnh bàn, anh khẽ cười khi thấy chai nước đã vơi quá nửa.

- Lân nó ra sao hả Yên Hoa? - anh hỏi.

Cô ngẩng lên:

- Cũng khá nặng đó anh. Ảnh bị gãy chân, mặt và tay trầy trụa, thấy ảnh chắc là đau lắm. Ảnh mong có người đến thăm để đỡ buồn.

- Chà, vậy à

Nhớ lại cơn cáu giận khi nãy của Lân, cô đánh bạo hỏi Trọng:

- Anh Trọng nè.

-Hử, gì em?

- Cái chuyện đi này, sao anh lại gọi em thế anh Lân mà không là ai khác?

Trọng nhìn cô chăm chú:

- Lân nó nói gì à?

Yên Hoa ngập ngừng:

- Ảnh... dường như... không đồng ý lắm. Ảnh nói sao anh không tạm đình chuyển lại ít lâu

- Tạm đình? Nó điên chắc. - Trọng cau mày - Nó bị gãy chân phải nằm nhà hai tháng là ít. Làm sao khách hàng chịu chờ đợi chừng ấy thời gian?

Thấy cô có vẻ chưa hiểu, anh nhoài người với tay lấy xấp hồ sơ, rồi đặt xuống bàn trước mặt cô, anh hỏi:

- Em chưa biết những tour Lân thường đảm trách là như thế nào phải không?

Yên Hoa lắc đầu:

- Em chỉ biết đại khái là tour đặc biệt và khó làm thôi.

Trọng gật nhanh:

- Đúng rồi. Để anh giải thích cho em rõ. Thông thường những tour của Lân hướng dẫn không hẳn là tour du lịch, mà tour dành riêng cho những nhà nghiên cứu chuyên nghiệp.

- Nghiên cứu chuyên nghiệp? - Yên Hoa lặp lại một cách ngạc nhiên.

- Phải. Đó là những đoàn khách muốn đi nghiên cứu thị trường, nghiên cứu thắng cảnh, nghiên cứu văn hóa một cách chuyên sâu hơn chứ không đơn thuần là những tour tham quan du lịch.

Yên Hoa ngạc nhiên:

- Vậy khách của cái tour sắp tới này...?

Trọng gật đầu cắt nghĩa:

- Họ là nhóm phóng viên của một tờ báo ảnh Mỹ, họ muốn viết về dòng sông Hương và đời sống văn hóa của xứ Huế.

- Phóng viên à? - Cô ngần ngại

Trọng gật:

- Ừ, hướng dẫn những tour như thế này, em phải như một nhà học giả tầm tầm, một thông dịch viên có cỡ và tất nhiên là kiêm luôn trách nhiệm một hướng dẫn viên thông thạo

- Làm sao em làm được như vậy?

Trọng trấn an:

- Cũng không hẳn là khó lắm đâu, em chỉ cần tìm hiểu để biết kha khá về lãnh vực mà khách hàng cần tìm hiểu. Thông tin nào họ cần thì em cung cấp sơ lược và tổng quát, sau đó đưa họ đến liên hệ và gặp trực tiếp những người trong cuộc, lúc đó em làm nhiệm vụ thông tin từ những người đó mới thật sự chính xác và đáng giá nhất đối với

khách hàng.

- Nếu vậy vốn tiếng Anh cũng phải uyên bác rồi Họ nói về lãnh vực nào mình cũng phải thông dịch căn kẽ?

- Đúng vậy.

Yên Hoa lè lưỡi:

- Công việc nặng thế mà sao anh... lại chọn em? Em chỉ mới vào nghề...

Trọng nghiêm mặt:

- Thứ nhất, anh còn lưu trong hồ sơ xin việc của em tấm bằng tốt nghiệp báo chí và bằng tiếng Anh đều loại giỏi, cho thấy khả năng em nhận thử công việc này thế cho Lân sẽ có hiệu quả hơn những người khác nhiều

Giơ tay ngăn lời cô, anh tiếp:

- Thứ hai, em tuy mới ra trường và còn trẻ, nhưng lanh lẹ và rất có trách nhiệm trong công việc mấy tháng vừa qua. Anh rất tin tưởng là dù chưa có kinh nghiệm nhưng em sẽ làm tốt công việc phức tạp này.

Giọng anh tự tin và lạc quan đến nỗi cô như cũng bị lây sự tự tin ấy, cô lẩm bẩm:

- Anh nói cứ như công việc vừa với sức em vậy. Xưa nay chưa bao giờ có ai coi trọng em đến thế đâu, ngay cả khi lãnh bằng loại giỏi đem về nhà.

Trọng phì cười:

- Phải tin vào bản lãnh của mình chứ em. Và còn nói nhỏ cho em biết nhé, thêm một ưu thế khiến anh nhất định giao việc này cho em làm thử, đó là vì em là cô gái duy nhất ở đây có gốc Huế. Dù gì quê hương của em cũng sẽ là một lợi thế. khỏi mất thời gian nghiên cứu về văn hóa địa phương nữa có phải không?

Yên Hoa ngơ ngác:

- Sao anh biết em gốc Huế?

Trọng cười vể bí mật:

- Vậy mới hay chứ.

Có tiếng gõ cửa Trọng đi ra mở.

Yên Hoa ngồi lại lạ lùng, chẳng hiểu sao "anh sắp" của cô biết rằng cô gốc Huế nhỉ? Lý lịch của cô thường ghi rất đơn giản, đâu có dòng nào cô tỉ mỉ ghi về quê mẹ đâu, và ngay cả giọng nói của cô hoàn toàn là giọng Sài Gòn rồi

Trọng đóng cửa quay trở lại với hộp cơm và một chai nước khoáng

mới. Đặt xuống cạnh cô, anh nói:

- Nếu đã ghé qua thăm Lân thì anh đoán chắc em chẳng có thì giờ ăn cơm trưa đâu, có phải không? Anh gọi cho em đấy, ăn tự nhiên đi.

Yên Hoa tròn mắt nhìn anh. Anh bảo cô ăn trưa trong phòng họp này ử Trước mặt ông sếp nổi tiếng nghiêm túc như anh?

Cô lúng túng:

- Em chưa ăn trưa thật, nhưng mà chút nữa lên máy bay rồi, em sẽ ăn muộn một chút cũng không sao.

Trọng xoa tay:

- Thức ăn trên máy bay đâu có ngon. Đừng có mắc cỡ, em cứ tự nhiên ăn đi.

Chỉ tay vào xấp hồ sơ trước mặt cô, anh nói tiếp:

- Đây là tài liệu sơ lược về lịch sử dòng sông Hương. Anh còn soạn gập cho em một sổ từ chuyên môn tiếng Anh để em ôn lại, nhằm ứng phó cho kịp thời.

Giơ tay nhìn đồng hồ, anh nói:

- Anh đã hẹn với khách hàng một giờ có mặt ở đây. Em còn hơn nửa tiếng để dùng bữa, hơn một tiếng trên máy bay để xem qua mớ hồ sơ này đấy.

Vỗ vai cô, anh cười:

- Chúc em ngon miệng, và cố gắng nhé Yên Hoa, em chắc chắn làm tốt chuyến đi này mà.

Cô cảm động:

- Cám ơn anh Trọng, em sẽ cố gắng hết sức mình.

Trọng ra ngoài. Còn mình Yên Hoa ở lại. Cái bàn hình oval to rộng giữa gian phòng mát lạnh làm cô thấy thèm một chỗ ngả lưng chợp mắt hơn là cơm trưa, nhưng mà... cô chắt lưỡi, đây là phòng họp cơ mà.

Cái công ty du lịch này tuy không lớn lắm nhưng cũng khá có uy tín. Uy tín đó có một phần là ở sự nghiêm túc và qui củ của những thành viên ở đây. Cô là thành viên mới, lẽ nào dám làm lệch lạc qui tắc ấy. Uể oải mở hộp cơm ra Thêm một ngạc nhiên cho khi thấy món tôm rim với màu đỏ gạch thật hấp dẫn. Kỳ lạ ghê, có lý nào Trọng lại đoán biết cả món ăn khoái khẩu của cô

Thôi mặc kệ! Cô tự nhủ, chuyện lạ lòng này để hậu xét, bây giờ thì giờ eo hẹp như thế này, thì công việc là trước hết.

Yên Hoa trộn đều cơm, múc một muỗng cho vào miệng, tay kia lần

giờ xấp hồ sơ Trọng để lại Chỉ nhìn sơ qua, cô cũng đủ khâm phục anh. Trong thời gian ngắn sau khi quyết định gọi cô thể cho Lân, anh đã cất lực soạn cho cô một lô những tư liệu quý báu, chúng sẽ giúp đỡ cô rất nhiều cho chuyển hướng dẫn khó khăn mà cũng đầy lý thú này.

Đồng hồ trên tường tích tắc đếm thời gian trôi Yên Hoa say sưa vào xấp tài liệu, những muỗng cơm cô máy móc đưa lên miệng phút chốc đã làm cái hộp cạn sạch.

Vớ lấy chai nước khoáng mới mà Trọng cũng đã cẩn thận mở nắp sẵn, cô ngửa cổ tu một hơi, rồi lại chùi miệng bằng tay tinh queo. Trông hình ảnh cô thể này, chắc hẳn ba cô có chứng kiến cũng phải giật dữ lắm vì không tin đó là cô con gái út của mình.

Tình yêu mệnh mang

Chương 6

Ngồi ở phòng làm việc với đầy ứ hồ sơ và bản kế hoạch chưa hoàn chỉnh cho tháng sau, nhưng Trọng chẳng thể làm việc gì được cho suôn sẻ. Anh cứ chốc chốc nhìn xuống đồng hồ với vẻ sốt ruột.

Quái thật! Sao đến giờ vẫn chưa chịu nhả về? Đồng hồ nhích một giây là anh nóng ruột thêm một giây. Nới lỏng cà vạt, anh rút một điều thuốc đặt lên môi, thầm hy vọng khói thuốc có thể giúp anh kiên nhẫn chờ đợi.

Điện thoại reo vang là Trọng giật nảy người, anh chộp vội ống nghe:

- Alo, tôi nghe.

Giọng Yên Hoa tíu tít ở đầu dây bên kia:

- Anh Trọng ơi, là Yên Hoa đây. Em vừa bố trí cho khách lên phòng hết rồi. Tạm ổn bước đầu

Anh thở phào nhẹ nhõm:

- Nè, cô nương sao đến giờ này mới gọi về? Làm anh trông quá chừng.

Yên Hoa ngạc nhiên:

Ừa, bộ... mấy tour đặc biệt này phải gọi điện về báo khi đến nơi hả anh Trọng? Sao em không nghe anh dặn?

Trọng dụi tắt điều thuốc giải thích:

- Đâu có. Tại anh sợ em chưa quen lắm với công việc mới mẻ này nên nóng tin em thôi. Là tại anh lo xa đó mà.

- À ra là vậy - Yên Hoa hiểu ra - Cám ơn anh.

Trọng mỉm cười:

- Không có gì. Đâu thử nói anh nghe xem chuyển bay thế nào?

Chương trình họ đề ra có gì vướng mắc không? Có gì thì em cứ nói, anh gỡ rối cho.

Giọng Yên Hoa vui vẻ:

- Không anh Trọng ơi, hay nói đúng hơn là chưa chưa có gì rắc rối hết. Bây giờ tất cả tập khách ấy đều về phòng và nghỉ ngơi rồi. Đến sáu giờ thì họp mặt ở dưới nhà hàng. Họ bảo đến lúc đó họ sẽ lên chương trình tham quan, quay phim chỗ nào trước.

- À vậy à. Vậy là em sắp "trả bài" rồi đấy. Có run không?

Yên Hoa cười trong máy:

- Có hơi chút chút anh Trọng ạ. Đúng nói trước đám đông thì em cũng tạm quen rồi, nhưng họp hành trong bữa ăn tối như vậy thì em chưa thấy qua. Cảm thấy cũng ngộ ngộ.

Khẽ cười trước cách nói của cô, anh hăng giọng chỉ vẽ:

- Yên Hoa nè, em có vẻ khá tự tin rồi đấy. Điều này rất tốt. Cứ mạnh dạn mà làm tốt công việc nhé. Ngày mai, nếu có bất cứ vướng mắc nào cần hỗ trợ, em gọi ngay cho anh nhé. Có viết ở đó không? Ghi số máy cầm tay của anh nè.

Đọc cho cô số máy của mình xong, anh nghe cô nhỏ nhẹ:

- Anh Trọng ưu tiên cho em quá. Cám ơn anh nhiều

Trọng nói đùa:

- Lỡ tin vào em rồi, thì phải cố giúp một tay cho công việc xuôi chèo mát mái thôi. Cho nên em đừng ngại nhé, gọi bất cứ lúc nào cũng được.

- Dạ em hiểu.

Liếc nhìn đồng hồ, anh nói như ra lệnh:

- Bây giờ cũng gần năm giờ mất rồi, em ráng nghỉ ngơi một chút để còn chuẩn bị tinh thần tí nữa họp bàn chương trình nữa. Thôi anh cúp máy để em nghỉ nhé. Chúc em lát nữa ăn nói suôn sẻ, thành công.

Giọng Yên Hoa lém lỉnh:

- Dạ chào sếp. Chúc sếp chiều thứ bảy vui vẻ. Và sếp yên tâm, cho dù có bí lỗi, em cũng không gọi phá đám sếp một chiều cuối tuần đẹp như hôm nay đâu.

Điện thoại đã ngưng nhưng giọng cười của cô như còn vang lên trong trẻo

Trọng cúp máy và mỉm cười, nhìn vẫn vợ, tư lự vào cái điện thoại.

Tiếng chào nhau của các nhân viên ở phòng ngoài vắng vào khiến anh sực tỉnh. Hết giờ làm việc rồi chắc.

Chợt nhớ còn một việc cần phải làm, Trọng xách cặp, thu dọn sơ lại bàn rồi ra khỏi văn phòng.

Lái xe ra khỏi bãi, anh chạy ghé vào một chợ nhỏ gần đó mua mớ cam và táo. Xong, anh cho mấy cái túi linh kính ấy vào xe, lái thẳng đến bệnh viện.

Bây giờ mới là lúc thăm thẳng bạn thân gặp tai nạn xui xẻo và nói chuyện với nó đây. Hy vọng anh không phải tốn nhiều thì giờ và công sức cho cái tính hay than vãn và phàn nàn của hấn. Nhất là sau chuyện anh quyết định gọi Yên Hoa thay cho hấn trong chuyển đi công tác khó khăn đó.

- Mà mày còn dám nói quyết định đó là đúng à? Một con bé mới ra trường tập sự mà mày giao cái công việc dành cho mấy thằng kỳ cựu như tao là chết ngắt rồi chứ đúng cái chỗ nào? Phèn này mày chuẩn bị tinh thần để nghe khách kiện đi là vừa. Tao không tin nổi một thằng quản lý du lịch ngon lành xưa nay như mày mà lại thiếu sáng suốt, quyết định hấp tấp, ẩu tả như vậy.

Điềm nhiên nghe Lân giận dữ tuôn cả tràng, Trọng không phản ứng gì. Đợi Lân nói xong, anh hất hàm:

- Mày nói đã chưa? Nếu rồi thì tới phiên tao nói

Gương mặt hầm hầm quạu quọ, Lân lừ mắt:

- Muốn nói gì thì nói thử nghe.

Trọng thông thả hỏi:

- Mày cho là tao dở khi gọi Yên Hoa thế mày. Vậy chứ nếu là mày, thì mày giải quyết ra sao cho hay?

Lân vung tay:

- Thiếu gì cách. Kiểm người có khả năng để thế gấp, nếu không thì đình tạm vài ngày...

- Đình tạm vài ngày để làm gì? Đợi vài ngày là mày có thể lành bệnh à?

Lân khựng người trước câu hỏi đó của Trọng, anh bối rối:

- Không cứ gì đợi tao. Thì... đợi người nào phù hợp với việc này nhất thì cho thế, chẳng lẽ trong số nhân viên hướng dẫn của mình không tìm ra người nào.

Trọng ra vẻ gật gù:

- Vậy mà cho là trong hai mươi một hướng dẫn viên chính thức của mình, ai là phù hợp nhất?

Lại là một câu hỏi khó đối với Lân, anh ngập ngừng suy nghĩ:

- À thì... gọi Hùng hay Tân gì đó...

Trọng lắc đầu:

- Mà quên đà từng bảo tao, tuy hai người có thâm niên kinh nghiệm trong các tour du lịch, nhưng lại mắc một khuyết điểm là nói như trả bài vậy, Không có hứng thú gì hết, nhiều lần bị khách góp ý là phục vụ chu đáo nhưng cách phục vụ rườm rà tẻ nhạt, làm người ta chán đó sao?

Lân lúng túng:

- Ờ thì họ quả là có khuyết điểm đó...

Trọng thừa thắng diễn giải:

- Mà ý tưởng thử nếu nhóm phóng viên đó thấy cung cách phục vụ như vậy, họ sẽ thế nào? Ngay cả danh lam thắng cảnh nước anh, anh còn không thấy hứng thú, thì những người nước ngoài như chúng tôi làm sao tìm thấy sự đồng cảm và yêu mến cảnh vật, con người ở đây, để viết bài khen tặng được?

Lân vội gỡ thế bí:

- Nếu chê hai người đó thì mà cũng có thể tìm chị Kim. Chị ấy lớn tuổi, lại cũng có nhiều kinh nghiệm.

Trọng nhăn mặt:

- Chị Kim nói tiếng Anh khó nghe thấy mờ, làm sao tại nhà báo Mỹ chịu, và lại chị Kim còn đang bận đi tour Nha Trang, mấy ngày nữa mới về.

- Vậy còn...

Trọng thản nhiên chờ đợi:

- Còn ai nữa?

Nghĩ hoài không ra được một cái tên khả dĩ phù hợp để bài bác Yên Hoa, Lân nổi cáu la lên:

- Thì còn cả đồng người ở công ty, sao may không chọn đại, cứ nhất mực chọn Yên Hoa? Con nhỏ đó là cái gì mà mà tin tưởng nâng đỡ dữ vậy ? Bộ mà... khoái nó chắc?

Trọng nghiêm mặt:

- Nói bậy. Mà bỏ cái kiểu nói càn đó đi nhé. Nếu trong công ty mà xàm xì cái chuyện tưởng tượng này của mà thì còn gì là tính nghiêm túc, công bình của công ty. Người ta sẽ nói sao tao ra sao?

Lân làm thinh. Trọng lắc đầu nói:

- Tao còn nhớ khi Yên Hoa mới vào Công ty, tao giao cho mày huấn luyện kỹ năng trong ba tháng thử việc, mày đã kết luận với tao như thế nào về Yên Hoa? Nhạy bén, thông minh, ứng xử tốt, chỉ có một khuyết điểm nhỏ đó là còn trẻ quá có thể khiến khách du lịch ngại và không tin tưởng lắm thôi, có phải vậy không?

Lân ậm ừ:

- Thì cũng đúng. Nhưng mà...

- Còn nhưng mà gì nữa? - Trọng hỏi

- Con nhỏ đó còn... ngốc nghếch lắm, cứ như chỉ mới bước vào đời thôi. Thì nó cũng khá lanh lẹ đó, nhưng là dạng lanh lẹ của con nít ham học hỏi càng nhiều càng tốt. Nếu trừ đi ba tháng thử việc, thì con nhỏ ăn lương chính thức chỉ mới có bốn năm tháng đây thôi. Làm sao có thể để nó thế chỗ một người kỳ cựu như tao được. Tao cho đó là một điều... một điều làm tao tức lắm.

Quá hiểu tâm trạng của thằng bạn, Trọng cũng giả vờ hỏi:

- Vậy là sao?

Lân loay hoay tìm từ để diễn đạt:

- Nó làm tao cảm thấy như... như bị qua mặt vậy. Mới mấy tháng trước còn dạy nó đánh vần, bây giờ nó đã ngon lành nhảy lên ngang hàng với mình rồi, mày nghĩ có bức không? Ở đâu có nghề dễ học, dễ tiến thân quá như vậy ?

Trọng phì cười:

- Nói tới nói lui, thì ra mày không chịu Yên Hoa là tại... ganh tị

Lân phản đối:

- Tao không có ganh tị.

Trọng nhướng mắt:

- Lại còn chối, mày không ganh tị sao cứ gạt bỏ người ta? Nếu con bé đủ sức đảm đương công việc, đáng lẽ mày phải mừng vì học trò của mình đã lãnh hội được những gì mình muốn truyền đạt, mày phải mừng vì ở cương vị ông chủ, mày đã có một nhân viên giỏi chứ.

Liếc nhìn Lân, anh cười:

- Còn nữa, mày phải mừng vì những ngày mày nằm viện, có người tạm gánh vác mày công việc khó nhá đó.

- Nhưng Yên Hoa...

Trọng ngắt lời:

- Bằng Báo chí, bằng tiếng Anh, cộng với tinh thần cầu tiến, tao tin là nếu mình tạo cơ hội cho con bé đó thì không hề uổng phí đâu. Cái gì

cũng có bước đầu lạ lẫm và khó khăn, nếu không thì làm sao gặt hái được kinh nghiệm làm việc?

Lân im lặng khịt mũi. Dường như Trọng cũng chưa thuyết phục anh được, nhưng tìm không ra lý lẽ để phản bác. Cuối cùng anh phẩy tay lầu bầu:

- Thôi mặc cho mày quyết định đấy. Dầu gì mày cũng năm sáu mươi phần trăm cổ phần và đứng tên Giám đốc, nếu chuyển này mày vì cảm tình riêng tư nào đó mà đưa ra quyết định sai lầm, công ty bị khách chửi, bị mất tin tưởng, bị lỗ lã thì mày cũng chịu phần nhiều hơn tao. Kệ vậy!

Trọng mỉm cười, tạm hài lòng với kết quả của chuyến viếng thăm bạn. Anh đứng dậy:

- Thôi được rồi, coi như mày cũng đã đồng ý với tao. Bây giờ chỉ còn đợi tin tốt khi Yên Hoa hoàn thành chuyển đi đã rồi mình bàn tiếp.

Lân lẩm bẩm:

- Thì cứ đợi xem tin có tốt không.

Trọng lờ đi câu nói mỉa mai của Lân, anh với tay lấy cặp:

- Tao về cho mày nghỉ đây, kéo người nhà của mày này giờ sốt ruột ngoài kia. Chắc là tao bị ghét ghê lắm khi khóa cửa bàn công chuyện với mày trong đây.

Anh cười vẫy nhẹ tay:

- Nghỉ khỏe nhé. Chúc mày sớm quay về với công việc.

Lân nói theo:

- Nhắc mọi người tới thăm tao với, ở trong này buồn quá chừng.

Trọng gật gù hứa hẹn với bạn mà thầm buồn cười. Cái thằng vốn năng động và ham vui, nằm một chỗ kiểu này thì khó chịu phải biết. Y như Trọng dự đoán, anh vừa mở cửa là hứng ngay những ánh mắt hờn giận từ hai bà cô của hắn. Thản nhiên chào hai bà, anh đi thẳng xuống dưới lầu

Ra đến ngoài trời, ngồi vào xe, anh quay kính xuống để đón ngọn gió mát tinh khôi. Lái chậm chậm xuống đường, anh thở hít khí trời một cách khoan khoái. Bệnh viện và những mùi thuốc men luôn làm anh thấy ngạt thở. Bây giờ được thở hít khí trời tự nhiên, thật thoải mái biết bao

Đường phố với đầy ắp những cặp thanh niên ăn mặc rạng rỡ, tươi vui làm Trọng nhớ lại lời Yên Hoa. Hôn nay là một ngày thứ bảy.

Có điều cô đã đoán sai khi cho rằng anh sống đôi với ai đó rong chơi trong chiều cuối tuần này. Cô đâu biết chiều nay cũng như mọi chiều

thứ bảy, anh sẽ lại tìm thư giãn với mớ băng video mượn ở tiệm gần nhà, hoặc nằm dài nghe nhạc cùng con chó Ki dưới chân mà thôi. Còn cô, tội nghiệp cô gái nhỏ. Chiều cuối tuần của cô gái xinh đẹp mới hai mươi ba tuổi là phải đem hết kiến thức và khả năng để ứng phó với một nhóm phóng viên lành nghề. Liệu cô có vượt qua được thử thách này, và vui mừng khi đạt được thành công?

Trọng chợt nhớ đến vẻ ngây thơ nhưng đầy lạc quan của cô vào những ngày đầu đến công ty. Lân hời hợt như vậy mà nói trúng khi nhận xét cô như một cô gái tuổi nhỏ, mới bước vào đời, nhưng quá hăng hái học hỏi như muốn hiểu biết hết cả thế giới.

Trọng cười thầm. Nhìn Yên Hoa, có ai ngờ cô gái ngộ nghĩnh đó là con gái của bác sĩ Lâm Hải, vị bác sĩ Trưởng khoa Giải phẫu nổi tiếng. Ngay cả anh, nếu không có cú điện thoại gọi đến gởi gắm của ông vào tháng trước, anh cũng không nghĩ một cô gái có gia thế vững vàng và tăm tiếng như vậy lại thích sống tự lập đến nỗi tự rời nhà, tự kiếm việc làm và sống riêng như thế.

Hôm nay, anh đã chấp hộ cô đôi cánh, không biết rồi cô có đủ sức bay lên không? Mong sao với sự tự tin và tinh thần cầu tiến, cô sẽ thành công xứng đáng.

Trọng lẩm bẩm riêng mình:

- Em sẽ làm được mà, phải không Yên Hoa?

Không biết cô có nghe thấy lời anh không.

Chiều thứ bảy đường phố thật đông người, thật nhộn nhịp như mọi chiều thứ bảy.

Tình yêu mệnh mang

Chương 7

Không biết có phải Yên Hoa gặp may hay vì cô thực sự có năng lực thích ứng với công việc mới mẻ mà cũng đây khó khăn này không, mà chuyển công tác lần ấy cô lại khá thành công.

Huế là quê mẹ, là nơi mà cứ một hai năm là cô tím díp để ghé về thăm. Cô yêu Huế gần bằng tình yêu đối với người mẹ đã khuất của mình. Về lại Huế, cô như vẫn còn đầy ắp những cảm nhận thân thương. Giới thiệu về Huế với những tình cảm này đối với cô giống như một lời tâm sự thuộc về ký ức đậm đà.

Những phóng viên Mỹ cũng khá cởi mở. Họ khuyến khích cô kể về Huế, về những kỷ niệm vui buồn mà cô cứ nghĩ là vụn vặt của riêng mình. Họ làm cho cô hầu như quên rằng mình đang mang "trọng trách", mà cứ thoải mái như đưa bạn bè về thăm và... "khoe" cái hay, cái đẹp của quê hương mình vậy.

Cô đưa họ đi trên dòng sông Hương buổi sáng, để thấy sức sống chuyển mình trong con nước cuộn cuộn, để cảm nhận khung cảnh yên bình mà nên thơ, sống động của cố đô.

Đêm đến, cũng trên sông Hương, cô cùng họ xuôi dòng ngắm nhìn ánh bạc và dòng chảy lặng lẽ trong âm vang điệu ca trù đậm đà và tinh tế. Chất giọng Huế thâm thiết buồn khi ca ngân những cung điệu cổ. Yên Hoa cũng khá chật vật khi phải dịch ý thơ, câu chữ hàm súc, bóng gió ấy. May mà cái thần của bài hát đã được các nghệ nhân diễn tả điêu luyện và tuyệt vời sẵn, nếu không cô chắc phải khổ không ít.

Chuyến đi đạt được hiệu quả cao tưởng chừng như không ngờ. Khi về lại thành phố, cả nhóm tám người Mỹ vừa nam vừa nữ ấy đã trở nên thân thiện với cô. Họ khen ngợi cô trước mặt Trọng ở công ty khá nhiều, đến độ cô phải hình mũi tự hào.

Trọng có vẻ mừng vui lắm. Anh đã trình trọng bắt tay cô và thông báo về thành công này với toàn công ty trong cuộc họp cuối tháng. Mọi người ùa lại chúc mừng. Thế là cô dịp hứng chí móc hầu bao khao luôn các đồng nghiệp một chiều karaoke đến khuya lơ khuya lắt.

Sau chuyến đi đầu tốt đẹp ấy, Trọng gọi cô vào văn phòng và bảo:

- Yên Hoa, kể từ hôm nay em được mức lương vượt cấp, bù lại em phải tạm thời đi những tour đã lên chương trình của Lân giúp hẳn. Em có nghĩ là công việc như thế quá nặng nhọc với mình không?

Yên Hoa lắc đầu:

- Em sẽ cố làm được, chỉ có điều...

Trọng nhìn cô chờ đợi:

- Điều gì?

Cô cười ngượng ngịu:

- Chỉ là nếu có thể thì khi em bí, em nhờ anh... hỗ trợ, có được không?

Trọng cười gật đầu:

- Được chứ. Anh sẵn sàng giúp em. Cũng y như chuyến vừa rồi vậy, cứ gọi điện thoại về hỏi anh mọi lúc khi bị rối

Cô thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy thì em quá an tâm rồi. Thú thực nếu chuyển đi vừa rồi không có anh giúp em từ xa, thì còn khuya em mới làm ttốt công việc.

Anh mỉm cười

- Giúp em quen với công tác mới cũng là trách nhiệm của anh mà.

Yên Hoa hăng hái:

- Vậy tour sau em phải nghiên cứu trước những gì hả anh Trọng?

Trọng gật đầu nói ngay vào vấn đề:

- Về môi trường, về động vật quý hiếm, về loài chim lưu trú... Tóm lại em nên đọc sách báo thật nhiều về vấn đề này.

- Ủa, tour gì mà phải đọc mấy thứ đó vậy anh Trọng? - Cô ngạc nhiên.

Trọng trả lời vắn tắt:

- Khách của em chuyển này là một đoàn nghiên cứu của một Hội Nghiên cứu và Bảo tồn động vật quý hiếm ở nước ngoài, họ sang đây để tìm hiểu và tham quan về vườn cò vừa tự hội cả ngàn con ở miền Tây.

Yên Hoa tròn mắt:

- Cái này... em chỉ mới đọc báo sơ sơ thôi, có biết gì về môi trường và chim chóc đâu mà nói hả anh Trọng?

Trọng cười:

- Vì không biết nên anh mới nhắc em nghiên cứu trước. Nhưng em đừng quá lo, cùng đi theo với tour em có một Giáo sư chuyên về Động vật học người Việt mình. Ông này mới là nhân vật chính. Em chỉ có việc hướng dẫn, lo cho đoàn tất cả các chuyện ăn ở, kể cả phương tiện chuyên chở. Anh sẽ giúp em thương lượng và liên lạc với địa phương về chuyển đi.

Cô lấy làm lạ:

- Nhưng sao anh còn bắt em đọc nhiều sách về vấn đề này để làm gì?

Trọng trợn mắt:

- Thì để thông dịch chứ làm chi nữa? Vì nói cho em biết nhé, vị Giáo sư đó lại rành tiếng Pháp hơn tiếng Anh, em phải cố học nhiều vốn từ chuyên ngành Sinh học để thông dịch cho đúng.

Yên Hoa ngẩn ngơ:

- Như vậy là làm thông dịch luôn rồi.

Trọng gật đầu cười:

- Giờ thì em tạm hiểu ra chưa, công việc của Lân đại loại là như thế.

Thông dịch viên là chính, còn kiêm luôn hướng dẫn viên nữa. Hiểu ra tại sao hẳn siêng đọc sách báo chưa? Kiến thức của Lân cũng khá rộng nên mới làm tốt công việc này đó.

Yên Hoa rụt vai:

- Eo ơi! Khó còn hơn chuyển trước. Bây giờ mới càng thấy anh Lân giỏi thật là giỏi. Em phải ráng học hỏi ảnh mới được.

Dúi cho cô tờ chương trình vừa in ra, Trọng cười:

- Đừng so sánh với nó. Lân nó có biệt danh là "Nhà bác học" từ khi còn ở Giảng đường Đại học lặn mà. Nó thích học các môn Khoa học Xã hội, thích đọc sách báo, và đặc biệt là có trí nhớ dai.

Mở cửa cho cô, anh dặn dò:

- Nhớ là sáng một xuất phát đó nhé Yên Hoa.

- Dạ - Cô ngoan ngoan gật đầu.

oOo

Thế là công việc của Lân cứ dồn đổ lên đôi vai mảnh dẻ của Yên Hoa tới tấp làm cô không kịp nghỉ ngơi cho lại sức.

Công việc cũng nhiều thú vị và tiền thì kiếm được khá nhiều, nhưng có một cái phiền cho Yên Hoa là cô khó có nhiều thời gian thăm Lân. Giữa những chuyến đi về, cô mệt mỏi nên cứ lặn ra ngủ vùi, đến độ sáng hôm nay, vừa thấy cô lếch thếch xách hành lý về, Tổ Trang phải kêu lên:

- Cái con nhỏ khùng này. Bộ mày cần tiền lắm sao? Làm việc thì cũng vừa vừa chứ. Sao lại hùng hục đi về như hành xác thế này. Ba mày mà nhìn thấy mày như vậy, ổng sẽ lại nổi cáu lên cho coi

Thả mớ hành lý xuống sàn, Yên Hoa ngồi phịch lên salon nhăn mặt mệt mỏi:

- Ổng ấy nổi cáu thì đã sao, tao có cuộc sống riêng của tao mà.

Chợt cô nhồm lên nhìn Tổ Trang:

- Nè mày vừa nhắc đến ông ấy, bộ ông ấy tìm đến đây sao?

Tổ Trang bối rối thừa nhận:

- Ờ, ổng... có đến đây lúc mày đi Nha Trang, ổng hỏi sơ tao về cuộc sống của mày dạo này.

Yên Hoa cau mày nhìn bạn nghiêm khắc:

- Rồi mày bảo sao?

Tổ Trang lúng túng:

- Thì... mày sống sao tao nói vậy. Làm việc... hơi nhiều, ít đi chơi, rồi... tao cũng có nói cho ổng biết mà mới được lên lương.

Yên Hoa cười nhạt:

- Khởi nói cũng biết ông ấy đã tỏ vẻ khinh thị khi nghe những chuyện này chứ gì?

Nhìn nét mặt Tổ Trang cô biết mình đoán đúng, cô thở dài:

- Mặc dù sống với ông ấy chỉ hơn bốn năm, nhưng tao hiểu khá rõ tính tình của người cha ruột của mình.

Cô mệt mỏi lắc đầu:

- Tuy vẫn còn gọi là ba, nhưng tao không muốn ông ấy can thiệp vào cuộc sống của tao, mày tốt nhất đừng nói nhiều về tao cho ông ấy biết.

Tổ Trang ngập ngừng gật nhẹ:

- Nếu mày không thích thì... mai một có gặp ổng tao không kể nhiều nữa, được không?

Yên Hoa mỉm cười vỗ nhẹ vào vai bạn:

- Vậy được đó. Bây giờ nếu mày đem giùm tao mớ đồ trong valy xuống tiệm giặt ủi dưới nhà, có một cái áo len kiểu mới tao mua làm quà cho mày trong chuyến đi Hà Nội này, nó cũng nằm trong valy đó.

Tổ Trang mừng rỡ:

- Ê thật vậy hả? Vậy mày đi tắm cho khỏe người đi để tao soạn valy giùm mày cho, nhưng... - Cô cười hì hì - Cái vụ đem đồ đi giặt thì tao không cần cực khổ lôi xuống lôi lên nữa đâu.

- Sao vậy? - Yên Hoa ngạc nhiên.

Tổ Trang nháy mắt:

- Mày đi hoài nên không để ý, cách đây mấy hôm có một tiệm giặt ủi bằng giàn máy tự động mới mở ở đối diện khu nhà của mình nè. Tao đã nói chuyện với bà chủ tiệm đó rồi. Bà biết là tao ăn mặc nhiều nên cách hai ngày cho người lên lấy đồ dơ về giặt, hai hôm sau lại đem lên tính tiền. Hôm nay lại là ngày người ta lên giao đồ đó, tao sẽ gởi luôn mớ đồ của mày.

Yên Hoa gật gù:

- Chà tiện lợi vậy sao. Nếu vậy thì mình khỏe hơn nhiều rồi.

Tắm táp xong trở ra, cô thấy Tổ Trang đang sắm soi hai cái áo. Cô vừa lau khô tóc, vừa hỏi bạn:

- Sao, nãy giờ đã chọn được cái nào đây?

Tổ Trang quay lại:

- Mày mua hai cái, cho tao cái nào đây?

Yên Hoa cười:

- Thì mày chọn đi, cho mày chọn trước đó, tao lấy cái nào cũng

được.

Tố Trang có vẻ phân vân:

- Cái nào cũng đẹp hết, tao biết chọn cái nào đây. Thôi... thì tao chọn đại cái màu đỏ vậy nhé, còn mày lấy cái màu xanh ngọc?

- Được thôi.

Yên Hoa để dải gập đầu, cô hất mái tóc còn ướt ra sau và che miệng ngáp dài.

Tố Trang mặc thử vào người chiếc áo len mới, ngắm nghía trước gương với dáng vẻ hài lòng. Quay lại định hỏi ý kiến của Yên Hoa, bắt gặp vẻ mệt mỏi và buồn ngủ của cô, Tố Trang nhăn mặt kêu lên:

- Lại nữa rồi, sao lần nào đi về, mày cũng trông như hết hơi vậy ?

Nói được mấy câu thì lại ngáp vắn ngáp dài rồi. Làm việc vừa thôi Yên Hoa, chẳng hiểu tại sao dạo này ở công ty người ta đổ việc cho mày nhiều như vậy.

Yên Hoa cười:

- Công việc hơi nhiều thật nhưng đây là cơ hội cho tao thăng tiến trong sự nghiệp. Tao cần phải cố gắng nhiều để chứng tỏ khả năng và thực lực của mình.

Tố Trang trề môi:

- Ở phải, thực lực, khả năng. Cho đến khi mày vẻ vang thành đạt trong sự nghiệp rồi thì nhìn lại, mày sẽ ra sao không? Ồm o, gầy còm như một con mằm khô luôn đó.

Yên Hoa phì cười:

- Mày nói gì phóng đại quá vậy.

- Chứ còn gì nữa - Tố Trang trợn mắt - Mày thử ngó lại mày coi. Đâu có còn giống con nhỏ Yên Hoa con gái cưng của mẹ mày nữa.

Cô nàng vung tay diễn tả:

- Tao nhớ hồi Trung học, mày cũng tha thướt yếu điệu lắm đó chứ, tóc dài đen mượt, nhìn đẹp quá trời. Tao cũng là con gái Huế, mà còn phải ngưỡng mộ cái tha thướt đó. Bây giờ thì xem, tóc tai thì cứ hết cột rồi bới, đi đứng thì như tên bắn trông chả còn gì là nét đẹp truyền thống gái Huế ngày xưa nữa.

Yên Hoa lắc đầu cười buồn:

- Sao mày lại so sánh tao bây giờ với khi còn mẹ... Ngày xưa, có mẹ bảo bọc, tao có lo lắng đến chuyện gì đâu. Đến khi mẹ tao mất đi, bốn năm Đại học ở thành phố này, và đến bây giờ, tao đã phải học hỏi và tự thay đổi nhiều để thích ứng mà sống tự lập giữa đời rồi.

Cô nhún nhẹ đôi vai:

- Và lại bây giờ ra đời làm việc, tao phải càng cố gắng nhiều hơn. Cuộc sống ở thành phố này là cuộc sống công nghiệp, thời giờ rất quý báu, tao nhiều lúc cũng muốn chăm sóc kỹ lại bản thân mình, nhưng cũng không còn thì giờ nữa.

Tổ Trang nhăn mặt:

- Nhưng gì thì gì, cũng phải ráng ngó lại mình chứ mày. Chăm sóc dáng vóc và sắc diện thì cũng cần chứ. Nói thật ra mày giống mẹ, có nét đẹp tự nhiên, chỉ cần mày bớt giờ làm việc lại cho đừng hiện cái vẻ mệt nhọc và đôi mắt thâm quầng kia, thì cũng không đến nỗi nào. Như chợt nhớ ra điều gì, Tổ Trang đi lại cái tủ lạnh nhỏ, lấy ra mấy quả dưa leo và cam, chanh tùm lum.

- Coi nè Yên Hoa, có người chỉ tao pha để làm mặt nạ dưỡng da nè, để tao pha rồi mày làm mặt nạ với tao nhé.

Che miệng nén một cái ngáp, Yên Hoa gật đầu:

- Ừ, sao cũng được.

Tổ Trang hí hoáy vắt nước cam, nhỏ thêm nước chanh và mật ong vào, rồi mang cái chén nhỏ đựng thứ nước hỗn hợp ấy ra.

- Để tao làm cho mày trước. - Cô nói.

Núng miếng bông mềm vào, cô bảo Yên Hoa nằm xuống rồi thoa đều lên mặt bạn. Vừa làm, cô vừa nói:

- Còn một chuyện cần phải nhắc nhở mi nữa đó Yên Hoa

Yên Hoa nhắm mắt ậm ừ:

- Gì nữa?

- Mày cứ hay trách tao vô ý và đoảng vạ, thì tao cũng không chịu nổi khi thấy mày đơn giản và bụi bặm kiểu lẳng tử như những lúc gần đây. Hôm trước, tao bắt gặp quả tang mày vừa đi trên phố vừa gặm bánh mì.

Yên Hoa hơi nheo mắt:

- À, buổi tối hôm trước đó hả. Thì tao xuống dưới nhà bỏ đồ giặt, làm biếng trở lên nấu mì, nên mua ổ bánh mì, vừa đi dạo vừa gặm, có sao đâu.

Nằm dài xuống bên cô, Tổ Trang vừa thoa lên mặt vừa nói:

- Mày còn bảo là không sao à? Hôm đó tao có rủ mày đi ăn tối rõ ràng, mày lại từ chối không chịu. Đến chừng tao với anh bạn từ nhà hàng đi đến chỗ làm, thấy mày lang thang bụi đời kiểu đó, hỏi coi có tức không?

Yên Hoa phì cười:

- Tao đi theo làm kỳ đà cản mũi mày làm gì? Mày đừng quá phiền cái

vẻ ngoài của tạo Nói về mày đi, dạo này mày thế nào? Tay bồ mới có tốt không?

Nhắc đến vấn đề này thì y như gãi đúng chỗ ngứa của Tố Trang. Cô nàng liền liếng thoảng kể về người tình mới của mình đẹp trai ra sao, đã rủ cô đi du lịch nước ngoài thế nào... Chẳng biết là cô kể tới đâu, khi định quay lại hỏi Yên Hoa xem có nên nhận lời đi du lịch nước ngoài với người ta không thì thấy Yên Hoa đã ngủ khò, trên mặt vẫn còn nguyên hỗn hợp pha chế từ cam, chanh và mật ong.

Phác một cử chỉ chán nản về phía cô, Tố Trang cầu nhàu:

- Vậy đó, con gái gốc Huế, ý tứ lắm chứ, bây giờ thì làm mặt lạnh thôi cũng ngủ khò trên salon được, nếu khách khứa mà có đến thình lình giờ này, biết "búng" mày đi đâu?

Cô chép miệng:

- Người ta nói quả là không sai: "Mồ côi cha ăn cơm với cá, mồ côi má liếm lá đầu đường". Đã biết mẹ mất là chịu khổ nhiều thì sao không dẹp bớt tự ái mà về ở với người cha ruột tạm có thể thông dong đường hoàng một chút. Chứ tự lập kiểu như mày giống hết khổ sai. Để rồi xem, cứ cái kiểu làm việc chẳng còn giờ rảnh như thế thì chỉ vài năm mày sẽ thành một con nhỏ lồi thoi luộm thuộm thoi. Khuyến mãi mà không chịu nghe thì ráng chịu.

Tình yêu mệnh mang

Chương 8

Công việc dồn dập đòi hỏi những chuyến đi dài ngày mệt mỏi. Ngày nghỉ tour, Yên Hoa cũng phải tranh thủ mở sách lục tìm tài liệu cho những chuyến sau.

Tất cả công việc nặng nề ấy dường như ngày càng trở nên quá tải, nên cuối cùng rồi cô cũng ngã quỵ.

Chuyến đi Quảng Bình, Hà Nội sáu ngày. Chỉ mới ngày thứ hai tham quan động Phong Nha, cô đã ngất xỉu ngay trên đường đi. May mà trong đoàn khách có một bác sĩ người Pháp.

Khi Trọng được tin, anh tức tốc gọi chi. Kim bay ngay vào chuyến đêm để sáng kịp thế cho Yên Hoa

Buổi sáng bước vào công ty, Trọng gật đầu đáp trả những lời chào của nhân viên trong khi gương mặt anh vẫn còn nguyên vẻ căng

thẳng thiếu ngủ.

Trong phòng làm việc, anh cứ đi đi lại lại. Ly cà phê cô thư ký mang vào từ nãy giờ đã nguội lạnh mà anh chẳng buồn nhấp môi.

Đã dặn chi. Kim phải gọi về báo ngay cho anh tình hình sức khỏe của Yên Hoa, vậy mà suốt đêm qua và cả sáng nay, không hề có cú điện thoại nào từ Quảng Bình gọi cho anh làm cho anh sốt ruột và lo lắng không nguôi.

Trọng không hiểu nổi ông Lâm Hải. Muốn con gái quay về nhà, sao ông không tìm gặp cô mà khuyên nhủ, lại ép anh tạo gánh nặng quá mức cho Yên Hoa làm gì, để đến bây giờ cô ngã bệnh?

Suốt đêm qua, anh hốt hận vô cùng. Chỉ vì cái ơn chữa trị sâu nặng của ông đối với bà mẹ giờ đã đi lại được của anh mà thôi. Chính anh cũng phải hãi hùng cho khối lượng công việc mà theo ý ông, anh cố tình đẩy hết cho cô.

Giờ đây cô ra sao rồi?

Càng nghĩ đến vóc dáng mảnh dẻ của cô đang phải chống chọi với cơn bệnh ở nơi xa xôi là anh hết làm việc nổi. Anh thật là ngu muội, thật đáng trách.

Chuông điện thoại trên bàn chợt reo vang. Trọng giật mình chớp lấy ống nghe:

- Tôi nghe đây!

Đầu dây bên kia tiếng người thánh thót:

- Chào anh. Công ty Phát Thịnh chúng tôi xin gọi để chào mẫu lịch cho năm nay, năm ngoái công ty của anh đã từng...

Trọng cúp máy. Anh bấm nút liên hệ ra ngoài và nói gọn với cô thư ký:

- Nhờ Liên lược hết tất cả các cuộc gọi, chỉ trừ cuộc nào từ Quảng Bình thì mới nối dây cho anh, hiểu chưa?

Tiếng dạ nhỏ rụt rè vang lên trong máy. Anh thở ra nặng nhọc rồi ngồi phịch xuống ghế.

Chuyện xảy ra với Yên Hoa lần này làm anh đột nhiên ngỡ ngợ phát hiện những tình cảm khác thường của mình.

Trước đây, khi để ý thấy cô có vẻ thích và phục Lân một cách kín đáo, anh chỉ mỉm cười thú vị, thầm nghĩ thẳng bạn thân của mình cũng khá tốt số nếu có cô gái vừa xinh đẹp vừa giỏi việc như Yên Hoa thích mình. Kỳ lạ là Lân chẳng nhận ra tình ý ấy của Yên Hoa, mà trái lại từ khi bị tai nạn, nó như có chút ác cảm với cô. Anh đứng ngoài cuộc, thấy hơi tiếc cho cô.

Tưởng chỉ như vậy thôi, ai ngờ đến bây giờ, mất một đêm thức trắng, anh mới nhận ra rằng mình đã quá lo lắng cho cô. Lo cho sự an nguy của cô, lo cho bệnh tình của cô, lo cho tinh thần thể chất yếu đuối của cô nữa. Và nếu như được làm theo điều mình ước ao, anh cứ muốn bỏ lại tất cả các công việc điều phối và quản lý ở công ty, để theo chị Kim bay ra đó săn sóc cho cô, và đích thân đưa cô về. Trọng thở dài. Có mấy ai thực hiện được điều mình muốn đâu. Trách nhiệm và lịch làm việc ê hề ở công ty đã níu chân anh lại, để giờ đây anh cứ dẫn dắt một mình.

Điện thoại lại reo. Trong cổ nén hồi hộp để nhắc máy:

- Tôi nghe

- Anh Trọng, là em đây.

Tuy có vẻ yếu ớt, nhưng giọng nói thanh thanh quen thuộc ấy làm anh suýt vỡ cả tim. Anh kêu lên cuống quýt:

- Yên Hoa? Là em hả, Yên Hoa? Em không sao chứ? Sao đến giờ này mới liên lạc về nhà?

Có lẽ ngạc nhiên với cả tràng câu hỏi của anh, cô khẽ cười:

- Em không sao rồi anh Trọng ơi. Bị choáng chút thôi. Trong đoàn khách ấy cũng may có một ông bác sĩ người Pháp, ông ấy bảo có thể là do yếu sức nên bị choáng vậy thôi, nghỉ ngơi và ngày chắc khỏe lại.

- Anh cho em nghỉ vài tuần cũng được. - Trọng vội nói.

Cô lại cười:

- Nghỉ và tuần thì lấy ai trả lương cho em? Em chỉ xin anh nghỉ một tuần thôi, có được không anh Trọng?

Trọng gật đầu thật nhanh dù qua máy, cô đâu có nhìn thấy. Giọng anh trĩu mền:

- Được rồi em muốn sao cũng được. Về nhà cái đã. Em đang ở đâu đó?

- Em gọi từ sân bay. Chị Kim tốt lắm, đã tìm xe cho em đi đến sân bay, gọi điện đổi vé giùm em nữa, bây giờ chị Kim thay em dẫn đoàn rồi.

- Được rồi. Chị Kim tất nhiên biết việc cần làm, nói về em đi. Chừng nào máy bay cất cánh? Chừng nào thì về đến Sài Gòn?

- Hai giờ chiều đến sân bay Tân Sơn Nhất. Anh cần em ghé qua công ty à?

Trọng vội nói:

- Ồ không, em khỏi ghé công ty, anh hỏi chỉ để...

Anh nói gọn sau khi quyết định dứt khoát.

- Anh sẽ ra sân bay đón em.

Giọng Yên Hoa ngạc nhiên:

- Ý thôi khỏi anh Trọng ơi, em tự về được mà. Em đâu có bị ốm gì ghê gớm lắm đâu. Anh khỏi phiền vì em.

Anh nói dứt khoát:

- Sao lại phiền. Anh sẽ đến đón và đưa em về nhà.

Yên Hoa lại cười, như không tin lắm chuyện ông sếp của mình chịu rời bỏ văn phòng để đi đón một nhân viên hướng dẫn gây sự cố phiền hà như cô.

- Anh Trọng nè. - Cô chợt gọi.

- Gì Yên Hoa?

Giọng cô nhỏ nhẹ:

- Cho em xin lỗi nhé.

Trọng ngạc nhiên:

- Lỗi gì? Em có lỗi gì đâu?

- Em xin lỗi vì không lượng sức mình, đã làm hỏng chương trình của công ty.

Trọng nhắm mắt lại. Trời ơi! Em trách mình mà tôi tự trách tôi. Đâu phải em không lượng sức, mà chỉ vì tôi cố tình không nghĩ đến sức em, không nghĩ đến hậu quả khi dồn lên đôi vai yếu đuối mảnh mai của em cả chuỗi công tác nặng nề liên tục như vậy. Em ngây thơ, còn tôi thì thật đáng xấu hổ.

Giọng anh buồn buồn:

- Không phải lỗi em đâu Yên Hoa ạ, hoàn toàn không phải.

Cô cười nho nhỏ:

- Không cho em xin lỗi thì thôi vậy. Nè, sếp. Em cúp máy nhé. Em đi kiểm gì ăn đây, đói bụng quá xá rồi. Còn anh cũng chuẩn bị nghỉ và dùng cơm đi thôi.

Cô đã cúp máy. Câu nói cuối của cô làm anh ngạc nhiên nhìn lên tường. Đồng hồ đang chỉ mười một giờ mười lăm. Anh ngẩn ngơ Trời đất! Suốt cả buổi sáng anh chẳng làm được gì cả ngoại trừ nói chuyện điện thoại với cô sao?

Trọng chặt lưỡi. Không sao, anh mặc kệ. Bây giờ anh đã có lại tinh thần, anh sẽ là việc bù, để chút nữa hai giờ còn ra phi trường đón cô nữa chứ.

Mở cửa phòng, anh vui vẻ bảo cô thư ký:

- Nghỉ ăn trưa đi Liên. Để đó anh trực cho. Cảm ơn em đã gánh hộ

anh này giờ. Có cuộc gọi nào quan trọng không em?

Liên nhoèn miệng cười:

- Điện thoại sáng nay cũng có nhiều nhưng quan trọng nhất chỉ có cú điện thoại của ông Lee, ông đề nghị chuyển cuộc họp bàn về việc mở tuyến Việt Nam - Trung Quốc vào một giờ rưỡi chiều nay ở tại công ty mình. Em có ngó qua lịch trong ngày của anh, thấy cũng không kẹt nên em nhận lời hộ anh rồi.

- Cái gì?

Gương mặt đang tươi tỉnh của anh phút chốc tái đi. Anh gằn giọng:

- Em vừa nói cái gì?

Liên Hoa?ng hồn ấp úng:

- Dạ... ông Lee bảo... tốt nhất là họp vào một giờ chiều nay để gút lại mọi việc, mai ông về nước sớm.

Trọng nhần mặt như không tin nổi sự tình cờ lại chơi khăm mình.

- Anh... anh Trọng... em xin lỗi. - Cô thư ký lí nhí.

Anh khoát tay thờ hắt ra:

- Thôi được rồi, em chuẩn bị phòng họp giùm anh rồi nghỉ trưa đi.

Quay trở vào phòng, anh chán nản ngồi phịch xuống ghế.

Trách nhiệm. Lại trách nhiệm công việc cản chân anh. Công ty hiện tại chỉ còn mình anh điều hành. Cuộc thương lượng mở tuyến du lịch Việt Nam - Trung Quốc đang bước vào giai đoạn cuối, chẳng lẽ anh phải bỏ lỡ công trình của mình?

Vừa quyết định đón Yên Hoa xong là có chuyện. Cô có chờ anh không? Có giận anh không? Chắc anh phải nhắn máy xin lỗi và báo mình không thể đến đón cô như đã hẹn được. Đành phải vậy thôi. Mong rằng cô không tắt máy nhần.

- Trọng chép miệng phiền não. Đành vậy thôi! Yên Hoa dĩ nhiên là đáng trân trọng nhưng sự nghiệp của anh cũng là tất cả tâm huyết bao lâu nay. Anh phải cố khuếch trương nó. Cô vẫn còn là nhân viên của anh, vẫn thường xuyên gặp mặt, sẽ còn những cơ hội khác cho anh có dịp đến gần cô hơn, và có dịp để bày tỏ mình.

Yên Hoa, đừng giận anh nhé. Anh sẽ đợi một cơ hội khác vậy. Trọng thở dài với lời tự nhủ, mà không biết là có thực hiện được, hay lại vì những trách nhiệm khác cuốn nó lơ lửng bay đi.

Trong đời, thật có quá nhiều điều không thể quyết định được, và ngay cả khi quyết định cũng khó mà thực hiện được.

Tình yêu mệnh mang

Chương 9

Yên Hoa kéo valy đi dọc cái sảnh lớn đầy người. Cô giơ tay nhìn đồng hồ rồi ngán ngẩm lắc đầu.

Tồn cho lời hứa cuối của sếp Trọng mất mười phút rồi đây. Thôi về quách cho rồi.

Yên Hoa vẫn biết Trọng là người có tiếng là vui vẻ nhưng nguyên tắc, làm gì có trường hợp ưu ái một nhân viên quèn đến độ ra tận phi trường để đón. Nhưng vì là lời sếp, nên cô cũng chịu khó đợi một chút chứ không ra đón Taxi ngay.

Nặng chạng chạng làm miệng cô khô khốc. Đã định đi về, nhưng cô lại kéo valy tạt vào quầy bán hàng gần cổng dành cho các chuyến bay quốc tế để mua một chai nước ngọt để đỡ khát.

Quầy hơi đông người, cô lơ đãng đứng chờ đến lượt mình. Chợt cô nhìn thấy cách mình không xa là dáng dấp to cao quen thuộc của ba. Ông vẫn trong chiếc sơmi trắng toát cài kín cúc tay, cravate xanh đậm và áo vest đồng màu. Trông ông thật khuôn khổ trong ăn mặc, cô chỉ nhìn thôi mà cũng đủ đắm mồ hôi. Chẳng bù cho người đàn ông đưa lưng về phía cô, đang nói chuyện với ông, cái áo sơmi tím nhạt ngấn tay, nhìn cũng dịu mắt đôi chút.

Đột nhiên Yên Hoa thụp người xuống. Ba vừa lia mắt nhìn đâu đó về hướng cô. Cô thực sự không muốn ông thấy mình, nhất là lúc cô đang nhếch nhác, một thân một mình như vậy. Kéo rồi ông lại mĩa mai hỏi cô sông tự lập có vui không? Có thú vị không? Hay lại mắng cô rằng với cái tính cứng đầu ương bướng như cô sẽ chẳng làm nên trò trống gì.

Có lẽ là ông lại sắp đi công tác ở nước ngoài. Cô ghét cay ghét đắng những chuyến đi ấy của ông. Cách đây hai năm, chính vì một chuyến đi như thế mà ông không về kịp để mẹ cô ra đi trong lặng thầm và đau đớn.

Yên Hoa cười chua chát. Cô biết sự nghiệp đối với đàn ông là quan trọng, nhưng ông đã quá nổi tiếng rồi, chẳng lẽ vì người vợ đã vì mình chịu nhiều năm oan khuất mà ông cũng không thể quay về săn sóc và chữa trị cho bà?

Cái chết của mẹ làm cho sự bất mãn về ba mình trong cô có dịp trỗi dậy. Sau đám tang mẹ cô thu xếp cho mình một hướng đi để không phải đối mặt hàng ngày với con người cô gọi là ba nhưng không có

ảnh hưởng gì đến cuộc sống thuở nhỏ của cô.

Cô đã nói chuyện một cách rành mạch với ông, thản nhiên nhận từ ông sự quát mắng giận dữ nhưng cuối cùng cô vẫn cương quyết dọn về ở chung phòng với Tổ Trang.

Bây giờ cô có công việc, có bạn bè hiểu mình, có cuộc sống riêng tự do.

Không còn người cứ ép cô thi vào trường Y như một kiểu con nối nghiệp cha, không còn ai chê bai, dè bĩu ngành báo chí mà cô chọn học. Cuộc sống hiện tại tuy có cực thân, nhưng thoải mái hơn nhiều. Hơi nhồm lên để nhìn, cô hài lòng vì không còn thấy bóng dáng ba mình nữa có lẽ ông đã vào trong rồi. Quầy bán cũng đã trống bót. Cô mua ngay một lon nước ngọt ướp lạnh.

Bóc nắp lon, cô vừa kéo valy đi ra bãi xe, vừa nâng lon nước lên tu uống. Chà! Thật là đã khát. Cái lon phút chốc vơi quá nửa, khi cô đến được bãi xe Taxi.

Vừa định gõ vào chiếc Taxi gần nhất để nhờ người tài xế cất giùm hành lý vào cốp. Đột nhiên cô có cảm giác trước mặt tối sầm, mọi âm thanh như ngừng hẳn quanh cô. Người như nhẹ tênh, cô không biết mình đang ngã xuống mặt đường nhựa nóng bỏng dưới ánh nắng hói chang của mặt trời.

Tiếng kêu của một vài người quanh đó, tiếng lẩn lờng lốc của cái lon nước ngọt rỗng cũng không tài nào vực được Yên Hoa tỉnh dậy. Cô mang máng thấy có người cúi xuống đỡ mình lên. Và rồi cô ngất đi.

oOo

Yên Hoa tỉnh lại. Tai nghe văng vẳng tiếng thở phào bên cạnh. Trần nhà cao ngêtu màu trắng toát khiến cô thấy chói, cô che mắt gượng ngồi dậy. Người bên cạnh đỡ lấy vai cô:

- Cẩn thận. Cô chưa được khỏe đâu.

Cơn nhức đầu làm cô hoa mắt. Co nhãn mặt thều thào:

- Tôi... đang ở đâu vậy ?

Ngoại trừ tiếng rừ rừ của máy lạnh, căn phòng có vẻ im ắng lạ. Trả lời cho cô vẫn là cái giọng trầm trầm đó:

- Cô đang ở trong Trạm y tế của Sân bay.

Yên Hoa thấy miệng mình khô khốc:

- Tôi... tôi đang bị sao vậy ?

- Có lẽ là choáng nắng.

Yên Hoa lồm cồm xuống giường. Người bên cạnh cũng chịu khó đỡ lấy cô. Chỉ khi tựa vào tay anh ta để đứng vững, cô mới nheo mắt

nhìn gương mặt người đó.

- Tôi... tôi có biết anh mà, phải không?

Người đàn ông cau mày, choáng nắng mà lại trong tình trạng yếu ớt như thế thì thật lạ.

- Tên tôi là Quốc. - Anh ta buông gọn.

Có vẻ như Yên Hoa không nhớ ra quen biết ai có cái tên là Quốc. Đờ lấy cái đầu nhức bưng bưng, cô ậm ừ:

- Tôi muốn về nhà.

Một cô y tá đi lại gần. Quốc vẫn tắt nói với cô ta vài câu.

- Tôi muốn về nhà. - Yên Hoa thều thào lặp lại.

Nhìn cô yếu lả trong tay, Quốc quyết định nhanh:

- Tôi sẽ đưa cô về.

Cô y tá trực bệnh xá đã trở lại với cái khay. Trên đó có ly sữa và mấy viên thuốc màu trắng.

Quốc để Yên Hoa ngồi xuống giường. Nhận cái khay, anh đưa cho cô ly sữa trước, nói như ra lệnh;

- Cô uống hết ly sữa đi.

Không biết tại cổ họng khô rất hay vì còn quá mệt mỏi, mà cô ngoan ngoãn nghe theo lời anh. Tay cô yếu đến độ anh phải đỡ cái ly phụ cô, nếu không ly sữa ấy rơi xuống đất vỡ tan mất. Cô uống một mạch, độ béo ngậy của sữa khiến cô nhăn nhó như lợm giọng.

Thấy cô đã uống xong, anh lại mở bàn tay cô, đặt vào đó mấy viên thuốc rồi đưa ly nước lọc:

- Uống thuốc luôn nhé.

Yên Hoa lại máy móc uống thuốc.

- Bây giờ cô nằm nghỉ hay về nhà?

Quốc hỏi lại mà ngạc nhiên cho âm điệu nhẹ nhàng của mình.

- Tôi muốn về nhà. - Cô đáp ngay.

Quốc chăm chú nhìn gương mặt đỏ bừng bừng như bi. sốt của cô anh gạt đầu:

- Được rồi. Tôi đưa cô về. Mong rằng Tổ Trang ở đó để có thể đưa cô đến bệnh viện khám kỹ lại xem sao

Đờ Yên Hoa đứng dậy và bước đi. Đến cửa, anh bảo cô:

- Đứng đây nhé, đợi tôi đi lấy xe.

Chỗ anh để cô tựa vào là bức tường trắng, cô ngoan ngoãn đứng yên đó và nhắm mắt lại để khỏi chói vì cái nắng bên ngoài.

Quốc lái xe trở đến ngay cửa. Anh bước lại để đỡ cô đi.

Vừa nhắc lưng ra khỏi bức tường, cơn buồn nôn làm cô không còn

kèm được. Gập người vắt qua cánh tay Quốc, cô nông thốc tháo xuống mặt đường nhựa. Ly sữa, những viên thuốc trắng... tất cả đều bị tổng ra ngoài hết.

Quốc giữ cô bằng cả cánh tay một cách lo lắng.

Xong cơn nôn mửa, Yên Hoa vừa thở vừa gật tựa vào anh đứng thẳng dậy. Quốc rút khăn mù soa định đưa cho cô, nhưng thấy vẻ đờ ỉn của cô, anh liền tặc lưỡi tự tay lau mặt cho cô luôn.

Đỡ cô vào băng trước, anh trở vào Trạm xá kéo cái valy của cô ra cho lên băng sau.

Ngồi vào xe, anh dúm cho cô chai nước khoáng khế bảo:

- Uống đi.

Cô cầm lấy, uống vài ngụm.

- Nhắm mắt nghỉ một tí đi. Tôi sẽ đưa cô về nhà - Anh nói.

Cô nghe lời, tựa đầu vào lưng ghế và nhắm mắt lại. Quốc cho xe chạy chậm chậm ra khỏi khu vực sân bay. Anh mở nhạc nho nhỏ. Âm vang violon đặt điệu "you go away" làm Yên Hoa thấy nhẹ nhàng, thoải mái hơn.

Thời gian trôi, Yên Hoa tưởng chừng như đã có thể thiếp đi, thì đột nhiên cô có cảm giác như xe ngừng hẳn lại. Rồi một bàn tay lạ sờ lên trán làm cô chợt tỉnh. Chưa hết, bàn tay ấy còn vén lại mớ tóc mai lòa xoà của cô ra sau tai. Cử chỉ ấy gượng nhẹ đến độ làm cô nhột nhột mở bừng mắt ra.

Cũng là chiếc áo sơmi tím nhạt và gương mặt quen thuộc của người đàn ông ngồi cạnh đang chăm chú nhìn cô, nhưng có lẽ cơn nôn mửa khi nãy đã làm cho cô khỏe ra tí chút. Cô trở mắt nhìn rồi bật kêu lên:

- Tôi... tôi nhớ ra rồi. Anh chính là...

Hình ảnh vừa thoáng hiện ra trong trí khiến cô đỏ mặt tía tai không thốt nên lời. Quốc lặng thinh nhìn ra phía trước.

Ác cảm đối với Quốc vẫn còn nguyên vẹn trong ký ức, là Yên Hoa rùng mình khi nghĩ đến một chuyện... không tốt lành gì ở anh, cô buột miệng:

- Anh... sao tôi lại đi chung với anh?

Quốc trả lời ngắn gọn:

- Tôi đang định lấy xe thì thấy cô ngất trên đường.

- Vậy... bây giờ anh định... đưa tôi đi đâu? - Cô nghi ngờ hỏi:

- Cô nói muốn về nhà - Anh lạnh lùng.

Yên Hoa hấp tấp:

- Vậy sao không chạy tiếp? Anh ngừng ở đây định... làm gì?

Quốc cau mày:

- Cô nghĩ tôi định làm gì?

Cô lắp bắp:

- Làm sao tôi biết được, sao anh lại lộ mọ... sờ lên mặt tôi? Anh định làm gì?

Quay qua ném tia nhìn lạnh lùng vào cô, Quốc nói khô khan:

- Tôi sờ trán cô chỉ vì muốn thăm dò tình trạng của cô thế nào. Xe không chạy vì đang kẹt xe. Cô có mắt nhìn không? Nếu đã tỉnh thì phải biết suy nghĩ chứ.

Nhếch một nụ cười khẩy, anh lia mắt nhìn xuống người cô rồi tiếp:

- Còn nếu muốn cần gì phải sờ vào mặt mũi cô.

Yên Hoa giật mình nhìn theo hướng mắt Quốc, cái nút áo sơ mi bật ra từ lúc nào, để lộ một phần ngực cô hờ hênh trước đôi mắt người kế cạnh.

Hoảng hồn chụp lấy mép áo, cô còn nghe Quốc buông lời cợt nhả:

- Đừng quỳnh quáng lên thế. Vì dù cô có vội che chắn, thì này giờ tôi cũng đã thấy rồi.

Cơ tức tối đến nghẹn cả cổ, cô trừng mắt định tìm lời thì Quốc lại nhướn mày:

- À, mà đừng nghĩ là tôi mở nút áo cô đấy nhé. Bởi vì nếu đã mở thì tôi mở cả hàng, chứ mở làm chi có một nút. Tôi để ý thấy nó bật ra từ khi cô ới mưa tùm lum ở sân bay. Cũng định cài lại giùm cô đấy chứ, nhưng cũng may mà tôi chưa động đến, nếu không đã bị cô nghi ngờ bậy bạ lại thêm phiền.

Liếc nhìn vẻ run rẩy uất ức của cô, anh cười cợt nói thêm:

- Để yên như vậy cũng tốt, bởi vậy tôi...

Anh còn định rót thêm những câu miệt thị thì chợt khựng người ngạc nhiên khi thấy Yên Hoa bật khóc.

Quả thật là Yên Hoa đang khóc.

Tay vẫn giữ lấy ngực áo một cách ngớ ngẩn, cô không hiểu sao mình lại có thể khóc một cách tức tưởi, một cách yếu thế trước mặt Quốc như vậy. Tiếng khóc của cô làm Quốc chùng xuống. Anh lặng im bứt rứt.

Hom nay thực sự anh không hiểu nổi mình. Tự dưng làm một nghĩa cử hiem hoai là bế cô đến bệnh xá, rồi lại ân cần ngồi cạnh theo dõi cho đến khi cô tỉnh. Anh thật không ngờ đến chừng tình hân như bây giờ, cô lại co người thủ thế và nghi ngờ lòng tốt của mình. Làm sao

anh không bức được? Bây giờ lại còn khóc nữa chứ!

Quốc vịn nhẹ vai cô, cô rút người lại nhưng vẫn còn sụt sùi. Phiền thật!

Anh bức tức tắt cái máy hát, quay qua cô nói khô khóc:

- Cô khóc cái gì? Nếu vì những lời của tôi thì xin lỗi vậy. Nhưng cô làm ơn nín khóc dùm. Tôi chỉ muốn giúp đỡ cô như giúp một người mình từng quen biết, vậy thôi. Cô đừng có suy nghĩ lung tung chọc cho tôi nổi cáu lên nữa được không?

Tiếng sụt sịt chuyển qua thút thít rồi nhỏ dần.

Quốc rút khăn tay. Nhìn cái khăn đã nhăn nhúm lại, anh tặc lưỡi dứt trở vô túi quần, rồi với tay ra băng sau lấy hộp khăn giấy.

Anh chìa hộp khăn ra trước mặt cô. Yên Hoa nín khóc, cô ngần ngừ một chút rồi rút mấy tờ lau khô gương mặt tèm hem, lem luốc của mình. Cô cài lại nút áo. Lúc này cô mới thấy tóc tai của mình bù xù quá. Hít hít mũi, cô vuốt lại mớ tóc dài rồi bới gọn ra sau ót thành một búi.

Khi đã tạm sáng sủa mặt mũi, cô nhìn quanh. Hàng xe ken đặc từ nãy đến giờ vẫn chưa nhúc nhích.

Cô liếc qua Quốc. Anh ngồi dứng kiên nhẫn, mắt vẫn thờ ơ nhìn về phía trước, tay nhip nhẹ nhẹ lên vô lăng.

Sự im lặng thật nặng nề đối với thời gian chờ đợi.

Được một lúc chợt Yên Hoa hắng giọng nho nhỏ:

- Xin lỗi.

Quốc hơi nhướn mày, nhưng vẫn lặng yên. Yên Hoa lúng túng:

- Tôi xin lỗi vì đã vô ơn, đã... nghĩ xiên xẹo về anh, trong khi anh lại giúp tôi. Tôi... thật sự xin lỗi.

Quốc nhìn cô, anh dịu giọng:

- Thôi, không có gì đâu. Cô nghĩ bậy cho tôi, còn tôi thì lại ăn nói hàm hồ trước mặt cô. Huề vậy.

Yên Hoa liếc trộm Quốc, cô thoáng ngạc nhiên khi nhớ lại những điều liên quan đến màu áo tím nhạt Quốc mặc trên người.

- Có chuyện gì vậy? - Quốc hỏi.

- Hả!

- Tôi đang hỏi cô có chuyện gì vậy, tôi thấy cô nhú mày như nhớ lại chuyện gì đó.

- À, không khi nãy... dường như tôi có thấy anh trong khuôn viên sân bay. Lúc đó hình như anh... đang nói chuyện với một người nào đó.

- Rồi sao? - Quốc ngạc nhiên.

- Người đó là... bạn của anh à? - Cô e dè hỏi dò.

Quốc khẽ cười:

- Tôi đâu dám làm bạn một trưởng bối như thế. Đó chỉ là bạn của ba mẹ tôi thôi. Ủa, mà cô cũng có biết ông ta?

Cô giật mình:

- Không, không có, tôi chỉ... tò mò vậy thôi.

Quốc nhìn cô lạ lùng. Anh hỏi:

- Còn cô, cô đi đưa đón ai xuất ngoại à?

Yên Hoa lắc đầu:

- Không phải. Tôi vừa xuống máy bay thôi, tôi đi chuyển quốc nội.

- Chắc là cô không quen với máy bay nên mới bị hành nôn mửa như thế.

Yên Hoa cười:

- Đâu phải. Tôi không quen với chuyện đi lại bằng máy bay thì còn ai quen nữa. Bởi vì nghề nghiệp của tôi là Hướng dẫn viên du lịch mà, máy bay, xe hơi, xe lửa gì tôi cũng phải quen thuộc hết.

- Ủa vậy sao... cô lại xuống phi trường có một mình? Khách du lịch của cô đâu hết rồi?

Yên Hoa nhún vai kể sơ tình trạng không khỏe phải bỏ tour mà về của mình. Quốc có vẻ ái ngại:

- Trong vòng hai ngày cô đã ngất xỉu hết hai lần, tôi nghĩ cô nên đi khám bác sĩ đi.

Yên Hoa chỉ cười. Chẳng lẽ nói với anh cô sợ và ghét nhất chuyện đi khám bác sĩ, và chẳng lẽ nói luôn rằng ba cô cũng là bác sĩ đó thôi mà còn không về nhờ ông khám, thì làm gì có chuyện cô tốn công tìm đến một ông bác sĩ nào nữa.

Quốc thấy cô không muốn đề cập nên cũng thôi, anh chuyển qua hỏi:

- Cô làm Hướng dẫn ở công ty nào?

- Công ty Danh Lam - Cô trả lời.

- Danh Lam trong câu "danh lam thắng cảnh" chứ gì? Tên cũng hay đó chứ - Quốc cười.

- Anh biết công ty của tôi à?

Quốc lắc đầu:

- Chưa biết nhưng cũng mạnh mẽ nghe tên.

Yên Hoa được thế, cô hăng hái quảng cáo về công ty mình. Nào là uy tín, nào là tour rất thú vị, khách hàng rất tín nhiệm, rất đông... Quốc mỉm cười lắng nghe. Cô có vẻ hào hứng khi bàn về công việc. Chắc

đây là nghề cô yêu thích. Anh thầm nghĩ.

Còn đang miên man với những suy nghĩ trong đầu, Quốc chợt giật mình khi nghe tiếng còi xe inh ỏi phía sau.

- A! Đường thông rồi kìa - Yên Hoa reo lên.

Quốc vội nổ máy xe chạy tiếp trên con đường đã thông thoáng trở lại. Dọc đường đi, để lấp trống kHoa?ng cách và sự im lặng giữa hai người, Quốc mở nhạc. Âm thanh của dòng nhạc giao hưởng không lời có lẽ làm Yên Hoa thích thú, cô lặng yên thưởng thức mà không hay rằng anh đã chạy đến chung cư mình ở.

Mãi đến khi Quốc tắt máy xe, cô mới nhìn ra rồi chợt kêu lên hốt hoảng:

- Thôi chết rồi!

Quốc nhíu mày:

- Chuyện gì vậy ?

Cô ngơ ngác:

- Cái...cái valy của tôi, hành lý của tôi. Thôi chết, có lẽ tôi đã...

Quốc khịt mũi ngắt lời:

- Nó đang nằm ở băng sau kìa.

Khựng lại nhìn anh như không tin lời anh nói, cô hấp tấp chồm qua ghế để nhìn vào băng sau. Quả thật cái valy nhỏ của cô đang nằm "chình ình" ở đấy.

Quốc mở cửa đi vòng ra sau đem hành lý cô xuống. Yên Hoa lóng ngóng nhận lấy, cô ấp úng:

- Thật là cảm ơn anh.

Quốc không nói. Gương mặt anh đột nhiên kém tươi. Yên Hoa còn đang ngạc nhiên vì khi không lời cảm ơn của cô bỗng trở thành lảng nhách với thái độ ấy, thì bên tai cô có giọng nói quen thuộc reo vang:

- Ủa sao ngộ dzây? Còn tưởng mình nhìn lầm nữa chứ.

- Tổ Trang? - Yên Hoa quay lại.

Tổ Trang cười toe toét:

- Thì là tao chứ là ai. Sao hai người lại đi chung với nhau vậy? Bộ...

Câu hỏi tò mò của Tổ Trang chưa có ai trả lời thì Quốc đã lạnh lùng:

- Chào.

Anh lên xe và phóng vút đi, để lại gương mặt ngơ ngắc của Tổ Trang.

- Ê, sao... kỳ vậy mà?

Yên Hoa kéo valy đi vào chung cư, cô nhún vai:

- Tao đâu có biết đâu.

Lễ đồ theo cô lên cầu thang, Tổ Trang vẫn còn thắc mắc:

- Tao mới đi xuống định mua chút đồ thì gặp ngay... Mà sao hai người lại đi chung với nhau vậy? Sao mà mới nói đi ra Bắc gì đó đến năm sáu ngày? Sao chưa kịp nói gì hết mà tên Quốc hăn chạy mất vậy? Bộ mà với hăn...?

Tình yêu mệnh mang

Chương 10

Yên Hoa xách một túi trái cây to, cô tươi tỉnh bấm chuông nhà Lân.

Mở cửa cho cô là một bà cô của anh. Cô nhoẻn một nụ cười:

- Chào cô, con đến thăm anh Lân.

Bà gạt đầu nép người để cô vào trong, không quên quan sát kỹ cô từ tướng đi đến dáng người.

Những người phụ nữ trong nhà đang chăm chú xem video cải lương ở phòng khách. Giọng Lệ Thủy vào câu vọng cổ khá mùi, nhưng âm thanh dường như được vắn hết cỡ nên thật muốn... lũng cả màng nhĩ.

Mẹ của Lân nhì thấy cô, bà vui vẻ chào:

- Yên Hoa thăm Lân hả? Con vào đây. Cô gạt đầu chào mọi người trong nhà. Bà nội, cô dì, và các chị gái của Lân vẫn đang say sưa quan sát màn hình. Một vài người còn nhìn lên gạt đầu với cô, còn hầu hết vẫn chăm chú theo dõi diễn biến gay cấn của tuồng cải lương.

Mẹ Lân phẩy tay:

- Không sao đâu con. Nhà bác ai cũng mê cải lương. Bể này mới ra, nên con có chào mười lần cũng không ai ngước lên đâu.

Kéo cô qua bể ghế thấp sát tường, bà bảo:

- Ngồi đây nè Yên Hoa. Ngồi nói chuyện với bác cho vui. Chà, hôm nay chắc con nghỉ phép hả?

- Dạ - Cô cười - Con được nghỉ một tuần bác ạ

- Công ty dạo này ít chuyển hả con?

Cô lắc đầu:

- Dạ đâu có, tại con thấy hơi đuối lên xin nghỉ một tuần cho lại sức thôi ạ

Mẹ Lân ngăm cô rồi gật gù:

- Ủ, là con gái có ra ngoài làm việc thì cũng làm ít thôi con ạ. Làm nhiều quá rạc cả người không tốt lắm đâu.

- Dạ

- Mà con cũng hay thật. Làm cái nghề gì mà phải đi suốt, ấy thế mà vẫn trắng trẻo thế này thì giỏi quá, chứ còn cái thằng Lân đấy, con xem, theo miết cái nghề này bây giờ đen thui đen thui. Hôm trước mấy cô mấy cậu làm chung có ghé qua thăm thằng Lân, bác thấy ai cùn đen hết trơn.

Yên Hoa mỉm cười. Lời bà làm cô nhớ đến mẹ Cô thừa hưởng mẹ làn da trắng mượt nà. Thịnh thoảng Tố Trang cũng than thở và phân bì khi thấy cô cứ phải ra nắng gió mà da dẻ vẫn đẹp, còn nhỏ cứ phải cực thân che trùm trùm lum mỗi khi xuống phố.

Nói chuyện một lúc, mẹ Lân thấy cô vân vê cái túi trái cây, bà nhớ lại mục đích chính của cô khi đến đây, liền cười xòa:

- Bác quên mất. Con đến để thăm Lân mà nãy giờ bác cứ dài dòng mãi. Con đừng trách bà già nhiều chuyện này nhé.

Yên Hoa cũng cười:

- Dạ đâu có chi ạ. Con đang nghỉ phép, đến đây thăm anh Lân và gia đình thôi ạ. Con bình thường cũng ít có người quan tâm thăm hỏi lắm.

Mẹ Lân gật gù, ra vẻ hài lòng với giọng nói nhỏ nhẹ của cô. Bà bảo:

- Nãy giờ cũng giữ con lại tốn của con chút ít thời gian rồi, thôi để bác đưa con lên phòng thăm Lân.

Theo bà lên cầu thang, cô ngạc nhiên hỏi:

- Bác ạ, sao anh Lân không nằm ở phòng dưới để dưỡng bệnh cho tốt hơn hả bác?

Bà cười:

- Tại nó cứ nhất định đòi về phòng mình đó con. Phòng ở dưới nhà hôm trước là phòng của bà nội nhường tạm cho nó, nó chê là không đủ tiện nghi, thiếu cái máy vi tính của nó, còn than là nằm ở dưới suốt ngày nghe toàn là băng cãi lương vọng vào, nên chân mới đỡ đỡ là nó đòi về phòng mình ngay.

Yên Hoa hỏi:

- Vậy chân anh Lân đã đỡ rồi hả bác?

- Cũng sắp tháo băng rồi đó con.

Bà xới lời:

- Mấy ngày nay thằng Lân cũng nhắc con đấy. Nó bảo có đến hai

tuần rồi không thấy con ghé lại nhà thăm nó nữa.

Yên Hoa bào chữa:

- Dạ tại công việc dạo này hơi nhiều nên con...

Bà cười:

- Con đừng ngại, nó nằm một chỗ cái gì nhớ thì nhắc vu vơ thế thôi. Chứ từ ngày nó bị tai nạn, chỉ có con là siêng đến thăm nó nhất.

Đã đến cửa phòng Lân. Yên Hoa nghe thấy giọng anh nói cười vang vang lên trong. Mẹ Lân gõ nhẹ cánh cửa rồi đẩy vào. Bà góp tiếng:

- Chà gì mà vui vậy ? Coi ai lại đến thăm con nè Lân.

Yên Hoa ló đầu vào với nụ cười tươi:

- Anh Lân.

Lân sáng mắt:

- À, Yên Hoa hả? Vào đây em.

Cô bước vào phòng, hơi ngạc nhiên khi thấy có một cô gái tóc dài lạ mặt đang ngồi cạnh giường anh. Trên tay cô gái ấy là một cuốn album cũ có lẽ là của Lân.

Thấy ánh mắt tò mò của cô, mẹ Lân liền giới thiệu:

- Đây là cô Minh Thu, là cô y tá mà ông bác sĩ của Lân giới thiệu, cô ấy thỉnh thoảng ghé qua chăm sóc cho Lân, và mai mốt tháo băng, sẽ giúp nó tập Vật lý trị liệu cho mau lành đó con.

Quay sang Minh Thu, bà trở vào Yên Hoa cười nói:

- Yên Hoa là bạn đồng nghiệp của Lân đó Thu, con bé giỏi việc lắm.

Đôi mắt Lân chợt kém tươi. Hai cô gái chào nhau, bà mẹ anh nói thêm vài câu pha trò rồi trở xuống nhà. Minh Thu đứng dậy nhìn đồng hồ:

- Đến giờ uống thuốc rồi, để Thu lấy thuốc cho anh Lân.

Cất cuốn Album lên cái kệ nhỏ trong góc phòng, cô hí hoáy chuẩn bị thuốc cho Lân từ một lọ chai lọ đựng thuốc trên ấy.

Lân nhìn Yên Hoa, bật cười khi thấy cô vẫn còn tần ngần đứng giữa phòng trên tay còn mấy túi trái cây.

- Đến đây ngồi với anh nè Yên Hoa, làm gì mà đứng sượng ra vậy?

Ngồi vào cái ghế anh chỉ, cô ngượng ngịu cười:

- Mấy hôm trước em bận bịu quá nên không có dịp ghé thăm anh.

Lân khoát tay:

- Ái chà, có sao đâu, anh biết mình nghĩ là phần việc đổ lên vai mọi người, nhất là em, cho nên nằm một mình ở nhà thì có buồn thật nhưng anh cũng đâu trách mọi người được.

Yên Hoa khẽ nói:

- Hôm nay thấy anh tươi tỉnh quá, chắc là anh khỏe lại nhiều rồi.

Lân đùa:

- Ủ, vài hôm có thể đến công ty đòi lại phần việc của mình rồi.

Yên Hoa hỏi:

- Em có nghe bác nói anh sắp tháo băng, vậy chừng nào hả anh Lâm?

- Ngày một đó nhỏ. Chuẩn bị trả việc lại cho anh thôi.

Cô nhoen cười:

- Thật không? Anh lành bệnh về lại công ty em cũng mừng. Thú thật đấy, tour của anh khó quá trời, em cũng phải cố gắng hết mình mới tạm làm được đó.

Lân gật đầu ngay:

- Chứ sao. Bởi vậy ngay từ lúc đầu Trọng nó đề cử em anh đã không đồng ý lắm rồi. Không phải anh muốn chèn ép gì em, nhưng mà thật sự em còn quá trẻ để có thể đảm nhận công việc khó khăn như vậy. Chỉ tại lúc ấy anh bị thương, mà công ty lại không còn người nào khả dĩ thay thế được thôi.

Ngừng một lúc, anh tiếp lời:

- Chứ em cũng có cố gắng, có tinh thần cầu tiến nhưng nhiều khi đâu phải cứ cố gắng là thành công đâu, phải không?

- Dạ.

- Hôm qua Trọng có điện thoại cho anh, nó than quá trời.

Yên Hoa ngạc nhiên:

- Than gì hả anh?

- Nó kể là tại nó tham lam nhận quá nhiều tour để em phải quy ở Quảng Bình, bây giờ em nghỉ phép, nó phái chị Kim, với Hùng thay phiên thế những tour ấy, nhưng những người đó làm không đạt, khách hàng phàn nàn. Nó đành phải tại đình bớt và từ chối bớt tour, để đợi em hết phép hoặc anh lành bệnh mới làm tiếp.

Yên Hoa vội nói:

- Vậy thì để em trở về công ty giúp anh.

Lân lắc đầu:

- Không cần phải vậy, Yên Hoa. Trọng nó tự biết dàn xếp hết. Nó đã quyết định hồi những tour đó rồi thì dù em có vào công ty, nó cũng bảo em về và không giao việc đâu. Thằng đó anh biết tính nó mà, nó không ép việc cho em nữa đâu.

Yên Hoa áy náy:

- Nhưng nếu ở công ty quá nhiều việc thì em...

Lân ngắt lời:

- Đó không phải là chuyện để em lo lắng trong mấy ngày này. Em còn yếu sức lắm, chưa đảm đương tiếp được đâu, nghe lời anh nghỉ cho khỏe lại đã.

Anh ngắm nghía vẻ mặt còn xanh xao của cô:

- Huống chi nghe Trọng kể hôm trước, em té xỉu trên đường vào động Phong Nha Nghe chị Kim nói lúc ấy nhìn em tiều tụy, xuống sắc lắm.

Cô ngại ngùng:

- Dạ cũng tại... em....

- Tại em cái gì. Tại thằng Trọng thì đúng hơn, anh cũng không hiểu tại sao nó nhận việc cho em làm nhiều quá như thế.

Trước đây, có lần Lân nghi ngờ về mối quan tâm đặc biệt của Trọng đối với cô, nhưng chuyện cô ngắt đi vừa qua đã đảo lộn ý nghĩ đó.

Anh không lý giải được tại sao Trọng thiên vị cô mà lại ép việc quá nhiều để cô phải ngã quỵ như thế.

Yên Hoa tính toán:

- Em còn được năm ngày phép, nếu em nghỉ phép xong trở vào, thì không chừng anh Lân lúc ấy cũng lành bệnh rồi.

Lân cười:

- Có lẽ vậy. Anh em mình sẽ về làm lại công ty cùng một lúc. Nhưng có điều mới tháo băng chắc là anh chưa đi tour được đâu Yên Hoa, chắc chỉ có thể phụ Trọng điều hành công ty. Mấy chuyến kế tiếp nếu có nhận chắc là phải lại nhờ đến em thôi. Không ngán chứ?

- Không ạ - Cô khẽ nói.

Minh Thu đã soạn xong thuốc, cô quay lại trao anh ly nước và mấy viên thuốc nhỏ:

- Anh Lân uống thuốc đi.

Lân ngồi dậy ngoan ngoãn uống số thuốc cô đưa.

Nhìn cảnh Lân uống thuốc và Minh Thu ân cần bên cạnh, Yên Hoa chợt mang máng nhớ đến khay thuốc và ly sữa mà Quốc cho cô uống ở bệnh xá phi trường hôm nào.

Tổ Trang cứ tra vấn cô mãi về chuyện tình cờ để cô nhận sự giúp đỡ của Quốc, Câu chuyện cô kể cho Tổ Trang nghe có lẽ không thỏa mãn cho cái đầu ưa suy diễn của nhỏ. Chính cô thậm chí cũng thấy lạ lùng về sự kiện hôm đó nữa mà.

Hôm đó quả là Quốc đã đóng vai người tốt. Sự giúp đỡ của anh làm cô cũng phải tạm để thành kiến nặng nề của mình qua một bên mà thốt lời cảm ơn.

Lân đã uống hết mớ thuốc, anh nhả mặt than đặng, Minh Thu dịu dàng đưa cho anh cái khăn ướt để anh lau mặt
Và Yên Hoa chẳng biết lại nhớ đến điều gì mà cười trộm một mình.

Tình yêu mênh mang

Chương 11

Yên Hoa đang ngồi nhăm nháp xí muối trên salon và xem TV, cửa chợt mở, tiếng nói cười của Tổ Trang với ai đó làm cô chồm người lên nhìn.

Tổ Trang bước vào trước, con nhỏ tươi cười chỉ vào cái ghế đối diện Yên Hoa. Người đàn ông lạ tuổi chừng ngoài bốn mươi, tay xách mấy túi xách thật to đặt trên mặt ghế trước cặp mắt ngạc nhiên của Yên Hoa.

Thấy cô, Tổ Trang reo lên:

- A nhỏ, ngủ trưa đã chịu dậy rồi đó hả? Để giới thiệu cho mày biết nhé.

Chỉ vào người đàn ông, Tổ Trang nói:

- Ông Lương, kếp mới của tao

Quay qua người tên Lương, cô cười chỉ tay vào bạn mình và buông một câu tiếng Anh:

- Yên Hoa, my close friend (Bạn thân của tôi)

Theo phép xã giao, Yên Hoa cũng chìa tay ra bắt tay người đàn ông ấy và đáp vài câu chào khách sáo quen thuộc.

Ông Lương nhìn sơ qua căn hộ của các cô, nói với Tổ Trang gì đó nhỏ nhỏ rồi sau cùng cáo từ ra về. Tổ Trang tiễn ông ra cửa, ông ta hôn lên má cô và trùi mền chào:

- Bye, darling.

Yên Hoa tròn mắt khi nghe câu nói quá sức âu yếm đó. "Lại một ông kếp mới của nó đây".

Đợi Tổ Trang đóng cửa quay trở vào, cô bấm tắt TV để điều tra ngay:

- Sao đó nhỏ. Bộ hết thích có bạn trai là người Việt mình rồi sao mà hôm nay lại quen một ông nước ngoài để đến độ phải xài tiếng Anh vậy ?

Tổ Trang ngồi ghé vào tay vịn chiếc ghế Yên Hoa ngồi, cô cười:

- Mà thấy ảnh như thế nào? Cho biết ý kiến đi. Đây là cái người hôm trước tao kể với mày đó.

Yên Hoa ngạc nhiên:

- Cái gì mà... hôm trước nào đâu?

Tổ Tran lườm cô:

- Rồi, lúc tao kể chắc mày lại ngủ khò không thèm nghe rồi. Thì là cái người Mã Lai dạo gần đây lui tới chỗ tao hát, ổng ái mộ tao, đeo đẳng tao, còn rủ tao đi du lịch Đông Nam Á một vòng với ổng nữa, hôm trước tao định hỏi ý mày coi có nên đi chơi một chuyến với ổng không.

Yên Hoa chẳng nhớ gì về chuyện bạn vừa nhắc, cô hỏi:

- Vậy à, mà... "bồ" với ổng lâu chưa

- Cả tháng nay rồi.

Tổ Trang hào hứng kể:

- Thì tao cũng nghe theo mày, không nay người này, mai người khác nữa mà chỉ có một người thôi. Tao chọn ổng vì ổng tính điềm đạm, chịu đựng tao hết mình.

Yên Hoa phì cười. Tuổi cỡ đó thì không muốn cũng phải tự nhiên điềm đạm rồi. Cái con nhỏ bạn cô thật khờ. Cô hỏi:

- Nhưng chủ yếu là mày có cảm tình với ông này không thôi.

Tổ Trang gật đầu nhanh:

- Ê nói không ngoa chứ tao thấy có lẽ đây là người mà tao có cảm tình nhất. Có thể mày thấy ổng hơi... lớn tuổi, nhưng đối với tao thì tính tình của ổng làm tao không kể gì đến sự cách biệt tuổi tác ấy nữa

Yên Hoa trân trọng:

- Ý mày là... mày yêu ông đó?

Tổ Trang ánh mắt sáng rực:

- Chắc vậy đó. Chắc đó là tình yêu

Cô quay lại lôi đồng quần áo, giày vớ đặt tiền từ trong cái túi đó ra như để minh chứng sự hào phóng của người đàn ông tên Lương.

Nháy mắt ra vẻ bí mật, cô thầm thì với Yên Hoa:

- Báo cho mày biết nhé, sáng nay ông ấy còn lên tiếng cầu hôn với tao đấy.

Yên Hoa ngồi thẳng người dậy:

- Thật không?

- Thật, mới sáng này thôi.

- Vậy ý của mày ra sao? - Yên Hoa hỏi.

Tổ Trang cười toe khoe cái lúm đồng tiền thật sâu:

- Tao chưa có trả lời. Ý tao là... về hỏi ý mày.

Yên Hoa trố mắt:

- Cái gì mà hỏi ý tao? Tao có ý kiến gì cũng là góp ý cho mày thôi, chủ yếu vẫn là mày chứ.

Tổ Trang nhún vai:

- Mày coi, tao từ nhỏ sống với chú thím, lớn một chút thì theo nghiệp ca hát rồi vào đây sống. Ở thành phố này chỉ có mày là thân thiết và hiểu về tao nhất thôi, tao không hỏi mày thì hỏi ai đây?

Choàng lấy vai cô, Tổ Trang nói như tâm sự:

- Nếu mai một tao có nhận lời lấy ông Lương, thì tao mong sao mày... trở về nhà sống cùng gia đình.

Yên Hoa nhăn mặt:

- Mày nói gì vậy ? Tao đã bảo...

Tổ Trang lắc đầu:

- Mày để tao nói hết ý đã. Chuyện này tao suy nghĩ nhiều lần rồi, cứ muốn nói cho mày nghe một lần. Tao mồ côi cha mẹ, chú thím cũng tốt bụng mới đem tao về nuôi nấng, nhưng dù gì tình thương ấy cũng không thể bao la như tình thương của cha mẹ được. Mày còn một người cha ruột mà Yên Hoa, mày còn tốt phước hơn tao, hơn nhiều người cô cút nhiều

Hơi ngạc nhiên vì cái kiểu khuyên giải sâu sắc khác thường của bạn, Yên Hoa lắc đầu:

- Nhưng mà mày không hiểu đâu, ông ấy...

Tổ Trang xua tay:

- Mày định nhắc chuyện ông ấy làm khổ mẹ mày khi xưa chứ gì? Tao không thể nói gì nhiều về chuyện đó, nhưng mấy lần ông ấy ghé đây hỏi thăm về mày, tao có thể quả quyết rằng ông ấy rất yêu thương mày Yên Hoa ạ

Thấy Yên Hoa im lặng, Tổ Trang tiếp lời:

- Tự lập thì cũng tự do, cũng tốt, nhưng tự lập đâu phải là cắt đứt tình cảm với gia đình. Còn một người thân của mình trên đời này là còn hạnh phúc đó nhỏ. Mày nên suy nghĩ kỹ lời tao nói.

Máy nhắn của Yên Hoa trên bàn reo lên cắt đứt câu chuyện của hai người. Yên Hoa giật mình cầm lên xem.

- Lạ thật! - Cô lẩm bẩm.

- Ai vậy mày? - Tổ Trang hỏi

Yên Hoa nhú mày một lúc sau mới trả lời bạn:

- Là ba tao.

- Ba mày.

Cô gật.

- Ông ấy... nhắn gì vậy ?

Cô im lặng đưa máy nhắn cho bạn, Tổ Trang cầm lấy lăm nhăm đọc:

- "Ba muốn gặp con gấp, hãy về nhà".

Tổ Trang nhìn cô:

- Mày đang nghĩ gì vậy? Đi về đi, xem ba mày cần gặp mày có chuyện gì.

Cô có vẻ trầm ngâm:

- Tao có chuyện không hiểu.

- Chuyện gì mà không hiểu? - Tổ Trang ngạc nhiên.

- Tao cảm thấy khó hiểu vì tại sao ông ấy biết số máy nhắn của tao.

Tao sử dụng máy nhắn cũng đã mấy tháng nay thật nhưng không bao giờ có ý định cho ông ấy biết số máy nhắn của mình. Từ đâu mà ông ấy...

Tổ Trang ngắt lời:

- Trời ơi, thì quan tâm đến cuộc sống của mày, số máy nhắn của mày tất nhiên ông cũng tìm cách để biết được chứ. Nếu là như vậy, mày càng phải hiểu rõ ba mà còn thương yêu và quan tâm mày đến độ nào.

Yên Hoa cứ ngồi nhìn cái máy nhắn, Tổ Trang sốt ruột kêu lên:

- Mày còn chần chừ gì nữa, nghe lời tao khuyên đi gặp ba mình đi.

Yên Hoa yên lặng một lúc như suy nghĩ, cuối cùng cô đứng dậy:

- Thôi được, tao sẽ về gặp mặt vậy. Để xem ba tao muốn nói những gì đây.

Cô vào trong thay áo, để lại Tổ Trang với nụ cười hài lòng.

Tình yêu mệnh mang

Chương 12

- Con ngồi xuống đây đi.

- Ông Lâm Hải nói.

Yên Hoa ngồi xuống ghế đối diện ba mình.

- Sao con không về nhà mà ở đây là nhà của con mà.

Câu hỏi thứ hai của ông được cô đón nhận cũng như câu hỏi trước, chỉ là sự lặng im. Ngôi nhà với phòng khách khang trang này có thể gọi là nhà của cô sao, khi trong suốt hai mươi ba năm dài, cô chỉ vón vện ở đây bốn năm?

- Ba tìm con chỉ lại nói những điều này sao?

- Cô nói.

Ông Lâm Hải nhăn mặt:

- Sao con cứ mãi cứng đầu ương bướng như vậy. Nhà mình thì mình cứ về ở, sao lại học theo người khác mà sống một thân một mình bên ngoài, thân con là con gái, như vậy đâu có phải là tốt đâu.

Cô lắc đầu nhỏ nhẹ:

- Con có nói qua với ba rồi mà, con thích cuộc sống như vậy, con muốn tự lập.

Ông Lâm Hải bức bối cao giọng:

- Tự lập, tự lập, lại cũng vẫn những câu nói này, bộ con thấy chui rúc vào cái khu chung cư ấy, sống chung với mấy đứa con gái lêu lổng là tốt đẹp lắm sao?

Yên Hoa hơi cau mày:

- Ba đang xúc phạm đến bạn con đấy.

Ông Lâm Hải nổi giận:

- Cái gì? Bộ tôi nói không đúng sao? Cô gái đó con đã từng nói dối với ba là bạn học của con nhưng thật ra cô ta làm ca sĩ ở mấy nhà hàng, quán bar gì đó.

Yên Hoa nhún vai:

- Tổ Trang thật sự là bạn học cũ của con, bạn từ thời Trung học ở Huế, điều này làm sao ba biết được.

Câu trả lời của cô như chạm vào điểm yếu nào của ba cô, ông càng tức giận:

- Mặc kệ cô ta có là bạn của con hay không nhưng ba không muốn con ở chung với cô ta nữa. Trước đây con đòi ra ở riêng, ba đã không đồng ý, nhưng nghĩ lại có thể những chuyến đi nước ngoài của ba làm con buồn và cô đơn, con cần bạn bè nên ba cũng đành nén lòng cho con đi. Có ngờ đâu con gái của ba lại đi ở chung với hạng người như cô gái đó.

Yên Hoa mím môi đứng dậy:

- Tổ Trang là bạn con, nếu ba gọi con tới chỉ để nói những câu không tốt về nó thì con xin lỗi con phải về thôi.

Ông Lâm Hải đập tay xuống bàn thật mạnh và quát lên:

- Tôi là ba của cô, nói sự thực về đứa bạn hư hỏng của cô một chút mà cô đã giấu mặt xuống như vậy sao? Cô ngồi lại đó cho tôi.

Yên Hoa bình tĩnh lắc đầu:

- Xin lỗi ba vậy.

Cô vừa quay mình, ông Hải đã chụp cái lọ hoa trên bàn ném ra phía cửa. Lọ hoa va vào bức tường trắng rơi xuống vỡ tan tành, Yên Hoa quay phắt lại:

- Ba làm như vậy là ý gì? Định đánh con ư?

Ông Lâm Hải la lên:

- Tại sao cô là con tôi lại không nghe lời tôi? Đi sống lang thang như vậy có gì tốt đẹp đâu, tại sao cứ bỏ nhà mà đi ở bụi đời như vậy?

Yên Hoa đứng thẳng người nói:

- Sống như vậy con mới là chính con, cuộc sống có tự do, có điều kiện để con vươn lên lập thân.

Ông Lâm Hải mĩa mai:

- Vươn lên lập thân hay là hành hạ thân xác mình đến té xỉu ngoài đường?

Yên Hoa nhíu mày:

- Ba nói gì? Tại sao ba biết chuyện này?

Ông Hải quát lớn:

- Dĩ nhiên là tôi biết những chuyện về cô rồi, nếu không có ngày báo chí đăng tải con gái Lâm Hải lang thang bụi đời té ngã ngoài đường vì một chứng bệnh tâm thường nào đó mà tôi còn không hay thì sao? Còn mặt mũi gì nữa?

Yên Hoa bật ra tiếng cười khan:

- Thì ra ba cố tình theo dõi con vì sợ con làm ô danh ba. Thôi được, nếu ba muốn thì hôm nay con sẽ nói với ba tất cả những gì mình muốn nói, những gì mà vì tiếng gọi "ba" con đã cố nén lòng bao lâu nay.

Cô nhìn thẳng vào ông:

- Ba có biết điều gì con thất vọng về ba nhất không, sau những năm ba biến biệt và những năm con theo mẹ vào đây sống với ba?

Ông Hải im lặng, cô chua chát lắc đầu:

- Đó là cái tính quá xem trọng sự nghiệp của bạ, trong khi con gọi điện báo tin mẹ trở bệnh nặng và nhắn ba về gấp, ba đã làm gì?

Ba của cô thờ người ra như không thể trả lời. Càng nói Yên Hoa càng phẫn uất:

- Ba bay về ngay để lo cho mẹ hay ba cứ trấn an con rằng ba đã gọi

học trò của mình đến khám, rằng mẹ của con không sao? Ba nói đi. Có phải ba vẫn ung dung ở lại với những cuộc họp hành, thuyết trình đó, và chỉ chịu trở về khi mẹ đã mất một cách tức tưởi, ba nói đi?

- Yên Hoa!

- Ông Lâm Hải kêu lên trong đau khổ.

Nước mắt chảy tràn ra đôi má, Yên Hoa lấy tay gạt đi.

Ông Lâm Hải ngồi phịch xuống ghế:

- Chuyện.... đã qua lâu rồi Yên Hoa. Ba biết ba có lỗi nhưng...

Yên Hoa cười nhạt:

- Nhưng bỏ lỡ dịp thăng tiến và củng cố danh vị, ba không đành lòng, có phải ý ba là thế không?.

- Không phải vậy, Yên Hoa.

- Ông Hải kêu lên.

Cô lạnh lẽo ngắt lời:

- Ngày xưa ba ra Huế tục huyền với mẹ, mẹ con cũng có danh chánh ngôn thuận đàng hoàng, nhưng ba vì đứa con gái đang là bác sĩ của ba, ba viện cớ này nọ để không rước mẹ vào sống chung một nhà.

Mẹ đã gánh chịu nhiều chua cay lắm rồi. Chỉ đến khi bà chị khác mẹ xấu tính đó bị tai nạn xe mất đi, ba mới đem mẹ và con vào Nam mà thôi.

Cô cười khẩy trong khi nước mắt vẫn còn loang loang trên mặt:

- Bốn năm. Chỉ bốn năm thôi nhưng con cũng hiểu khá nhiều điều về ba mình. Con không biết nếu bà chị xấu tính kia không chết đi, và ba không nuôi mộng cho con vào trường Y nối nghiệp của ba thế vai bà chị đó, thì ba có đem mẹ của con vào sống chung một nhà không?

Cô nhún vai:

- Con biết không nghe lời ba học ngành Y là làm ba thất vọng lắm.

Nhưng con nhất quyết sống theo lý tưởng, sống theo ý thích của mình. Nếu ba đã từng bỏ mặc con kiêu mỗi năm về vài ba lần như thuở xưa, thì nay con mong sao ba cứ bỏ mặc con như thế. Ba nợ ở con một người mẹ hiền hậu nhu mì, thì xin ba đừng dùng cái quyền làm cha mở nhát đó của mình mà áp đặt bất cứ chuyện gì cho con nữa. Nếu được như vậy là con cảm ơn ba rồi. - Như đã nói cạn lời, Yên Hoa quay mình bước ra cửa.

Ông Lâm Hải tê tái cả cõi lòng nhìn theo dáng cô. Ông những muốn kêu tên cô, đứa con gái duy nhất còn lại của ông, những muốn lao ra cản bước chân cô. Nhưng rồi, ông vẫn ngồi chệt trăn ở đấy. Đứa con gái ruột của ông vừa chất vấn ông về những sai lầm cũ. Ông đã

không thể nào thốt nên lời. Làm sao ông còn có thể bào chữa khi đó đúng là những lỗi lầm mà ông luôn day dứt và hối hận suốt bao năm qua. Làm sao ông có thể phân trần khi ông thực sự đã hời hợt với cú điện thoại hốt hoảng của nó năm xưa, để rồi gây ra một thảm cảnh đau lòng cho cả nó và ông? Làm sao ông nói gì được khi trong ánh mắt nó, ông đọc được lời kết tội dành cho mình? Con gái của ông, đứa con gái không có tính nhu thuận của mẹ, mà lại thừa hưởng của ông sự ngang ngạnh, sự ngạnh ngẫ đến quyết liệt ấy, nó đã thực sự rời bỏ ông mà ra đi rồi. Còn ông, già nua với quyền uy người cha, ông vẫn ngồi lặng ở đó gặm nhấm sự cô đơn và day dứt, giữa căn nhà rộng thênh thang đến lạnh lẽo.

Tình yêu mệnh mang

Chương 13

Từ nhà bước ra, Yên Hoa lang thang trên đường như không có mục đích. Nắng chiều phủ một màu hiu hắt buồn xuống phố xá, xuống cõi lòng nặng trĩu của cô. Cô cứ thả những bước chân vô định dọc các con phố vắng vẻ, mà miên man với những ký ức u buồn. Ngày xưa từ thuở còn thơ dại. Cô đã từng thắc mắc hỏi mẹ tại sao bạn bè mình lúc nào cũng đều có ba mẹ săn sóc, cũng đều có ba mẹ ở cùng. Còn cô, ra vào chỉ có mẹ. Ba cô như một khách lạ mỗi năm chỉ ghé về đôi lần.

Cô nhớ lần nào nghe cô hỏi về việc ấy, mẹ cũng giấu nỗi buồn. Mẹ ôm cô vào lòng và bảo rằng ba cô là một người bận rộn, vì công việc phải đi công tác suốt thời gian nên không thể có cảnh mỗi chiều cùng mẹ con cô quây quần bên mâm cơm như cô mong muốn được. Lúc ấy cô vẫn không hiểu tại sao ba mình lại bận rộn đến dường ấy, công việc gì mà những ngày lễ Tết, thậm chí những ngày sinh nhật của cô và mẹ cũng chẳng thấy bóng ba về. Lớn lên đôi chút, cô mới mang máng mọi chuyện.

Ba cô đã từng có một đời vợ và có một đứa con gái. Mẹ chỉ là người vợ mà ba tục huyền sau khi người vợ trước mất đi vài năm.

Qua báo chí, cô biết rằng người mình vẫn gọi là ba là một người nổi tiếng trong giới Y học. Cô biết rằng ba mình có chỗ ở chính thức là ở Sài Gòn. Cô lại thắc mắc và ngạc nhiên không hiểu tại sao ba không

đưa mẹ con mình vào Nam sống chung, tại sao mẹ là người vợ chính thức mà ba lại giữ tình trạng hai nơi kỳ dị như thế.

Những thắc mắc ấy mãi sau này vào đây âm thầm quan sát cô mới hiểu rõ. Ngoài xã hội nếu ba cô là một người cả quyết và độc đoán thì thật khó hiểu khi trong nhà, ông lại bị chi phối bởi tính tình ích kỷ đến vô lý của đứa con gái với người vợ đầu. Cô ta đã nhất định không cho ông đón người mẹ kế và đứa em cùng cha khác mẹ là cô vào sống chung một nhà.

Chẳng hiểu vì quá yêu thương con hay vì quá bạc nhược mà ông không dám quyết định. Cuộc sông của mẹ và Yên Hoa ở Huế, ông chu cấp cũng khá sung túc, nhưng rốt cuộc tình thương thì như chuyện vụn vặt thắm lén mà thôi. "Ba không thương mình". Yên Hoa đã bao lần thầm nhủ như thế. Nỗi ham muốn có một người cha trọn vẹn, ham muốn có một gia đình trọn vẹn đầm ấm, cứ theo thời gian, theo nhận thức của cô phai nhạt đi. Ngay cả khi ba đã chịu đón mẹ và cô vào Sài Gòn, cô cũng có thể cảm nhận được vị trí tôn kính cao quý của ông trong lòng cô lợt lạt lắm.

Mẹ mất đi, mối dây liên hệ giữa cô và ông hầu như đã bị cắt đứt. Cô rời khỏi ngôi nhà đầy ảm đạm và u buồn đó, quyết tâm không dựa vào một ai khác mà tự mình tìm việc mà sống. Nỗi u uẩn trong lòng cô đã định giữ kín, nhưng hôm nay tính áp đặt độc đoán của ba cô làm cô đã phải nói ra. Có lẽ ông sẽ buồn, cô cũng vậy. Đã hơn hai năm rồi, nhưng hình ảnh dịu dàng hiền hậu đến cam chịu của mẹ vẫn còn đậm nét với cô. Nhiều đêm, cô thao thức mãi vì nhớ mẹ nhớ những ngày bình yên ở Huế của hai mẹ con. Ký ức cứ nặng nề lướt qua tâm trí. Yên Hoa thở dài. Bước chân lang thang vô định dần trở nên mệt mỏi cô tấp vào một công viên gần đó và ngồi nghỉ chân trên một băng ghế đá.

Hàng xe cộ dày đặc qua lại ở dưới đường, những người ngồi gần đó không làm cô chú ý. Thời gian như chậm chậm trôi. Mãi đến khi có một bóng người bước lại và đứng yên trước mặt. rồi một giọng nói đã tương đối quen thuộc cất lên:

- Chào cô.

Yên Hoa giật mình ngẩng lên. Ánh mắt cô ngơ ngác khi nhận ra Quốc đang đứng trước mặt mình:

- Không nhận ra tôi à?

Quốc hỏi.

Yên Hoa sực tỉnh:

- À, không. Tôi.... tôi nhận ra anh chứ chỉ tại.... tôi đang...
- Chắc là cô đang suy nghĩ chuyện gì đó, và tôi là một người quấy rầy không đúng lúc.
- Quốc ngắt lời.
- Không phải, tôi.... -Không biết phải nói sao, cô nín lặng.
- Có chuyện gì buồn sao?

Quốc hơi nhúu mày nhìn cô.

Cô đâm ra bực. Mình vì đầu óc vẫn còn đang chu du nơi đâu, cô không tài nào trả lời những câu nói chận đầu chận đuôi của anh ta cho suông sẻ.

- Cô có sao không? Quốc chăm chú nhìn cô.
- Tôi.... có sao đâu.
- Cô nhăn mặt lắc đầu.

Nhận thấy thái độ của cô có vẻ như khó chịu vì bị làm phiền, Quốc nói:

- Xin lỗi, tôi dừng xe mua thuốc ở bên kia đường, thấy cô ngồi một mình ở băng ghế bên này, chỉ định ghé qua chào một tiếng.
- Vậy à, cảm ơn.

Quốc nhún vai tiếp lời:

- Và.... thêm nữa cũng muốn nhắc nhở cô ngồi ở đây một mình vào giờ này dường như không tốt lắm đối với một cô gái trẻ như cô đâu.
- Yên Hoa nhìn anh ta lạ lùng:

- Anh nói vậy là có ý gì?

Quốc thản nhiên:

- Cô hãy nhìn xung quanh xem thì rõ.

Yên Hoa đưa mắt nhìn quanh. Cô chợt nóng bừng mặt khi hiểu ra. Trong ánh sáng leo lẻo của những ngọn đèn đường, mấy cặp nam nữ gần đó ngồi ở công viên này lâu đến như vậy.

Cô đứng dậy ngập ngừng:

- Cảm ơn anh, tôi.... không để ý.

Quốc gật đầu như chấp nhận câu xin lỗi chính đáng đó.

- Ở đây phức tạp lắm, nhất là vào lúc chiều tối như vậy, có lẽ cô nên về nhà.

Anh nói.

Yên Hoa gật đầu.

- Cô đã khỏe lại rồi chứ?
- Quốc hỏi.

Nhớ lại những giúp đỡ của anh mấy hôm trước, Yên Hoa nhỏ nhẹ:

- Cũng đã khỏe hơn rồi, cảm ơn anh.

Quốc nhìn cô một lúc rồi đề nghị:

- Cô có muốn tôi cho cô quá giang về nhà không?

Yên Hoa lắc đầu:

- À không, không cần đâu. Tôi gọi taxi được rồi.

Quốc không nói thêm. Anh tự nhiên theo cô ra ngoài, ngoắc cho cô một chiếc taxi. Leo vào xe, cô nói trong ngưỡng ngập:

- Cảm ơn anh, tôi...

Quốc khoát tay để đi:

- Tôi hiểu, không có gì đâu.

Xe lăn bánh. Yên Hoa ngoái đầu nhìn lại. Quốc vẫn còn đứng bên đường nhìn theo bóng chiếc xe chở cô về.

Đêm quả thật đã bắt đầu buông xuống mọi ngả đường, những ngọn đèn đường được thắp sáng dằng dặc, những ánh đèn màu sắc của những cửa tiệm dọc hai bên đường cũng đã được bật lên. Yên Hoa cảm thấy cồn cào, cô chợt nhớ ra mình chưa ăn gì suốt buổi trưa nay. Cuộc nói chuyện nặng nề với ba làm cô quên khuấy cả bữa cơm trưa. Chắc phải kiếm gì ăn thôi. Cô nghĩ bụng. Với cái điệu yêu đương đã trở nên mặn mà của Tổ Trang, để gì nó đợi cô về mà rủ đi ăn.

Cô chồm lên nói:

- Xin lỗi, anh làm ơn cho xe chạy đến tiệm ăn nào đó, tôi chưa gấp về nhà.

Như đã quen thuộc với những thay đổi của các khách hàng, người tài xế gật đầu hỏi lại.

- Cô muốn ghé vào đâu?

Yên Hoa thờ ơ đáp?

- Tiệm hủ tiếu hay mà gì cũng được.

Chiếc xe queo vào một con lộ lớn. Yên Hoa lại lảng đãng nghĩ về Tổ Trang. Con nhỏ cù lần. Cô có thể đoán chắc người cho ba cô số máy nhắn của cô là nó chứ không ai khác. Nó cứ tưởng làm như vậy là giúp gỡ rối những mâu thuẫn giữa hai cho con cô. Nó đâu ngờ ba cô cổ hủ và độc tài vô lý như thế. Ngay cả sự giúp đỡ đó cũng không xóa được định kiến của ông về lối sống "tự nhiên" quá trớn của nó. Yên Hoa cười buồn. Ba cô là thế đó mà. Người ta ca tụng trên báo chí rằng ông là một bậc thầy trong lãnh vực Y Khoa, là thiên tài phẫu thuật, là một trí thức hàng đầu.... Tất cả những điều đó đối với cô thật vô nghĩa. Với cô, ông chỉ là một người cho khó tính, chuyên quyền, nhu nhược và không bao giờ chịu để ý để thông hiểu tình

cảm của người thân. Danh vọng là gì? Đối với cô nó không quan trọng bằng tình cảm thiêng liêng thân thuộc gia đình. Ba cô chắc hẳn ông không nghĩ như thế. Thở một hơi dài, cô lắc mạnh đầu như xưa đi những chuyện khó thở của buổi chiều hôm nay. Thôi đành vậy. Kể như đã nói quá rõ ràng với ba rồi, ông có lẽ sẽ để cô tự do sống như ý nguyện.

Yên Hoa nhắm tính, cô còn hai ngày phép nữa, mai chắc cô sẽ dành để mua hương vào chùa thăm viếng mẹ. Cô sẽ kể mẹ nghe cuộc nói chuyện giữa ba và cô, cô mong rằng mẹ sẽ không giận mình về sự bất kính và cố chấp ấy.

Taxi đã dừng lại trước một tiệm hủ tiếu khá đông khách. Yên Hoa trả tiền và xuống xe. Mùi nấu nướng hấp dẫn làm cô càng đói bụng. Cô rảo bước vào quán, tìm một bàn trống nhỏ và gọi thức ăn.

Tình yêu mệnh mang

Chương 14

Chào các anh chị.

Giọng chào vui vẻ của Yên Hoa làm mọi người trong phòng làm việc ngẩng lên và tươi cười hỏi thăm sức khỏe của cô.

Trả lời rằng mình vẫn khỏe, Yên Hoa lia mắt nhìn không thấy sếp

Trọng trong tốp đồng nghiệp đứng ngồi quanh đấy, cô liền đặt cái túi xốp to nãy giờ cầm khư khư lên bàn cười nói:

- Mời các anh chị ăn bánh ngọt.
- A, nhỏ Yên Hoa nghỉ phép mấy ngày vào đã chiều dài rồi sao?
- Hùng, đồng nghiệp lớn tuổi nhưng vui tính nhất trong tổ hướng dẫn đến bên cô trêu.
- Bộ ăn mừng mạnh khỏe hả nhỏ?
- Một người khác lên tiếng.

Yên Hoa cười:

- Đây là em cảm ơn các anh chị đã giúp em làm mấy tour trong tuần lễ em nghỉ phép đó mà.

Mọi người ùa lại vây quanh Yên Hoa. Hùng giơ cái túi có in nhãn tiệm bánh Như Lan lên nheo mắt nói:

- Quý vị xem nè. Yên Hoa mua bánh Như Lan đang hoàng đó nghe.

Ai nấy cười:

- Vậy sao? Vậy thì cũng tạm bỏ công mình làm mệt hơn cho tuần lễ vừa rồi.

Bánh nhiều loại, nên tha hồ cho mọi người chọn lựa món bánh khoái khẩu của mình vừa ăn vừa râm rần nói chuyện.

Yên Hoa khều nhẹ Hùng hỏi:

- Ủa cuộc họp đầu tuần đã xong rồi hả anh Hùng?

Hùng cầm một miếng bánh to, vừa khen ngon vừa trả lời cô:

- Chưa họp đâu nhỏ, đừng sợ trễ. Tại có khách đến sớm đang họp trong phòng. Xuân Kim chen ra đưa cho Yên Hoa một cái bánh nhân thơm:

- Nè ăn đi Yên Hoa. Chắc là em mua nhưng cũng chưa kịp nếm thử cái nào đâu.

Cầm lấy cái bánh, cô nhoẻn miệng:

- Cám ơn chị Hôm trước cũng nhờ chị ra kịp thời, đỡ cho em mọi việc.

Xuân Kim cười:

- Có gì đâu em. À, sức khỏe của em thế nào rồi?

- Dạ cũng đỡ rồi chị.

Yên Hoa đáp:

- Mấy ngày nay chắc là phiền chị nhất vì phải bận rộn nhiều.

Cầm miếng bánh, Xuân Kim lắc đầu:

- Cũng đâu nhiều lắm. Mấy tour khó anh Trọng cho đình lại hầu hết rồi. Mọi người cũng chỉ làm việc như bình thường thôi. - Rồi như nhớ ra, Xuân Kim nói:

- Yên Hoa về cũng kịp lúc đấy, hình như có tour đang chờ em.

- Có tour chờ em à?

Cô hỏi.

Hất mặt về phía phòng họp, Xuân Kim bật mí:

- Sáng nay có khách hàng đến làm việc, họ đề nghị một tour đòi em đi đó.

Yên Hoa tò mò:

- Khách quen của mình hả chị?

Xuân Kim lắc đầu:

- Khách hàng mới. Hình như là công ty Nam Á.

- Công ty Nam Á?

Yên Hoa lẩm bẩm:

- Công ty nào vậy ta?

- Công ty này chuyên về đầu tư, cũng uy tín lắm. Họ đang họp hành để lên tour.

Yên Hoa ngạc nhiên. Một công ty không quen, sao lại chỉ định đích danh cô cho chuyến đi của họ? Nhưng có lẽ Xuân Kim cũng không thể giải đáp cho cô thắc mắc này, Yên Hoa bèn hỏi chuyện khác:

- Vậy.... anh Lân đã đi làm lại chưa chị Kim?

Xuân Kim chưa kịp trả lời cô thì Hùng nói chen vào:

- Rồi. Bởi vậy Mỹ Liên mới là khổ nhất vì có đến hai ông sắp sai bảo.

Yên Hoa ngạc nhiên:

- Thì trước nay vẫn vậy mà anh Hùng?

Hùng nhăn mũi:

- Nhỏ này ngốc quá. Trước đây Lân cũng đi tour suốt bên ngoài, ít khi ở công ty, còn bây giờ chân còn yếu, nên cứ quanh quẩn ở công ty họp hành và tiếp khách với Trọng mà thôi. Cho nên Mỹ Liên khổ là vậy đó.

Yên Hoa cười xòa:

- Thì ra là vậy. Cánh cửa phòng họp bật mở. Những cái bánh đang ăn dở dang bỗng nhiên biến mất trên tay mọi người. Cái túi xốp in hiệu Như Lan cũng mất tăm. Ai nấy lại trở về nghiên cứu lịch làm việc tuần sau hoặc ngắm nghía mấy catalog như cũ.

Trọng sáng rực ánh mắt khi nhìn thấy Yên Hoa:

- Đã vào làm việc lại đó hả Yên Hoa? Em lại đây.

Yên Hoa lơ ngơ bước lại. Cô ngạc nhiên với người khách đứng cạnh Trọng và Lân. Trọng cười:

- Để anh giới thiệu cho em biết nhé. Anh Đoàn Quốc, giám đốc công ty Nam Á, khách hàng tour sắp tới của em. Còn đây là Yên Hoa, nhân viên hướng dẫn của chúng tôi.

Yên Hoa chưa kịp hiểu ra điều gì nhưng cũng chìa tay ra theo quán tính:

- Chào anh.

Liền lập tức cô đỏ mặt khi nhận ra trên tay còn nguyên cái bánh nhân thơm từ nãy đến giờ chưa kịp ăn. Quốc nhướng mắt nhìn chăm chú vào cô như chờ đợi. Chuyển cái qua tay trái, Yên Hoa đành làm tình giơ tay ra lần nữa. Quốc gật đầu, thản nhiên bắt bàn tay chẳng mấy sạch lắm đó.

Lân nhanh nhẩu tiễn Quốc ra cửa. Có vài tiếng khúc khích cười trêu Yên Hoa từ những đồng nghiệp xung quanh làm cô phát ngượng. Cô liếc nhìn Trọng, tạm yên tâm vì anh không nhăn nhó, mà cũng đang

quay đi tìm tìm giấu nụ cười.

Trọng vỗ tay cao giọng khi thấy Lâm đã trở vào:

- Mọi người vào phòng họp để nghe Lâm sẽ triển khai công tác tuần tới.

Anh quay qua cô:

- Còn em vào đây, anh có tour giao cho em.

Theo Trọng vào phòng làm việc, Yên Hoa vừa ngồi xuống đã bắt gặp ánh mắt quan tâm của anh.

- Em đã khỏe hẳn chưa?

Yên Hoa ngượng ngập gật đầu:

- Em khỏe rồi. Em.... xin lỗi, tại hôm nay em dậy trễ lại chưa ăn sáng nên...

Trọng cười dễ dãi:

- Không sao đâu Yên Hoa, anh đâu có trách gì em.

Ngắm nhìn vẻ lúng túng còn vương vất nơi cô, anh bắt chuyện khác:

- Hôm trước nghe chị Kim tả tình trạng của em, anh lo lắng quá.

Hôm đó quả thật anh muốn ghé đón em ở phi trường nhưng.... công việc lại quá bận rộn cho nên...

Nhớ đến chuyện hôm trước, cô mỉm cười lắc đầu:

- Đâu có gì anh Trọng.

- Anh có nhắn tin qua máy.

Trọng phân trần.

Cô gật:

- Em có thấy.

Quả thật đến sáng hôm sau khi soạn valy lôi ra cái máy nhắn, cô mới phát hiện ra những tin cáo lỗi của anh trong máy. Nếu hôm đó cô nhớ đến cái máy thì không đến nỗi đợi anh mãi ngoài phi trường.

Ánh Mắt Trọng tự dưng khiến cô như có điều lo ngại. Cô nói lảng đi:

- Anh nói có việc giao cho em à?

Trọng sức nhớ. Anh trở về ngay con người của công việc.

- À đúng rồi, việc cho ngày mốt.

Lục trong xấp hồ sơ cầm ra từ phòng họp, anh đưa cho cô một vài tờ:

- Chương trình sơ lược của em đó. Khách hàng là công ty Nam Á mà giám đốc là người khi nãy em đã gặp rồi. Họ đã gặp hai lần rồi để lên cái tour này đây.

Ngay khi cô cầm mấy tờ giấy, đột nhiên Trọng chăm chú nhìn cô:

- Yên Hoa này, em có quen ai ở công ty Nam Á đó không nhỉ?

Yên Hoa hơi ngạc nhiên nhưng nhớ lại thái độ tỉnh bơ như vờ không quen biết của Quốc lúc nãy, cô cũng lắc đầu:

- Sao vậy anh Trọng?

Cô tò mò hỏi.

- Không, anh hơi lạ thôi, vì công ty này yêu cầu đúng tên em cho tour của họ.

Cô nhún vai như không quan tâm lắm đến sự kỳ lạ đó.

- Tour du lịch hả anh?

Trọng cười:

- Không, là tour hướng dẫn kiêm thông dịch. Em nhận chứ ha?

Cô gật:

- Dạ nhận. Em nghỉ phép cũng cả tuần rồi. Có việc làm ngay cũng tốt mà.

Trọng gật gù nhăm tính:

- Vậy thì hay lắm. Nếu tour này em hướng dẫn tốt, thì tương lai mình sẽ có thêm nhiều tour nữa của công ty này. -Anh chỉ vào mớ tài liệu cô đang cầm:

- Về nghiên cứu nhé Yên Hoa, mốt đi đó. Cho em cả hai ngày để xem.

Nhìn sơ qua mấy hàng chữ in đậm trên đó, cô ngạc nhiên:

- Tour Lâm Đồng.

- Đà Lạt.

Trọng mỉm cười:

- Tour khách đề ra ư? Lâm Đồng là họ đi cho công việc, kết hợp luôn với tham quan vài thắng cảnh Đà Lạt.

Cô gật nhẹ:

- Thì ra là vậy. Ngày mốt mấy giờ em nhận khách hả anh Trọng?

- Sáng chín giờ. Nhận khách ở công ty Nam Á.

Anh cặp thêm một tấm danh thiếp vào xấp hồ sơ của cô:

- Danh thiếp của họ anh kẹp vào đây luôn nhé, đi bằng xe của họ.

- Ủa?

Yên Hoa kêu lên ngạc nhiên.

- Họ có xe mà em.

Một tour mới nghe qua thì bình thường nhưng ngắm kỹ thì có hơi lạ lùng một tí. Nhưng mà mặc kệ vậy, Yên Hoa chép miệng nhủ thầm. Sắp bước vào mùa mưa rồi, làm du lịch ít việc nhất là vào mùa mưa thôi. Mới nghỉ phép xong còn đang sung sức, cô cần phải nhận những cơ hội làm việc hiếm hoi này thôi.

Nghe Trọng dặn dò tỉ mỉ vài việc nữa, cuối cùng Yên Hoa gom xấp hồ sơ dành cho mình ra ngoài. Trọng còn lại trong phòng trầm mặc mặc cho "tiếng tăm" của Yên Hoa. Ngay cả một công ty mới lần đầu đến liên hệ với dịch vụ du lịch của anh cũng đã yêu cầu đích danh cô. Chuyện này làm anh lạ lùng và cũng làm Lâm ngấm ngấm khó chịu không ít. Khi nãy, anh để ý thấy tay Giám đốc kia đâu có vẻ gì là có quen biết cô.

Trọng chợt nhớ ra ông Lâm Hải. Anh gật gù. Chắc đây lại là sự giới thiệu của ông thôi. Phải rồi, với danh tiếng của ông bố, chắc là cũng có quen lớn với nhiều người. Còn đang suy nghĩ, thì Lâm đã quay trở vào buồng người trên ghế thờ ra và than vãn chuyện gì đó. Trọng khẽ cười. Lại phải đóng vai bác sĩ tâm lý cho thằng bạn thân một lúc nữa rồi.

Tình yêu mệnh mang

Chương 15

Chuyến đi Lâm Đồng thật dễ đối với Yên Hoa. Tất cả phương tiện di chuyển, hành trình, giờ giấc đều do công ty Nam Á đảm nhiệm. Yên Hoa chỉ có việc lên xe và... "nhắm mắt một tí" cho đến khi đến nơi như lời Quốc nói. Vẫn không muốn là người quá đỗi đoảng, cô gạt bỏ ngoài tai những lời nói có vẻ đùa trong khi gương mặt thì trăm phần trăm nghiêm túc của anh ta.

Nhưng khổ nổi lên xe, Quốc cho cô ngồi băng trước cạnh tài xế. Còn anh ta thì ngồi phía sau với mấy người khách còn lạ. Suốt đường đi thảnh thơi anh ta cũng nói chuyện với nhóm người đó, có vẻ như không cần đến cô giới thiệu về quang cảnh đẹp trên quãng đường dài đi qua. Cái xe Toyota chín chỗ mới toanh thật thoải mái, máy lạnh nhẹ nhàng mát khiến Yên Hoa không muốn cũng đành...ngủ khò. Xe đến một nông trường chuyên về trồng dâu nuôi tằm. Mọi người xuống xe, Quốc mới nhìn Yên Hoa như ngầm bảo phần việc của cô đã đến. Quốc giới thiệu cô trước vị phó giám đốc đại diện nông trường và tiếp khách hàng của anh ta rằng cô là phiên dịch. Bắt đầu từ đó cô đóng vai trò của mình. Lưu lại tham quan nông trường cho đến chiều thì họ từ giả để đi tiếp lên Đà Lạt. Đến khách sạn Ngọc

Minh, cô vào phòng thả người nằm dài khoan khoái trên nệm ấm được một lúc thì có tiếng chuông điện thoại reo vang từng hồi. Cô giật mình nhòe dậy nhắc máy:

- Alô.

Giọng của Quốc đều đều vang lên ở đầu dây:

- Tôi muốn nhắc chừng cô là còn mười lăm phút nữa thì tập trung dưới nhà hàng để dùng bữa.

Yên Hoa liếc vội vào đồng hồ nơi cổ tay:

-Ồ cảm ơn anh tôi sẽ có mặt đúng giờ.

- Có lẽ tôi cần nói rõ hơn bắt đầu từ Đà Lạt này, chuyện hướng dẫn tham quan tất cả đều là trách nhiệm của cô.

Hơi mích lòng với cái kiểu nó năng quá cứng nhắc và...có phần tự chủ của Quốc, cô nói nhanh:

- Được rồi, tôi hiểu. Chút nữa tôi sẽ trình bày sơ qua về lịch trình tham quan Đà Lạt cho các anh.

- Trong bữa ăn? - giọng Quốc ngạc nhiên.

Yên Hoa xác định:

- Đúng vậy. Trong bữa ăn. Dĩ nhiên chương trình thì tôi đề ra nhưng cũng sẽ hỏi qua ý kiến của các vị rồi mới quyết định.

Im lặng một chút rồi Quốc lên tiếng:

- Được. Cứ làm theo sự sắp xếp của cô vậy.

Gác máy xong, Yên Hoa lao nhanh vào phòng tắm, cấp tốc tắm tấp bằng vòi nước nóng đến mù mịt hơi. Ra ngoài, không kịp cả sấy tóc cho thật khô, cô tô vội một lớp son môi màu nhạt, mặc vào người cái áo thun cổ lọ trắng ngà, khoác thêm cái áo gió màu mây. Đứng trước khung kính to chải tóc, cô thầm hoạch định một chương trình tham quan Đà Lạt ngay lập tức.

Một điều hơi khó cho cô khi thời gian quá ít ỏi. Chiều mai đoàn khách này đã về lại Sài Gòn rồi, chỉ vồn vện có một ngày làm sao có thể cho họ một cái nhìn tổng quát nhưng có ấn tượng về cảnh đẹp Đà Lạt bây giờ. Huống chi qua tiếp xúc, Yên Hoa biết được ngoại trừ Quốc với vai trò cố vấn đầu tư người Việt, còn lại đa số là người Áo gốc Pháp. Cảnh những thác nước hùng vĩ đối với họ chắc không xa lạ mấy, thậm chí thời tiết lạnh giá của Đà Lạt cũng có vẻ quen thuộc một cách bình thường đối với họ. Làm sao đây nhỉ? Loay hoay tính toán, cô cài vội một cái băng đô màu nâu lên mái tóc chưa chịu khô. Ngồi lên giường mang lại giấy vở, lòng quyết tâm tìm một hướng đi đúng nhất cho chuyến tham quan sắp tới này.

Cô không biết vì sao mình lại quyết tâm quá mức như vậy. Có lẽ vì dị ứng đôi chút với cái vẻ...cái vẻ gì nhỉ À, nếu nói theo cách của Tố Trang chắc là đúng nhất. Quả là cô dường như dị ứng với cái vẻ..."phách lối" của Quốc.

Phách lối từ vẻ mặt và cái bắt tay hờ hững xa lạ của anh ta ở công ty cô hôm trước, phách lối luôn cho suốt cả ngày hôm nay. Cái kiểu đứng đưng mà quan sát để đánh giá của anh ta làm cô thấy khả năng làm việc gần như..xuất sắc của mình.

Bữa ăn tối diễn ra vui vẻ vượt khỏi dự định của Quốc. Như một luồng nắng ấm, bắt đầu từ cách ăn mặc đơn giản mà dễ thương của Yên Hoa và nụ cười thật tươi tắn của cô, những đấng mày râu trong đoàn, kể cả anh đều tự dưng cảm thấy tâm trí dịu hẳn lại. Nhưng cơn toát lạnh lẽo trong đầu mọi người về dự án liên doanh sản xuất lụa tơ tằm sắp tới bỗng dưng trở nên quá khô khan và tẻ nhạt đối với vẻ hồn nhiên sinh động của cô.

Với lý do cô là người nữ duy nhất trong đoàn, Yên Hoa được yêu cầu chọn thực đơn. Nhìn qua Quốc, thấy anh không phản đối, cũng không khích lệ cô tự nhủ rằng đã đến giờ mình nắm quyền làm chủ đây. Cô đề nghị mọi người ăn món chính là "Tả bìn lù". Giải thích sơ bằng tiếng Anh với mọi người về món ăn chỉ có nồi nước lèo và những đĩa thịt cá sống thái mỏng, những đĩa rau Đà Lạt tươi ngon đủ loại, rồi tự mỗi người nhúng vật liệu vào nước lèo đang sôi đó mà ăn, cô được sự đồng ý của họ.

Thế là đi kèm với mấy món thịt rừng nướng, món "Tả bìn lù" cuối cùng cũng được mang ra. Món ăn giản dị mà vì tò mò, những vị khách nước ngoài gọi thử theo ý cô không ngờ gây nên sự thích thú. Trời lạnh, cùng ăn chung món ăn chung một bếp luôn nóng hổi ấy khiến mọi người như thân mật, gần gũi với nhau hơn. Trong bữa ăn, những câu chuyện kể về cách ăn uống của những người du mục...được mọi người kể cho nhau nghe một cách vui vẻ. Bữa ăn kết thúc trong những tiếng tấm tắc khen ngon. Như vô tình, Yên Hoa liếc nhìn Quốc. Anh ta vẫn giữ vẻ mặt tự chủ và chững chạc.

"Để rồi xem", cô thầm nhủ. Chè đậu đỏ và trà nóng được đem ra.

Trong lúc mọi người ăn chè, Yên Hoa bắt đầu chương trình tham quan ngắn hạn của mình và yêu cầu mọi người góp ý. Tour tham quan được cô đề nghị ngay từ sau bữa cơm làm mọi người tỏ vẻ

ngạc nhiên. Ai cũng vì mệt mỏi, vì no bụng nên có vẻ ngần ngại. Nghe qua, Quốc cũng thoáng kinh ngạc nhưng anh vẫn để yên cho cô giải thích và...quảng cáo về cái hoàn hảo và tiện lợi với tour hướng dẫn của mình.

Cô phân tích rành rẽ:

- Tôi muốn đưa quý vị đi xem qua khung cảnh về đêm ở Đà Lạt vì theo tôi, Đà Lạt về đêm mới thật sự sinh động theo phong cách duyên dáng của riêng nó. Tôi biết quý vị cũng khá mệt mỏi, nhưng đây là thắng cảnh kèm với sự sinh hoạt của người dân ở đây. Quý vị đã có ý muốn kinh doanh ở Việt Nam thì có lẽ hiểu thêm về tính cách con người và nền văn hóa ở xứ này chắc là cũng không thừa...

Bị những lời nói của cô thuyết phục, cuối cùng, "quảng cáo" của cô có hiệu lực, chương trình cũng được tất cả thông qua. Uống trà xong, mọi người về phòng chuẩn bị cho cuộc đi dạo xuống phố mười phút nữa.

Cuộc rong chơi xuống phố về đêm rồi cũng kết thúc. Tuy mệt, nhưng ai cũng vui vẻ và thích thú với những cảnh đẹp kín đáo mà quyến rũ của Hồ Xuân Hương về đêm, những quán cà phê thơm nồng trong gió lạnh rải rác những người Đà Lạt với những điệu thuốc âm thầm lập lòe đây đó giữa những giai điệu mê mẩn mang của nhạc khúc Trịnh Công Sơn, những bậc thang cũ kỹ mà hình thành một phố chợ về đêm với những huyền thoại lạ lùng được thêu dệt...

Tất cả những khung cảnh nên thơ nhưng rất thật, rất đậm nét duyên của Đà Lạt ấy đã được Yên Hoa giới thiệu cho mọi người. Có vẻ như họ chú ý và thích thú hơn với Đà Lạt của cô như ý cô mong muốn.

Đưa mọi người về lại khách sạn và nhận những lời cảm ơn lẫn những câu chúc ngủ ngon. Yên Hoa cầm chìa khóa đi về phòng. Chẳng biết cái chìa hay ổ khóa giờ chứng mà cô không tài nào mở được cửa.

Loay hoay mãi, cô nhăn mặt định đi trở xuống tìm tiếp tân nhờ giúp đỡ thì có tiếng chân vang lên.

Nổi vui mừng vì có cứu tinh chưa kịp trỗi lên với cô thì giọng nói của Quốc liền đó làm cô cụt hứng:

- Sao thế Yên Hoa.

Ngần ngừ một chút, cô đành tặc lưỡi quay lại: - Cái chìa của tôi chắc có trục trặc gì rồi.

- Để tôi xem thử -

Quốc bước lại cạnh cô Anh chìa tay ra:

Bắt chước vẻ thản nhiên khó ưa của anh, cô đặt cái chìa vào bàn tay

ấy. Quốc tra chìa vào và sau vài giây, một tiếng tách khẽ vang lên. Mở hé khung cửa, Quốc quay lại nhìn cô.

Thấy cách cửa đã mở ra được, Yên Hoa tươi ngay nét mặt:

- Hay quá, cảm ơn anh.

Thế nhưng dường như Quốc chưa muốn để cô vào phòng, anh vẫn đứng nguyên vị trí mà nhìn cô, như không biết rằng mình đang án giữ cô và khung cửa đã mở. Yên Hoa ngơ ngác nhìn trân trân anh. Anh ta sao vậy nhỉ. Cửa đã được mở ra rồi, và cô cũng đã cảm ơn cho rồi kia mà, Quốc còn chờ gì nữa mà không cho cô vào? Ánh mắt kỳ dị của anh ta khiến cô đột nhiên...đỏ mặt nhìn lảng đi, miệng thì lẩm rầm nguyên rủa Quốc vì không biết bao giờ anh ta mới chịu cất cái ánh mắt quái quỷ đó đi để cô vào phòng cho yên chuyện. Quốc ngấm nghĩa Yên Hoa lòng thú vị khi phát hiện cô hoạt bát lanh lợi khi đứng trước đám đông, nhưng lại rụt rè, nhát hít khi đứng trước một gã cổ tình trân tráo như anh đây.

Còn đang đặc ý với phát hiện này thì anh chợt nghe cô lẩm bầm:

- Anh làm gì vậy? Tôi vào phòng được chưa?

Quốc cười. Yên Hoa liếc lên và thầm nhủ "cái cười trông có vẻ đều giả làm sao, cứ như đang giỡn mặt vớt mình vậy". Có lẽ cần phải để phòng tối đa những nụ cười đáng ngờ như thế này mới được.

Hình như Quốc đang "nghĩa" đến cái đầu tóc của cô:

- Tóc cô đã khô chưa?

- Hà

Yên Hoa tưởng mình nghe lầm. Chẳng lẽ anh ta rảnh việc đến nỗi để ý đến tóc cô khô hay ướt sao? Cô nhìn anh ta một cách kỳ dị:

- Cũng...không khô hẳn, có chuyện gì sao?

Câu trả lời có vẻ bằng quơ:

- Không, tôi thấy cô không kịp hong tóc cho thật khô, chỉ sợ không tốt cho sức khỏe của cô mà thôi. Mai một tôi sẽ gọi cô sớm hơn.

Cô nhún vai:

- Tóc ướttt chút có sao đâu, tôi nghỉ phép cả tuần mạnh khỏe lắm, anh đừng lo. Không có chuyện té xỉu nữa đâu.

Nói xong, cô lại chợt nhớ đến cảnh mình mơ hồ dật dựa vào người anh ta hôm nào ở phi trường mà đỏ mặt.

Giọng Quốc tự nhiên như không để ý lắm đến gương mặt lại đỏ lựng lên của cô:

- Xin lỗi nhé, tôi chỉ muốn...nhân tiện cảm ơn về những vất vả của cô trong ngày hôm nay thôi. Hôm nay cô làm việc rất tốt.

Lấy lại tự chủ, Yên Hoa cũng nhe răng cười một cái: - Vậy sao, không có chi. Công ty của tôi vốn làm ăn rất có uy tín mà.

Quốc gật gù: - Chính vì vậy cho nên tôi xin báo trước là sắp tới cô sẽ khá bận rộn đấy. Hy vọng là những lần sau cô cũng là việc tích cực như lần này vậy.

Cô ngạc nhiên: - Việc từ công ty anh à?

Quốc gật: - Đúng vậy.

Cô cười mũi: - Nếu có công việc từ công ty anh giao cho thì chưa chắc là một mình tôi bận rộn đâu. Tổ hướng dẫn của công ty của tôi thiếu gì người.

Quốc thở dài: - Tôi nghĩ chuyến đầu tiên này tôi đã yêu cầu đích danh cô đi được, thì những chuyến sau cũng sẽ như thế thôi. Đối với công việc, một khi đã quyết định, tôi không bao giờ chịu khoan nhượng.

Câu trả lời trích thượng của Quốc giúp Yên Hoa nhớ đến thắc mắc của mình cũng như của những người ở công ty. Cô dựa vào cạnh cửa nheo mắt nhìn anh ta: - Thì ra anh yêu cầu đúng tôi đi theo tour của anh?

Quốc mặc nhiên thừa nhận. Cô nhìn anh ta một cách khó hiểu: - Tại sao?

- Tại sao cái gì? - Quốc hỏi lại

Cô kiên nhẫn: - Tại sao anh lại đòi tôi đi cho bằng được?

Quốc nhún vai không định trả lời, nhưng thoáng nhận ra những ý nghĩ u ám đang manh nha trong đầu cô, anh đành tìm lời giải thích hợp lý: - Tôi cũng không rõ, có lẽ là vì tôi biết công ty của cô chỉ qua sự giới thiệu và...quảng cáo của cô thôi. Tính tôi hơi khó, tôi luôn muốn mọi việc phải thật hoàn hảo, nên chẳng thà tin tưởng vào một người từng có quen biết còn hơn tin vào một người lạ mặt nào khác. Yên Hoa im lặng ngẫm nghĩ lời của Quốc. Có thể như thế thật đó chứ, theo làm việc chung với Quốc cả buổi, cô hiểu được phần nào phong cách làm việc của anh ta. So với sếp Trọng, Quốc còn nguyên tắc và khó khăn hơn nhiều. Dù mỗi liên hệ quen biết giữa cô và Quốc không có nhiều thiện cảm và thông hiểu cho lắm, nhưng chắc hẳn quen vẫn hơn.

Coi như tạm tin vào lời giải thích đó, Yên Hoa vẫn còn thắc mắc: - Tôi chưa hiểu tại sao anh lại cần đến vai trò của tôi.

Quốc nhìn cô chăm chú: - Cô nói vậy là sao?

- Anh đã từng nói với tôi, tham quan du lịch chỉ là phụ, còn cái chính

vẫn là những cuộc gặp gỡ và họp bàn làm ăn.

Quốc gật đầu: - Đúng vậy.

Cô tiếp: - Trong chuyến đi, anh nói chuyện và bàn bạc với những người khách ấy bằng tiếng Anh và cả tiếng Pháp lưu loát quá trời. Tại sao còn cần một thông dịch như tôi làm cái bung xung làm chi.

Quốc nhướng mắt: - Sao cô lại nghĩ mình là cái bung xung? Tôi vừa khen cô làm tốt công việc đấy thôi. Công việc thông dịch lúc trưa tất nhiên cũng đã làm tôi hài lòng.

Yên Hoa vẫn chưa chịu thua: - Ý tôi là tiếng Anh của tôi, công bằng mà nói có lẽ ngang bằng anh, tiếng Pháp thì tôi nhận là còn yếu hơn anh rồi, vậy tại sao ông không tự đứng ra thông dịch luôn, mượn thêm tôi theo làm chi cho rườm rà va...tốn tiền?

Mỉm cười khi thấy cô so sánh một cách ngoan cố và chủ quan về trình độ tiếng Anh giữa cô và mình, Quốc hắng giọng.

- Xin hỏi nhé, ở công ty của cô trong cuộc họp thông thường có cô thư ký không?

Yên Hoa chưng hửng: - Anh hỏi gì vậy? Tôi đang nói...

- Thì cô trả lời tôi trước đi. - Quốc nhìn cô như chờ đợi.

Yên Hoa chưa hiểu gì cũng đành trả lời dăm dăng:

- Tất nhiên lúc nào họp hành cũng có thư ký như những công ty khác thôi..

- Có thư ký để làm gì?

Yên Hoa trợn mắt. Cô bắt đầu giận: - Anh đang giỡn gì vậy? Tất nhiên nhiệm vụ của thư ký là ghi chép nội dung cuộc họp rồi.

Quốc nheo mắt thú vị khi thấy cô nổi giận. Anh gật gù: - Vậy thì đến phiên tôi lấy làm lạ muốn hỏi cô. Vậy chứ cô có bao giờ thắc mắc với hai ông sếp luôn có vẻ tự đắc về sự tài giỏi của mình rằng hai ông ấy biết viết, tại sao không chịu cầm lấy cây viết để tự ghi chép, mà mượn làm chi cô thư ký cho tốn tiền không.

Câu nói tưng tưng của Quốc làm cô há hốc miệng. Thì ra từ nãy đến giờ anh ta dẫn cô chạy lòng vòng để rồi cuối cùng buông một câu trời ơi để lý giải cho thắc mắc khi nãy của cô sao?

Quốc nghiêm mặt: - Cho nên nếu cô đương nhiên chấp nhận chuyện hai ông sếp của cô có cô thư ký ngồi ghi chép trong cuộc họp thì cô cũng nên hiểu tại sao tôi cần một thông dịch.

Cô thử người ra chưa biết nói sao. Anh tiếp tục quan sát cô trong khi phân tích rành mạch: - Trong kinh doanh mỗi người đều có một vai trò và đừng sai lầm mà lẫn lộn giữa vai trò này với vai trò khác. Tôi

là một giám đốc công ty trong nước, một cổ vấn đầu tư chứ không phải là một nhân viên dưới quyền của những người trong đoàn nước ngoài này.

Thấy cô có vẻ lắng nghe, anh tiếp: - Bình thường, tôi có thể bàn bạc thảo luận với bọn họ về dự án, nhưng nếu trong một phòng họp đúng qui cách giữa hai bên đối tác liên doanh, tôi vẫn còn vai trò cổ vấn của mình. Làm sao có chuyện tôi nhảy vào ngồi đây cổ thông dịch những lời bàn luận, những ý kiến của đôi bên được? Ôm đồm một cách lạch lạch như thế thì tôi còn phong thái và tư cách nào mà làm cổ vấn đầu tư nữa?

Giải thích của Quốc hợp lý và cặn kẽ quá, Yên Hoa tức mình vì tại sao cô không chịu để ý và suy nghĩ trước, mà lại hỏi anh ta làm chi, để anh tha hồ nghênh mặt rao giảng cho cô nghe về chuyện thuộc về...quản thị kinh doanh như thế này và lại còn có dịp nói xấu sếp mình nữa chứ.

- Thế nào? Tôi trả lời có rõ ràng không?

Yên Hoa mím môi không đáp. Quốc nhìn cô: - Cô đang suy nghĩ gì thế? Còn thắc mắc gì nữa à?

Cô lắc đầu nói nhát gừng: - Tôi đang bức bối thôi.

- Về chuyện gì?

Cô ngẩng lên mĩa mai: - Tôi đang giận chính tôi vì tự dưng hỏi anh những câu hỏi ngốc nghếch đó để anh...lên mặt quá như thế.

Quốc vừa buồn cười vừa kinh ngạc: - Tôi lên mặt với cô à?

Gìong cô tức tối: - Chứ còn gì nữa, giải thích chuyện đơn giản như thế mà anh bắt bẻ tôi lòng vòng như hay lắm vậy. Cứ cho là tôi dở hơn anh đi, nhưng anh lên mặt với tôi cũng đừng làm cao lên mặt luôn với sếp của tôi chứ, anh chỉ gặp mặt họp hành với anh Trọng và anh Lân có hai buổi chứ mấy, làm ơn đừng có dễ dàng đánh giá này nọ mà khinh người ta.

Quốc vỡ lẽ: - Thì ra cô đang muốn bênh vực cho hai ông sếp của mình. Khi này tôi đã nói gì mà làm cô giận dữ thế?

Mong muốn một lời xin lỗi từ anh ta, Yên Hoa chịu khó lặp lại: - Còn không nhớ mình đã buông lời càn quấy những gì sao? Anh đã phê phán một cách không có thiện cảm rằng Giám đốc và phó giám đốc của tôi luôn tự đắc về sự tài giỏi của mình.

Quốc gật gù: - Thì ra tôi đã nói vậy. Hơi nhượng mắt ngạc nhiên,

Quốc hỏi: - Vậy thì đã có gì sai đâu mà cô giận?

Về ngạc nhiên đến tình như không của anh ta làm cô tức muốn phát

diên, cô quắc mắt: - Anh còn nói Giám đốc và Phó giám đốc của tôi sao lại như anh nói được? Họ tiếp đãi anh không nhiệt tình và cởi mở đó sao? Họ làm gì mà anh dám nói như vậy?

Quốc nhìn cô lạ lùng: - Chà chà, một nhân viên bệnh vực sắp mình đến cùng như cô cũng là hiếm thấy đấy.

Quốc lắc đầu: - Để tôi nói nhé, sao cô không nhìn một cách khách quan mà xem cách ông sắp của mình họp bàn?

Cô nhăn nhó: - Anh muốn nói gì?

Quốc điềm tĩnh đáp: - Tôi không biết họ tài giỏi ra sao, vì cô nói đúng, chỉ có hai lần gặp mặt thì khó biết được điều này. Nhưng tôi có thể nhìn ra cung cách hãnh tiến, tự đắc của họ khi nói về công ty của mình.

Giơ tay ngăn lời cô, Quốc tiếp: - Tôi chỉ là một khách hàng mới mà thôi, họ đâu có cần phải khoe với tôi rằng công ty có uy tín rất nhiều trong ngành du lịch dù chỉ mới thành lập có vài ba năm, rằng hai người họ tốt nghiệp xuất sắc trường nào, bao nhiêu công ty mời về làm việc nhưng đã mạnh dạn tự hai người hợp tác đứng ra thành lập công ty và điều hành giỏi cho đến đạt được thành công như hiện nay. Cô đừng nói là vào làm việc ở công ty do tư lâu nay, chưa từng nghe họ khoe khoang như thế.

Yên Hoa ghen lời. Quả thật Lân ngoài cái tính hay cầu nhàu, anh còn thích kể những chuyện đáng tự hào của mình và Trọng để làm câu chuyện vui vẻ, nhưng chỉ nhằm củng cố, lòng tin của mọi người vào công ty mà thôi.

Cô chống chế: - Dù họ vốn có tật đó đi, cũng đâu phải để cho anh phê bình một cách...giỡn mặt thế? Dù gì họ với anh cũng là quan hệ song phương trong công chuyện làm ăn thôi, "khách hàng là Thượng đế" đâu có nghĩa là anh có quyền phê phán họ?

Quốc nghiêm mặt: - Trong công chuyện làm ăn tôi luôn nghiêm túc và tôn trọng đối phương, nhưng đó là trên bàn làm việc. Còn ngoài ra tôi là một con người, tôi có quyền giữ những ý kiến khen hay chê đối với người ta chứ? Ai cũng có quyền đo mà.

- Là...sao?

Quốc cười nhẹ -Tôi dám cá rằng đối với công ty của cô, khi tôi vừa đi khuất, những người ở công ty của cô cũng phê bình chẳng thiện cảm gì lắm đối với tôi. -Anh nhún vai: - Tôi có thể đoán là họ dè bĩu tôi như thế nào. Một gã kênh lập dị, vai trò cố vấn đầu tư của tôi chỉ giống như những tên áp phe cơ hội, những tên "cò" kinh doanh buôn

nước bọt kiểm lời, có phải thế không?

Yên Hoa sững sờ. Sao Quốc nói cứ y như là anh ta gắp máy nghe trộm ở công ty cô vậy? Ở công ty của cô quả thật chuyện phê bình về thái độ cách ăn mặc và kể cả chức vụ của khách hàng đã thành như thông lệ và rất bình thường. Chủ xưởng những trò đàm tiếu lúc rỗi rảnh đó chính là Lân. Cánh nói chuyện duyên dáng, cách bắt chước điệu bộ từng khách hàng tài tình của anh luôn làm mọi người cười ồ và hưởng ứng. Chính cô, đôi khi cũng góp ý lời cho thêm phần... xôm tụ nữa chứ.

Trong công ty, chỉ có một người đứng ngoài các cuộc bàn luận sau lưng như thế, đó là Trọng. Mỗi khi tình cờ mở cửa phòng ra nghe được điều gì, anh chỉ lắc đầu cười nhẹ rồi đóng cửa phòng lại không hưởng ứng. Từ lâu cô cũng tự cho là như thế có hơi...khiếm nhã một tí, nhưng cũng là vô hại. Bây giờ với lời lẽ của Quốc cô càng áy náy vì những chuyện này ở công ty mình.

Nhìn lơ đãng nét mặt cô, Quốc thản nhiên nói: - Tôi chấp nhận tất cả những lời đàm tiếu về mình ở sau lưng nếu nhận thấy nó không đến nỗi quá quắt. Cô khỏi cần ngượng ngập như thế.

Yên Hoa bỗng dưng đâm ra gắt gỏng và...nói ngang: - Mặc gì tôi phải ngượng ngập? Anh đâu đã nghe người nào ở công ty của tôi nói gì về anh. Trong khi chính tai nghe ở đây nói xấu sếp tôi, vậy thì sao tôi lại phải...mắc cỡ hay ngượng ngập gì trước anh?

Quốc lắc đầu cười: - Ngoan cố thật. Mai mốt có tuyển nhân viên chắc tôi ghi luôn vào mục yêu cầu là phải có tinh thần "cãi chày cãi cối" tới cùng để bênh vực uy danh sếp mình quá.

Câu pha trò của Quốc không làm cô cười được, cô cau kinh hậm hực liếc anh một cái muốn rách cạnh khoe.

Bất chợt Quốc cau mày nhìn kỹ vào cô: - Này, đừng nói với tôi là cô quyết liệt bênh vực cho sếp của mình vì trong hai anh chàng bảnh trai chải chuốt đó có một người là...người cô để ý đó.

Yên Hoa đỏ như khuôn mặt. Thật hết chuyện để nói với cái hạng người xoi mói và phách lối như anh ta rồi. Cô quắc mắt nói một hơi: - Vậy thì sao? Việc gì đến anh? Cho anh hay không phải anh là khách hàng, rồi anh có quyền xen vào chuyện riêng của tôi một cách thô bạo như thế. Tôi thà bị đuổi việc chứ không thèm đi mấy cái tour nhức óc hành xác, kèm với một người lảm chuyện như anh nữa đâu, chờ mà xem.

Gạt mạnh Quốc ra, cô lao vào phòng và đóng sầm cửa lại. Quốc ngơ

ngẩn nhìn cánh cửa gỗ lạnh lùng. Chẳng biết trong lời đe dọa trẻ con của cô có điều gì dò làm anh sững người ra như thế. Đêm đã khá sâu. Đà Lạt có vẻ buồn buồn với những đêm chiếc bóng và băng khuâng.

Tình yêu mệnh mang

Chương 16

Tin nhắn trên máy buộc Yên Hoa phải đến công ty gấp làm cô phải bỏ dở cả buổi đi dự triển lãm trang phục và trang sức ngày cưới với Thời Trang ở Nequ QWorld.

Nháy mắt khen màu áo dài nhu nhả của cô, Liên trở vào phòng Giám đốc và bảo: - Yên Hoa vào đi, di anh Trọng đang chờ đó.

Hít một hơi cho bớt hồi hộp, cô gõ nhẹ cánh cửa. Giọng Trọng vang lên rõ ràng: - Vào đi.

Đẩy cửa bước vào, ánh mắt cô chợt tối sầm lại khi nhận ra ngoài Trọng trong phòng còn có Quốc. Anh ta quay người nhìn cô, vẻ bình thường.

- Em vào đây đi Yên Hoa. - Trọng ngoắc cô.

Lặng khựng một chút, cô cũng đành đi vào. Ngồi xuống trước bàn làm việc của Trọng, cô xếp tà áo dài của mình lại gọn ghẽ để khỏi chạm gì đến vị khách khó ưa ngồi kế bên.

Trọng hân hoan nói với cô: - Gọi em về công ty gấp là anh muốn giao cho em một công việc có phần dài hơi sắp tới.

Chỉ vào Quốc, anh nói: - Anh Đoàn Quốc vừa yêu cầu anh cử em làm thông dịch viên làm việc theo chương trình dự án của công ty Nam Á. Công việc này hôm trước xem như đã thử việc với khả năng của em rồi, bây giờ anh Quốc đến để ký hợp đồng.

- Hợp đồng? - Yên Hoa ngạc nhiên.

Trọng hơi lúng túng một chút: - Sáng nay anh và anh Quốc có bàn qua điện thoại, anh định báo cho em biết nhưng Liên có bảo em vừa xin về sớm, nên đành nhắn máy cho em. Để tránh mất thời gian, anh vừa nhờ Liên đánh luôn hợp đồng, anh Quốc cũng vừa đến đây đợi em. Để bàn sơ qua các mục rồi mình gút lại ký luôn.

Yên Hoa đợi anh nói hết, cô lắc đầu: - Em xin lỗi anh Trọng, em có

thể không nhận hợp đồng này được không?

Trọng chưng hửng: - Sao vậy Yên Hoa?

Khẽ liếc nhìn vẻ mặt thản nhiên của Quốc, cô không biết giải thích sao để từ chối cho suông sẽ đành thở ra: - Tại em...em thấy công việc này không phù hợp lắm với mình, anh hãy giao cho chị Kim hay anh Hùng gì đó làm được không anh Trọng.

Trọng kinh ngạc nhìn chăm chú vào Yên Hoa, giọng anh có vẻ lo lắng: - Em không khỏe à?

Hơi sượng một chút với giọng nói chầm chút của sếp và cái kiểu nhướng mày kỳ khôi của người bên cạnh, cô nói đại:

- Không, em không sao, chỉ vì...em thấy...công việc đó hơi khó đối với em, em sợ rằng mình làm không nổi.

- Làm không nổi.

Trọng ngạc nhiên đưa mắt nhìn Quốc anh ta lắc đầu nhè nhẹ như không đồng ý với lời tự đánh giá về mình của cô.

Trọng nhìn lại Yên Hoa rồi dè dàng nói:

- Yên Hoa này, anh Quốc là Giám đốc công ty Nam Á cũng đã xác nhận em đủ yêu cầu làm việc với họ rồi, đây là một công việc dài hạn và có tính thử thách, rất phù hợp với phong cách làm việc và tinh thần ham học hỏi của em, sao em lại từ chối.

Yên Hoa thấy khó mà cắt nghĩa cho Trọng hiểu. Cô biết ý tốt của Trọng. Mùa mưa năm nay đến sớm, các tour đăng ký du lịch đã thưa hẳn người, nhân viên ở tổ hướng dẫn như cô bắt đầu rảnh rỗi và tương lai cả hai, ba tháng trời không mấy người có việc.

Hợp đồng Quốc đem lại lần này phải nói là quá ngon lành. Làm một thông dịch viên bán thời gian một cách dài hạn như vậy là một cơ hội có việc đều đặn, lương bổng lại cao, cho nên làm sao mà Yên Hoa có thể giải thích và được Trọng chấp nhận với cái lý do vô duyên là..."ky" cái gã Giám đốc đang ngồi cạch cô đấy.

Cô bối rối: - Nhưng anh Hùng và cả chị Kim có kinh nghiệm về kinh tế và đầu tư hơn em anh đối thử đi, không chừng họ sẽ...

Quốc chột lên tiếng gây gợn: - Dự án của tập đoàn Úc đó còn nằm trong sự bảo mật. Hôm trước cô đã làm việc khá tốt, cũng đã biết và hiểu được nhiều về khung dự án này rồi, tôi không muốn có thêm bất kỳ người nào khác biết về nó. Nếu cô không đồng ý làm, thì cũng sẽ không nhân viên nào khác thay thế được. Đây không phải là môi trường cho nhiều người thử việc.

Yên Hoa nhả mặt quay phắt qua anh ta:

- Anh nói vậy là sao? Chính anh chỉ định tôi đi lần trước, rồi bây giờ lấy lý do dự án của anh bảo mệt mà ép tôi theo tiếp sao?

Quốc lắc đầu điềm tĩnh:

- Tôi đến đây là đề nghị ký kết hợp đồng. Đồng ý ký vào hay không vẫn còn là quyền của cô, tôi không hề ép uống gì cả.

- Nhưng anh...

Câu nói của cô bị ngắt giữa chừng khi có tiếng gõ cửa và cái đầu của Lân ngay lập tức thò vào:

- Xin lỗi, xin lỗi anh Quốc nhé. Trọng ơi, có thể ra ngoài một chút được không? Có một việc cần nhờ một tí.

Trọng ngần ngừ không muốn đi vì anh nhận thấy đối thoại giữa Yên Hoa và Đoàn Quốc dường như đang trở nên gay gắt một cách khác thường, anh mà đi ra ngoài, lẽ Yên Hoa lại có xung đột gì khác với anh ta thì sao.

Lân tò mò nhìn vào Yên Hoa và Quốc, miệng thì giục giã: -Mau lên Trọng, gấp đấy.

- Xin lỗi nhé anh Quốc.

Quốc khẽ gật đầu như không có gì. Trọng ra ngoài, còn dặn với lại Yên Hoa: - Nói chuyện, bàn luận với anh Quốc hộ anh một chút nhé Yên Hoa, anh sẽ vào ngay.

Anh dặn dò cẩn thận và quan tâm quá khiến Yên Hoa hơi nhột nhột với cái vẻ lặng thinh của Quốc. Dám anh ta đoán mò rằng Trọng là người mình thích lắm, cô thầm nghĩ. Ai chứ người nhiều chuyện như anh ta thì ở không nghĩ bậy như vậy không chừng.

Tưởng Quốc không nói, cô cũng đành chiến cho yên chuyện, ai ngờ anh ta khơi lên với cô.

- Cô thật sự không chịu nhận việc thông dịch tạm thời cho công ty chúng tôi à?

Yên Hoa ngẩng cao đầu: - Thật chứ sao không. Tôi đã từng nói với anh rồi, khách hàng cần xem trọng thật nhưng không trọng đến độ làm ngơ khi họ chạm đến tự ái của mình.

Quốc chăm chú nhìn cô: - Tôi đã chạm đến tự ái của cô.

- Chứ còn gì nữa.

Quốc có vẻ suy nghĩ: - Còn lý do nào khác không? Mức lương quá thấp?

Yên Hoa lắc đầu: - Không, số tiền anh trả thành thật mà nói cao hơn công tác hướng dẫn bình thường của tôi rất nhiều.

- Vậy còn công việc? Có vượt quá sức cô không?

Yên Hoa bĩu môi: - Khi này tôi viện cớ nói vậy để anh Trọng tin thôi, chứ tôi dư sức thông dịch những vấn đề dễ dàng và chuyên về một ngành như vậy.

Quốc cau mày: - Vậy thì tôi đã nói năng động chạm đến tự ái cô là lý do chính chứ gì?

Yên Hoa làm thinh. Quốc lắc đầu: - Tôi thật là thất vọng với con mắt nhận xét người của mình, đành vậy.

Xách cái cặp da dưới chân, Quốc đứng dậy.

- Khoan đã. - Yên Hoa kêu lên - Anh nói vậy là sao? Có muốn đi đâu thì giải thích cái câu nói tối nghĩa đó đi đã.

Quốc nhìn cô lạnh lẽo: - Chẳng có gì là không hiểu. Tôi đã qua vài lần gặp mặt sơ sài vội đánh giá quá cao ở cô, trong khi thực chất cô chẳng hề có ý chí làm việc nghiêm túc. Cô vì chuyện tự ái ngoài lề mà giận dữ làm nư như con trẻ và cuối cùng tuyên bố hủy bỏ công việc. Những cô gái xông xáo như cô, tôi tưởng có thể tin tưởng mà giao công việc để làm tròn, không ngờ đàn bà vẫn là đàn bà, còn ước vọng tiến thân ở sự nghiệp gì nữa khi cư đem tình cảm hờn ghét vụn vặt mà chi phối tất cả như vậy.

Nhìn lướt qua cô như đánh giá, Quốc nhếch môi: - Có lẽ đối với cô, thích hợp nhất là nghỉ việc về nhà tìm một tấm chồng như những cô gái bình thường khác. Lúc ấy cô tha hồ diễn cái trò làm nũng của mình.

Yên Hoa sững sờ. Trời ơi, hẳn lại đang chửi cô nữa kìa. Chửi cả tràng thật lưu loát như hát vậy. Sao hẳn lại như thế được? Cô lắp bắp: - Tôi... tôi chỉ vì không thích anh, nên không muốn làm tiếp với anh thôi, cái gì mà...mà anh chửi tôi một hơi vậy?

Quốc nhún vai: - Có lẽ cô cũng biết phần nào tính tôi rồi. Con người tôi buông công việc ra thì không kể, nhưng khi đã vào công việc thì nghiêm túc và luôn đòi hỏi mình và những người cộng sự phải nguyên tắc và hoàn hảo. Tôi đã sai lầm khi quá tin tưởng và xem trọng cô. Lỗi của tôi thôi. Nhưng những lý lẽ tôi nói đều là sự thật, cô có phiền cũng không trách tôi được.

Yên Hoa mím môi: - Chính cái tật nói năng gay gắt ngạo mạn và cay chua này của anh mà tôi ghét đến độ chấp nhận bỏ luôn cơ hội với công việc tốt đó.

Quốc lắc đầu cười nhạt: - Không đâu. Tôi thì lại biết rõ cô không ưa tôi chỉ vì ấn tượng xấu về cái lần gặp mặt đầu tiên đó thôi. Những lần sau đó, dù tôi tình cờ hay có ý muốn giúp đỡ gì cô, cô cũng tỏ vẻ

thành kiến và ác cảm với tôi cho đến bây giờ. Chuyện tôi nói năng chậm tự ái cô chỉ là cái cớ.

Yên Hoa kêu lên: - Anh nghĩ vậy ư? Tôi...đâu có ác cảm gì với anh?

Quốc nhún vai thờ ơ với lời phân trần yếu ớt của cô: - Tôi khẳng định là có. Cô có biết lần đó tôi cũng có ý nghĩ không tốt về cô khi thấy cô ở chung phòng với cô ca sĩ đó không? Nhưng tôi còn khá hơn cô khi tiếp xúc vài lần và có nhận xét đúng đắn hơn tôi đã bỏ đi ngay suy đoán sai của mình, để có thể đối xử với cô bình thường như mọi người. Còn cô không như vậy. Buồn thật!

- Tôi... Yên Hoa sượng ngắc trước lời nói chua cay nhưng rất thật của anh.

Quốc đã nói đúng. Có lẽ ấn tượng đáng ngán của lần gặp mặt đầu tiên khiến cô luôn đề phòng và dị ứng với Quốc mọi lúc, ngay cả những khi anh ta khá tốt bụng giúp đỡ cô. Mình có phải là một đứa con gái quá khích và vô duyên không? Tại sao lại xọ những chuyện ấy lại để rồi bức tức anh ta và dẫn đến sự quyết liệt làm reo lần này? Quốc nghiêm trọng nói: - Hợp đồng cô không đồng ý ký thì tôi không còn việc gì ở đây nữa, xin cho tôi gửi lời chào mấy vị Giám đốc của cô vậy. Chào cô.

Quốc không nhìn đến vẻ thù người ra suy nghĩ của Yên Hoa, anh đi thẳng ra cửa.

Yên Hoa hốt hoảng kêu lên: - Khoan đã.

Tay đã vặn nắm cửa, Quốc cau mày quay đầu nhìn lại: - Công việc của tôi không rảnh rồi gì. Nếu cô sợ mấy ông sếp của mình trách vì đã để tôi ra về lúc này thì cô yên tâm đi, tôi sẽ gọi lại nói rõ chuyện hủy hợp đồng là vì công ty tôi có thay đổi khác.

Yên Hoa hấp tấp đứng lên:

- Không phải vậy. Tôi không sợ gì ai trách mắng nếu chuyện tôi làm, nhưng...anh có thể cho tôi hỏi một câu được không?

Quốc quay hẳn người lại: - Cô hỏi đi.

Hít một hơi dài để sắp xếp những ý nghĩ lộn xộn của mình, Yên Hoa nhìn anh dò hỏi: - Anh có thể cho tôi biết chuyện tôi không ký hợp đồng và không làm thông dịch viên cho công ty của anh nữa, anh có bị tổn thất gì không?

Hơi nhíu mày, Quốc hỏi: - Cô muốn biết điều ấy để làm gì?

Yên Hoa vẫn dựa vào cạnh bàn chờ đợi: - Thì anh cứ nói thử ra đi.

Quốc im lặng. Cô không có vẻ gì là mưu mô hay ác ý. Chỉ kiên nhẫn nhìn anh và lắng nghe mà thôi. Quốc thở ra: - Thôi được, nếu cô đã

muốn biết thì tôi thú nhận rằng quyết định ấy của cô sẽ ảnh hưởng khá nhiều đến uy tín của tôi và công ty của tôi.

- Anh có thể nói rõ hơn không? - Cô hỏi.

Quốc phác một cử chỉ thờ ơ, buồn buồn: - Hôm trước cô có nhớ tôi đã giới thiệu cô trước mọi người là cô phụ trách thông dịch cho dự án không. Họ đồng ý và chấp nhận cô như một thành viên của phía cổ vấn đầu tư là công ty tôi. Điều đó có nghĩa là dự án này kể từ bây giờ cho tới lúc ký kết liên doanh, sẽ cũng chỉ có cô làm phiên dịch.

- Thế nếu anh đổi người? - Cô thắc mắc.

Quốc nhún vai: - Vậy thì dự án này bước đầu đã không ổn về phía cổ vấn đầu tư, tin tức có thể đã bị rò rỉ.

- Tin tức rò rỉ cái gì? - Yên Hoa ngạc nhiên - Tôi đâu có nói gì về chuyện bàn bạc làm ăn của họ cho ai biết đâu.

Quốc lắc đầu: - Ai sẽ tin chắc như vậy trừ phi cô có ký kết hợp đồng làm việc, trong đó có mục tuyên thệ bảo mật dự án này.

- Vậy nếu không có hợp đồng với tôi mà anh ký hợp đồng với người khác?

- Thì bên tập đoàn nước ngoài có thể đánh giá thấp về khả năng của tôi và hủy bỏ dự án.

Và uy tín của tôi cũng tuột dốc.

Yên Hoa kinh ngạc: - Nghiêm trọng như vậy sao?

Quốc bình thản nói: - Công ty của tôi chuyên về cổ vấn đầu tư mà, chuyện uy tín và bản lĩnh trong công việc được đưa lên hàng đầu.

Đâu có ai chấp nhận sự may rủi khi đơn vị cổ vấn cho mình không đáng tin cậy. Như thế thì còn cổ vấn gì nữa?

Yên Hoa nghe mà lạnh mình. Chẳng lẽ một chuyện thay đổi nhỏ nhoi mà lại có hậu quả tai hại đến thế sao? Quốc không quá phóng đại đó chứ? Nhìn mặt Quốc, cô biết lời anh nói là thật. Có lẽ anh ta đã lỡ giới thiệu với cô như là một nhân viên của anh, đã như ký kết hợp đồng và tuyên thệ những chuyện nhảm nhí đó rồi. Trời ơi! Sao mà anh ta gan vậy? Chẳng lẽ anh ta thực sự tin tưởng vào cô đến thế sao? Nếu cô giở chứng thì còn đâu là cái công ty cổ vấn gì đó của anh ta nữa.

Nhìn Quốc đến ngẩn ngơ. Cô thật sự không ngờ anh ta xem trọng và tin tưởng vào mình một cách tuyệt đối như thế.

Cô lúc lắc đầu: - Tôi...không có hứng thú gì về kinh tế, nên không biết chuyện lại khó khăn như vậy.

Quốc cũng lắc đầu:

- Lỗi của tôi thôi, tôi...thật ra cũng đã sai nguyên tắc khi chưa ký hợp đồng mà đã đưa cô đi theo luôn tham gia vào dự án.

Yên Hoa buột miệng: - Anh nghĩ sao nếu tôi đồng ý ký hợp đồng làm việc với anh?

Quốc nhìn cô đăm đăm: - Cô đã suy nghĩ lại rồi à?

Ngẫm nghĩ một chút, cô phân trần: - Tôi lúc đầu chỉ nghĩ đơn giản là làm việc chung với anh không...để chịu, không thích, mà chỉ tổ rước lấy phiền hà à bức mình nên tôi không thèm làm nữa, không ngờ quyết định đơn giản ấy của tôi lại gây ra tai họa như vậy. Tôi thấy mình có vẻ...ác quá.

Câu chữ cô dùng làm Quốc nhướng mắt lạ lùng, cô vội nói: - Nói "ác" thì nghe kỳ cục nhưng tôi cảm thấy như mình...mình vô ơn quá.

Trước đây anh cũng vài lần thường giúp đỡ tôi, tôi nghĩ... Tôi có thể nhận lời làm việc với anh lần này, xem như một cố gắng thay đổi thành kiến của mình với anh. Anh nói đúng, tôi đã không công bằng khi cứ giữ mãi ác cảm của mình một cách cố chấp và vô duyên như vậy. - Cô chìa tay ra và nhoẻn miệng cười - Vậy thì mình cũng là một liên doanh nhỏ nhé, tôi và anh. Hy vọng rằng anh sẽ thay đổi tính tình một chút để tôi cũng dễ mà thay đổi thành kiến của mình như anh.

Câu nói cũng còn hơi "kê" một chút, nhưng Quốc cũng chấp nhận. Anh bắt lấy bàn tay cô. Trọng đẩy cửa bước vào và đứng sững ra khi chứng kiến cảnh bắt tay dần hòa kỳ lạ đó. Yên Hoa nhìn thấy anh, cô mỉm cười:

- Anh Trọng, em nghĩ lại rồi, em sẽ ký hợp đồng.

Trọng kinh ngạc nhìn cô rồi lại nhìn Quốc. Một gương mặt kín bưng bình thản và một gương mặt tươi rói hân hoan, như tự hào vì sắp làm một việc thiện nhất trên đời. Chuyện gì đã xảy ra giữa họ khi anh bi. Lân lỏi ra ngoài dàn xếp một vụ tranh chấp. Yêu cầu đòi tăng tiền thuê nhà của chủ ngôi nhà mà công ty thuê làm anh bị mất đứt cả hai mươi phút để giải quyết cho xong.

Hai mươi phút thôi mà? Khi này, Yên Hoa chẳng phải không chịu ký hợp đồng đó sao? Vậy mà bây giờ bỗng nhiên cô lại đổi ý một cách hoan hỉ như thế. Chẳng lẽ Đoàn Quốc đã tìm cách thuyết phục cô tài tình đến thế.

- Hợp đồng không biết Liên đã đánh xong chưa anh Trọng nhỉ.

Câu nói của Yên Hoa như nhắc chừng anh, Trọng đặt xấp giấy vừa mới đánh xong còn nóng hổi trên tay xuống bàn:

- Đã xong rồi nè Yên Hoa.

Lướt sơ qua các hạng mục, cô chủ yếu nhìn kỹ cái lời tuyên thệ gì đó. Quả thật nó nằm ở mục cuối Chỉ đơn giản là lời hứa chấp hành bảo mật những chi tiết liên quan đến dự án của công ty, thế thôi. Cô gạt gù ký ngay vào phần nó đánh sẵn tên mình, nhanh đến nỗi làm Trọng ngẩn ngơ. Anh đã suýt chặn cô lại để nói cô đọc kỹ lại xem có gì...khác thường không. Nhưng rồi anh lại nhớ ra bản hợp đồng này anh soạn chứ ai, anh đã cứ theo những mẫu trước đây mà sửa lại chút ít, làm gì nghi ngờ được chuyện có cái bẫy nào nữa. Đợi trọng ký tên và đóng mộc, Quốc cũng mở valy của mình lấy ra cái hộp đựng mộc nhỏ gọn. Anh vừa ký xong ngẩng lên đã thấy nét cười của Yên Hoa. Quốc nhướng mắt như hỏi, cô lắc đầu như giấu nụ cười. Trọng chia ra mỗi bên công ty giữ hai bản. Quốc bắt tay chào Trọng để ra về. Ra đến cửa, Quốc có vẻ không yên tâm, anh liền quay lại hỏi thẳng Yên Hoa: - Có chuyện gì thế? Cô có gì muốn nói à? Yên Hoa giật mình khi thấy Trọng quay lại nhìn cô chăm chú. Cô ấp úng giải thích:

- Đâu có gì đâu, tôi chỉ nghĩ cho vui rằng...anh...đang nợ tôi một lời cảm ơn thôi.

Câu nói bình thường dễ hiểu của Yên Hoa xem ra giật gân quá. Cả hai người đàn ông trong phòng đều nhướng mày vì bất ngờ. Có điều hai cái nhướng mày không hoàn toàn giống nhau. Trọng thì thực sự kinh ngạc và hoang mang vì không hiểu điều gì, còn Quốc thì cái chân mày nhướng lên như cố nín một cơn cười. Anh trịnh trọng gật đầu với cô:

- Tôi lại sơ ý quên mất, thành thật cảm ơn cô rất nhiều.

Cô cười hài lòng. Một nụ cười tươi thật tươi, làm cho gương mặt cô đẹp thật đẹp. Quốc đã ra về, nhưng Yên Hoa thì còn ở lại.

Trọng giữ cô lại trong phòng thêm một lúc, với quyết chí tìm lời đáp về những chuyện khó hiểu vừa xảy ra. Và những điều anh nghe cô ngon ngành bắt mí làm anh ngơ ngẩn tự xỉ vả mình. Quốc quả là không như vẻ ngoài lạnh lẽo và khô khan, kênh kiệu của hắn. Đáng lẽ anh phải cảnh giác với những gã làm nghề đó mấy năm nay.

Trong đầu hắn thật sự đang có suy tính gì với Yên Hoa vậy? Càng nghĩ Trọng càng cảm thấy không yên tâm một chút nào khi để Yên Hoa làm việc bên hắn ta.

Nhưng hợp đồng đã ký kết rồi, làm sao anh có thể nói cho cô biết về mọi chuyện mà anh đang dần hiểu ra. Những điều mà chỉ có giữa

những thằng đàn ông với nhau mới nhận ra dễ dàng, như những tình địch trên một chiến trường cũng dễ dàng nhận ra nhau để gay gắt tranh giành cơ hội có được tình yêu.

Kết luận một cách hài lòng vì chữ ký của cô đã "cứu" Quốc tránh bị đẩy vào con đường bế tắc và... sạt nghiệp như thế nào, cô nói: - Bởi vậy ký xong, em mới đòi ở anh ta một câu cảm ơn vì quả thật Đoàn Quốc cũng phải nhờ em đó chứ bộ.

Và cô lại cười. Nụ cười giống như khi nãy, tươi tắn và dễ thương. Nhưng bây giờ thì Trọng đã nhận thấy nụ cười xinh như mộng ấy sao có phần...khờ khạo quá chừng. Ngắm nhìn cô, anh giấu những tiếng thở dài vào tận đáy tim. Yên Hoa vẫn chẳng biết gì.

Tình yêu mệnh mang

Chương 17

Yên Hoa bị Tổ Trang nắm tay lôi đi đến không kịp mang lại quai hậu cho đôi san-đan của mình. Cô nhăn nhó:

- Ê, từ từ chứ nhỏ, mi có nôn lấy chồng thì cũng từ từ chứ, làm gì mà gấp gáp quá vậy?

Tổ Trang cười toe:

- Phải gấp rồi, mà mi không biết tao sao, không quyết định thì thôi, chứ đã quyết định rồi phải làm tới tới, chứ mà để lâu hả - Cô cười hi hi - rùi tao đổi ý thì sao?

Yên Hoa lắc đầu:

- Chưa thấy ai như mày đi xem Triển lãm vòng vàng và mấy cái áo cưới một bữa, tự dưng dùng một cái về nhận lời cầu hôn của người ta luôn, rồi còn đòi đính hôn gấp nữa chứ. Hôn nhân là chuyện hệ trọng chứ bộ đâu có ai lấy chồng vì ham mấy cái áo cưới đâu?

Tổ Trang tỉnh queo:

- Xưa đến giờ chưa có thì bây giờ tao đi đâu nè.

Thấy Yên Hoa không có vẻ hưởng ứng cái kiểu giỡn tương tưng của mình, Tổ Trang bèn lấy giọng nghiêm chỉnh đôi chút:

- Mày cũng biết rồi đó, ông Lương cầu hôn với tao, tao chưa trả lời vì còn muốn suy nghĩ một chút thôi, bây giờ tao quyết định được rồi.

Mày không thấy tao mới ừ một cái, ổng mừng quýnh đi tìm người coi

ngày tốt liền hả.

Yên Hoa âm ừ:

- Tao cũng công nhận cái ông Lương gì đó có vẻ thương mày thiệt tình nhưng mà...mày làm gấp quá, làm tao cũng ngẩn ngơ.

Tổ Trang vuốt mái tóc tém điệu dàng:

- Đâu có gấp gì, tao chỉ đòi một lễ đính hôn trước thôi mà. Đính hôn xong đi du lịch một vòng, rồi qua Tết cưới, mày thấy được không?

Yên Hoa nhún vai cười:

- Được thì cũng được đó, nhưng mà may dự định đi du lịch trong bao lâu?

Tổ Trang kéo tay cô xuống thang:

- Chắc chừng hai tháng là cùng.

Ngó vẻ dăm chiêu của Yên Hoa, Tổ Trang cười:

- Sao? Bộ sợ tao lấy chồng bỏ mày một mình hả?

Yên Hoa cười thú nhận:

- Ừ, ở chung với mày cũng hai năm. Tật xấu tốt gì của mày cũng chịu đựng quen rồi, bây giờ nghĩ đến chuyện lại ru rú một mình buồn chết đi được.

Tổ Trang nheo mắt trêu:

- Thì bắt chước tao, kiếm anh chàng nào được ưng đại đi cho rồi.

Yên Hoa bật cười không để ý lắm. Chợt Tổ Trang liếc cô tò mò:

- Ừ mà Yên Hoa nè, hỏi thiệt nhỏ chứ nhỏ có tính có bạn trai không vậy? Sao chẳng bao giờ thấy nhỏ hẹn hò với ai hết, tối ngày lo đi làm kiếm tiền không. Sao kỳ vậy?

Yên Hoa đỏ mặt:

- Thì lo làm việc là phải rồi, chuyện khác thì...từ từ cũng được mà.

Tổ Trang trợn mắt:

- Cái gì mà từ từ. Đàn bà con gái như mình tốt nhất là làm việc cho vui thôi, rồi kiếm một ông chồng biết làm ăn, thương yêu lo lắng cho mình, vậy là tốt nhất, khỏi lo lắng bon chen mệt bên ngoài cho mau già người.

Đã xuống hết các bậc thang, Tổ Trang ngoắc luôn chiếc xe taxi vừa trở tới.

Leo lên xe, Yên Hoa lạ lùng nhìn bạn: - Nè nhỏ, hồi nãy ở đâu mà có luận điệu khác hẳn ngày thường vậy?

Cô nàng cười khi: - Ở trong phim bộ đó chứ ở đâu. Từ ngày ông Lương mua cho dàn máy, mày không thấy tao ít đi chơi hẳn hả.

Không nghe nhạc thì tao coi phim bộ. Tao coi hoài nên... thắm.

Yên Hoa phì cười lắc đầu: - Thì ra là vậy. Ông chồng sắp cưới của mày "quản lý" mày kiểu này cũng khéo thật.

Tổ Trang chột khều nhẹ cô: - Ê, hỏi thật nhé, nhà mi có...thương ai chưa?

Khẽ liếc nhìn cái lưng người tài xế taxi, Yên Hoa gắt khế: - Mày nói cái gì vậy? Sao tự nhiên lại hỏi tao chuyện này?

- Thì nếu mày chưa để ý ai, tao sẽ nhắm nhắm bạn bè của ông chồng sắp cưới tao, để làm mai cho mày luôn - Giọng Tổ Trang tưởng tượng sôi nổi - Ê, mày nghĩ sao nếu tại mình mà lại làm đám cưới chung một ngày hả Yên Hoa? Đãi chung một tiệc như chị em ruột vậy, vui biết mấy.

Tưởng tượng thôi mà Tổ Trang cũng háng hái quá, càng nói càng cao giọng khiến người tài xế taxi cũng tò mò liếc vào kính chiếu hậu chắc để xem lại thử hai cô gái ngồi phía sau mặt mũi ra sao, mà bàn tính chuyện lấy chồng có phần lạc quan và dễ dãi dữ. Yên Hoa thầm ngán ngấm cho cái tính phôi bò của bạn. Cái gì cũng nói, cũng giỡn được.

Tổ Trang huých cô: - Sao mày? Thấy tao tính được không?

Yên Hoa lắc đầu: - Thôi thôi, mày làm ơn đừng đóng vai bà mai cho tao nữa.

Tổ Trang cố cãi: - Nhưng tại mày chưa có...

- Sao mày biết tao chưa có? - Yên Hoa nổi quạu ngắt lời.

Câu nói của cô xem chừng làm Tổ Trang kinh ngạc dữ nên trở mặt nhìn: - Mày nói thật hả Yên Hoa?

Không biết xoay sở ra sao với đứa bạn "quấy rầy" này, cô đành làm tỉnh luôn: - Ủ.

Tức thì Tổ Trang sát lại: - Ai vậy mày?

- Cái gì? - Yên Hoa ra vẻ thờ ơ hỏi lại, lòng buồn thê thảm vì thấy mình sắp bị mỗ xẻ đến nơi.

Tổ Trang long lanh đôi mắt... "tò mò": - Mày để ý ai vậy? Tao có biết không?

Vờ như bí mật, Yên Hoa nói lửng lơ:

- Có thể mày biết đó. Đoán thử đi. Tao không nói ra đâu, nếu mày đoán trúng mới là hay, phải không?

Tổ Trang mắc câu ngay. Cô nàng chớp lia lia đôi mắt.

- Ai vậy tả Ai mà mình cũng từng biết qua. Được rồi để tao đoán. Để xem, người quen chung của hai đứa cũng đâu nhiều lắm...

Thế là Tổ Trang bắt đầu lăm băm từ những cái tên ít ỏi của mấy

người hàng xóm quanh chỗ họ ở thỉnh thoảng xách hộ đồ đạc hai đứa lên thang, đến những người bạn đồng nghiệp của Yên Hoa mà đôi lần cô có cơ hội chạm mặt.

Trong lúc Tổ Trang loay hoay với những cái tên đàn ông con trai thì xe đã đến nơi. Xuống xe, Yên Hoa nhìn kỹ tòa nhà hiện đại cao ngê trước mặt mà không tin nổi vào mắt mình. Cô hỏi lại bạn: - Chỗ này hả Tổ Trang?

Tổ Trang giật mình ngơ ngác nhìn. Phải mất mấy giây nhỏ mới tạm dẹp cái trò đoán đồ từ nãy đến giờ qua bên. Yên Hoa bấm bụng cười thầm. Nhìn kỹ tấm card hôm trước lấy ở buổi triển lãm, Tổ Trang gật đầu: - Ừ là đây rồi.

Nắm tay cô, Tổ Trang hiên ngang đi qua khoảng sân gạch xám bóng thật rộng để đẩy cửa vào trong. Cảnh bên trong khiến không những Yên Hoa mà Tổ Trang cũng lúng túng chân tay. Đây có lẽ là tòa nhà cho thuê mà tầng một là các gian hàng dịch vụ thương mại, còn các tầng trên là văn phòng công ty. Hiện tại thì mọi chỗ đều lác đác người. Không gian trống vắng đến lạnh lẽo. Hai cô gái bước đi trên sàn gạch bóng loáng giày gỗ những tiếng vang vọng làm một vài người quanh tò mò nhìn.

Yên Hoa khều nhẹ bạn: - Có lộn không vậy Tổ Trang, chỗ gì mà thưa người đến kỳ cục như vậy?

Tổ Trang thì thầm kéo cô đi dọc các gian hàng bên trái:

- Tao có biết đâu. Nhưng trong triển lãm hôm đó, cửa hàng này là nhiều bộ đẹp nhất xuất sắc nhất. Chính vì mê những bộ quần áo và cách trang điểm mới lạ của họ, tao mới quyết định sớm làm lễ đính hôn đó chứ.

Đang nói, Tổ Trang chợt sáng mắt chỉ lên một bảng hiệu màu đỏ tươi thắm trước mặt với hàng chữ "Tơ Duyên" màu trắng:

- Đây rồi Yên Hoa ơi, "Tơ Duyên", đúng là nó rồi.

Khỏi cần phát hiện của Tổ Trang, đến gần thêm chút là ai cũng nhìn được cửa hiệu rộng với đèn đuốc sáng trưng. Một hàng các búp bê mẫu với những bộ áo cưới mà ngay cả người chẳng để ý lắm đến lễ cưới như Yên Hoa cũng phải tròn mắt mà nhìn mê mải. Kéo tay cô, Tổ Trang đẩy cửa bước vào. Ngay lập tức hai cô gái trẻ tươi cười bước ra đón tiếp. Một cô sáng mắt khi thấy trên tay Tổ Trang là tấm card: - A, chị là khách có tham quan qua gian hàng của tụi em ở cuộc triển lãm vừa rồi, phải không ạ?

Tổ Trang vừa xác nhận và nói ý định thử áo cho lễ đính hôn sắp tới,

tức thì các cô lăng xăng hướng dẫn cho cô những mẫu áo mới nhất. Trong khoai bạn thử áo, Yên hoa ngắm nhìn một loạt những hàng áo trong khung kính ốp sát tường, và tủ kính thật lớn đựng đầy những đồ trang sức đính kèm, những đầu tóc giả đủ kiểu Cô đã bốt...choáng váng với "thời trang áo cưới" một chút, nên ngắm nghía tổng quát rồi quay qua hỏi một cô nhân viên:

- Tiệm của các cô áo đẹp rất nhiều, nhưng sao lại mở trong một tòa nhà mà hầu hết là các văn phòng, công sở làm việc thế này. Như vậy có khách không?

Cô gái mỉm cười giải thích: - Chẳng giấu gì chị, cửa tiệm này là của một công ty chuyên về dịch vụ hôn lễ của nước ngoài. Họ mở ở đây vì tính toán khách hàng của họ sẽ là những người thuộc tầng lớp trung lưu và thượng lưu. Tòa cao ốc này chỉ mới khai trương, chưa có nhiều công ty dọn vào thuê mượn, nhưng chỉ một thời gian ngắn thôi, đột nhiên là thang máy chính, vị trí này là một lợi thế.

Yên Hoa khẽ cười. Chẳng biết những người chủ nước ngoài của cô gái tính toán như thế nào. Chứ riêng cô thì cô nhận thấy nội tiền thuê gian hàng trong tòa nhà sang trọng này mỗi tháng cũng ngốn khối tiền, đợi đến khi nào chỗ này nhiều người để mắt đến thì cứ chịu lỗ dài dài. Nếu vậy, họ phải tính một cái giá đắt bằng trời chứ chẳng chơi.

- Yên Hoa, quay lại đây xem tao nè.

Giọng của Tố Trang làm cô quay lại nhìn. Cô bạn thân nôn làm cô dâu của cô đang mặc trên người một cái áo cưới khá lạ mắt. Cái áo màu trắng không tay, hai dây thật mảnh trên vai, phía sau xòe thật phồng. Trên đó đính vô số những cái nơ bằng ruban nho nhỏ đủ màu sắc. Áo có vẻ hơi trẻ con, nhí nhảnh, nhưng trông lại hợp với gương mặt tươi rói, vô tư của Tố Trang.

- Thấy sao mà?

Yên gạt gù: - Hợp với mà, nhưng có điều...hơi kém phần trịnh trọng.

Tố Trang cười: - Đừng lo, tao sẽ chọn thêm một cái lúc làm lễ đính hôn, còn cái này mặc lúc đãi tiệc, mà thấy được chứ?

Yên Hoa cười mím chi đến gần thò thẻ vào tai bạn: - Được thì được rồi đó, nhưng mà cũng nên hỏi kỹ giá tiền đi nhé, nếu không muốn ông chồng sắp cưới của mình té ngựa vì cái hóa đơn được gửi đến.

Tố Trang nghênh mặt đặt ý: - Mà đừng lo, ông Lương chịu chi mà. Và lại khi này các cô ở đây có nói, vì cửa hàng mới mở, tao là người

khách hàng đầu tiên, nên họ giảm giá đến 30%, đã vậy còn kèm quà tặng nữa đó.

Yên Hoa phì cười: - Nhắc chừng may thôi, chứ nếu có giảm giá thì cũng được.

Tổ Trang kéo cô đến bên hàng tủ áo, sắm soi chọn lựa một lúc rồi chỉ một cái áo trắng gọi người lấy ra Cầm trên tay cái áo, Tổ Trang đưa cho cô: - Nè thử cái này xem. Cái này chắc may mặc vừa đó.

Yên Hoa không hiểu, cô trở mắt nhìn: - Gì vậy?

- Thì nói may thử áo đó.

Yên Hoa vẫn chưa hiểu: - Thử áo là sao? Sao tao phải thử á. May là cô dâu chứ có phải là tao đâu?

- Con khờ! - Tổ Trang chép miệng lắc đầu rồi cất giọng nói khể: - May nhìn một vòng coi, hàng trăm cái áo mà cái nào cũng đẹp. May nghĩ xem có bao giờ mình có dịp ngang nhiên vào một tiệm áo cưới đẹp như vậy mà thử hết áo này đến áo kia một cách thoải mái không?

Yên Hoa ngơ ngác: - Nghĩa là...

Tổ Trang thở ra: - Bây giờ tao mới thấy may khờ quá xá. Ý tao là tội gì may đứng không coi tao thử áo, sao không kiểm vài cái áo đẹp đẹp mặc thử. Cho là thử làm người mẫu một lần cũng được, hay để giết thì giờ chơi cho vui cũng được.

Yên Hoa hiểu ra, cô nhìn cái áo đưa bạn gái cho cô mà phân vân và... hơi có chút mắc cỡ. Tính cô xưa nay tuy cũng yêu thích thời trang và cái đẹp, nhưng ít khi nghĩ đến cái chuyện vừa tốn tiền, vừa tốn thì giờ đó. Đối với cô, trang phục giản dị là tốt nhất. Có làm duyên đôi chút thì cũng kín đáo, khéo khéo, thì sẽ dễ hòa đồng, dễ tiếp xúc với khách hàng, với mọi người xung quanh hơn.

Vậy mà hôm nay, rừng áo tuyệt đẹp trước mặt đã đánh động trong cô nỗi khát khao được mặc những cái áo đẹp đó khát khao được thấy mình đẹp nhất, rực rỡ nhất trong một lúc nào đó. Bây giờ cô mới hiểu tại sao Tổ Trang chỉ ngắm những cái áo cưới triển lãm mà đã có thể quyết định ngay cho chuyện đính hôn sắp tới.

- Sao nhỏ? - Tổ Trang hồi thúc - Chờ gì nữa. Vào phòng mặc thử đi.

Cô gái phục vụ tiến lại ân cần:

- Chị cứ thử áo đi chị. Cứ thử những cái áo mình ưng ý nhất. Đừng ngại gì cả. Biết đâu thời gian sắp tới chị là khách hàng của tụi em.

Yên Hoa nhìn vẻ khuyến khích của các cô nhân viên, rồi lại nhìn xuống cái áo. Cô tặc lưỡi nhủ thầm "Thử áo thôi mà, có gì đáng sợ nhỉ".

Thấy cô đã quyết định, cô gái phục vụ bèn hướng dẫn cô đến dãy phòng thử.

Một phút sau, Yên Hoa bước ra, cùng lúc với Tổ Trang trong chiếc áo trắng kiểu khác.

Tổ Trang trở mặt nhìn cô, như không nén nổi, cô nàng xuýt xoa:

- Ê, Yên Hoa, cái áo này mà mặc tuyệt vời quá xá. Cứ như một cô dâu chính cống vậy.

Yên Hoa đỏ mặt trước lời khen nồng hậu của bạn. Tổ Trang kéo cô đến bên tấm gương to hình oval. Tấm gương thật to cho cô hình ảnh hai "cô dâu" khá xinh. Tổ Trang thì cái áo hở vai đuôi thật dài, còn cái áo của cô lại có vẻ kín đáo một cách...giả hiệu. Áo kín cổ, dài tay nhưng phần thân trên bờ ngực là vải voan mỏng, nối với thân dưới vải ren.

Cô hơi ngần ngại:

- Có...hở hang quá không Tổ Trang?

Tổ Trang lắc đầu quây quây:

- Dâu có, mà mặc bộ này đẹp quá rồi, vừa ôm dáng người, cứ như là may cho mà vậy, có hở một chút thì voan cũng bành bạc che chắn rồi. Không thể chê đâu nhỏ. Còn tao phải thay cái khác.

- Sao vậy? - Yên Hoa ngạc nhiên

Tổ Trang nhún vai:

- Cái này kiểu cổ quá, tao không thích lắm.

Tổ Trang nói xong đã đi tìm cái áo khác mà thay.

Còn lại Yên Hoa bên kính. Cô nhìn cái áo với dáng vóc chột lả lẫm của mình mà ngẩn ngơ khi nhận ra mình cũng... có vòng ni cũng "gần như" người mẫu đó chứ, nếu thêm chút thướt tấc.

Trong lúc cô đang nghiêng người ngắm nghía thì bỗng dưng cô như phát hiện có một ai đó đang nhìn mình.

Yên Hoa nhìn quanh. Tổ Trang và các cô nhân viên phục vụ còn đang lảng xảng lựa áo ở tít bên trong, quanh cô đâu có ai. Nhíu mày tự ngạo mình, cô quay lại tấm kính. Chỉ khi nhìn vào đấy cô mới đứng sững người, rồi đột nhiên quay ngoắt ra khung cửa toàn bằng kính trong suốt mà này giờ cô quên để ý đến.

Đoàn Quốc đang đứng đấy, dựa người vào bức tường đối diện, thản nhiên ngắm nghía cô như ngắm một con búp bê sau khung kính với chiếc áo cưới trắng tinh. Khi cô quay người nhận ra, anh ta khẽ cười và gật đầu chào cô, tuy đôi mày có hơi nhướng lên như thú vị với kiểu áo chẳng hề đoan trang của cô làm cô chột đỏ bừng cả mặt

mũi.

Đoàn Quốc sao lại xuất hiện ở đây?

Câu hỏi trong lòng Yên Hoa lập tức có lời giải đáp, khi cạnh chỗ hần đứng, cửa thang máy thành linh mở ra. Quốc nhấc chiếc cặp dưới chân lên, nheo mắt cười nhẹ với cô một nụ nữa mới chịu rời chỗ bước vào trong thang máy.

Yên Hoa không hiểu tại sao mình cứ đỏ tía mặt mày đứng sững ở đây mà ngó trân trân bờ tường khi nãy Đoàn Quốc đứng tựa vào.

Anh ta đứng đó đã bao lâu rồi? Và thoải mái ngắm nghía cô bao lâu rồi? Yên Hoa không thể nào biết được điều này.

Đã một tháng từ khi cô theo hợp đồng và nhận lịch làm việc từ Công Ty Nam Á của Quốc. Cô đã quen với cung cách làm việc hơi có phần nghiêm khắc, và cũng dần quen với tính tình hơi lạ lùng của anh ta. Quốc có khi khá dễ dãi, cởi mở, có khi lại lạnh lùng và xa cách.

Nhưng dù sao, đối với anh ta, cô như đã không còn thành kiến nặng nề cũ. Vậy cũng thành dễ dàng hơn cho những chuyến đi công tác chung vừa qua.

- Yên Hoa ơi, cái này được không? Ngó dùm tao với.

Tiếng gọi của Tổ Trang giúp cô sực tỉnh nhớ lại "nhiệm vụ" của mình. Tổ Trang sau một hồi lựa chọn, đã "chấm" hai cái áo một trắng, một vàng cam. Yên Hoa thay lại bộ đầm hoa đơn giản của mình, cô giúp bạn đặt cọc mấy cái áo cho buổi lễ đính hôn vào tuần sau.

Xong xuôi tất cả cũng mất hơn hai tiếng đồng hồ. Để lại địa chỉ để cửa hàng mang đến tận nhà vào đúng hôm đó, Tổ Trang cùng Yên Hoa ra về.

Ra đến ngoài cửa, Tổ Trang vẫn còn huyên thuyên về những mẫu quần áo và những dự định cho ngày đáng nhớ sắp tới. Yên Hoa thì đứng ngóng xe Taxi. Trời đang rục rắng buổi trưa, taxi chẳng thấy chiếc nào.

Còn đang nghiêng ngó tìm xe thì một tốp người từ bên trong tòa cao ốc bước ra Yên Hoa nhìn qua. Trong số những vị tay xách cặp táp đó lại có Đoàn Quốc và nụ cười nhẹ cố hữu. Lần này, Yên Hoa cũng kịp chào lại tuy có hơi ngượng ngùng.

Nhân viên bãi xe đã lái chiếc xe màu đỏ quen thuộc của Quốc lại, đồng thời với chiếc taxi Yên Hoa ngoắc được.

Lên xe, Yên Hoa bị Tổ Trang cật vấn

- Ê nhỏ, sao mi và tên Quốc có vẻ thân thiết quá vậy?

Yên Hoa nhìn bạn ngơ ngác:

- Có gì đâu? Đạo gần đây tao có làm việc chung với anh ta, tao có kể mày nghe rồi mà, chào nhau một tiếng có gì đâu.

Tổ Trang lẩm bẩm:

- Sao tao vẫn thấy mày chào hần có vẻ lúng túng sao đó.

Chợt Tổ Trang nheo mắt nhìn cô:

- Nè mày đừng nói với tao cái tên mày đang để ý là...Đoàn Quốc đó nhé?

Yên Hoa bật cười:

- Không phải, đoán mò trật lất rồi nhỏ.

Ánh mắt Tổ Trang đầy vẻ nghi ngờ:

- Không phải thật chứ?

Yên Hoa gật đầu chắc chắn:

- Không mà. Sao lại là Đoàn Quốc được Cô ngạc nhiên hỏi lại:

- Mà bộ mày vẫn còn ghét hần hay sao mà mới nghi ngờ đã phản ứng dữ dội như thế?

Tổ Trang lắc đầu giải thích:

- Không phải ghét. Quốc đối với tao cũng bình thường như những anh chàng tao có quen biết, từng gặp mặt thôi. Chỉ có điều...nói thật tình thì tao không muốn mày với hần.

- Sao vậy? - Yên Hoa tò mò.

Tổ Trang nhún vai:

- Tính tình hần lập dị lắm. Nghe nói trước kia đã từng có một cô gái tự tử vì hần đấy.

- Ô hô - Yên Hoa kêu lên - Có chuyện đó thật à?

- Thật.

- Vậy kết cuộc thế nào?

Tổ Trang nhún vai lần nữa:

- Không biết. Tao chỉ nghe bàn tán sơ sơ thế thôi. Nếu mày không có gì với hần thì tốt rồi.

Không để ý lắm đến lời bạn, Yên Hoa đang ngẫm nghĩ tới câu chuyện vừa được nghe "Những chuyện đàm tiếu", Yên Hoa nghĩ bụng.

Không biết có thật không, nhưng chắc là cũng phải có cơ sở nào đó.

Nhớ lại gương mặt lạnh lùng điềm tĩnh của Quốc, Yên Hoa chợt lạ lùng. Anh ta là một người có thể đẩy một cô gái đến chỗ tuyệt vọng phải tự tử không nhỉ.

Câu hỏi ấy tưởng chừng như rơi vào quên lãng trong những ngày sau đó.

Tình yêu mệnh mang

Chương 18

Chuyến đi Lâm Đồng lần này gặp ngay giữa mùa bão. Theo lịch họp xong thì nhóm đại diện công ty nước ngoài và Nam Á về thành phố trong ngày, nhưng có một số thay đổi khiến tất cả phải ở lại cho đến cuối tuần.

Trước tình hình mưa kéo dài mà phải đợi chờ, mọi người cũng đành quanh quẩn trong nhà khách đọc sách hoặc tán gẫu.

Buổi sáng ngày thứ ba, trời có vẻ quang đãng một tí, mưa chỉ còn lắt rắc màn bụi nhỏ. Yên Hoa tỉnh dậy sớm. Cô xuống dưới nhà dạo một vòng quanh khu vườn nhỏ của nhà khách.

Đã hai ngày mặt trời như núp ở đâu đâu hôm nay mới chịu lộ dạng bằng những tia nắng mảnh mai vàng nhạt, làm những cây hoa dại như tươi tắn hơn rung rinh trong gió sớm.

Yên Hoa ngắm hoa lá dưới ánh nắng nhạt đã nghĩ là đẹp. Cô đâu có ngờ có một cảnh còn đẹp hơn đang làm Đoàn Quốc ở bên cửa sổ cũng phải ngơ ngẩn nhìn xuống.

Đó là cảnh một cô gái trẻ co ro trong cái áo gió nâu sẫm, phu la trắng sữa quấn kín cổ, lang thang nghiêng ngó đây đó trong vườn như để tìm ánh mặt trời dậy muộn.

Cô còn đang mơ màng nhìn những giọt sương đọng trên cành lá mà bâng khuâng thì giọng nói của Quốc đã vang lên gần bên:

- Yên Hoa dậy sớm nhỉ?

Khẽ giật mình quay lại, cô nhoẻn cười khi nhận ra Quốc:

- Chào anh, khi này xuống dưới nhà tôi có liếc qua đồng hồ ở phòng khách. Tám giờ mười thì không còn là sớm đâu ạ.

Quốc cười, như không để ý lắm đến lời bẻ lại nhẹ nhàng của cô. Anh thăm thẳm vẻ tinh khôi trẻ trung của cô một lúc rồi tự nhiên đề nghị:

- Ta xuống phố một vòng không Yên Hoa?

Lời đề nghị của Quốc làm Yên Hoa ngạc nhiên:

- Xuống phố bây giờ à? Vậy còn...

Quốc cười nhe:

- Đây cô, tôi là cố vấn đầu tư, chứ có phải là bảo mẫu đâu, hơn nữa

tôi đã để lại Thuận rồi. Anh ta sẽ biết làm gì mà.

Thuận là trợ lý của Quốc, một anh chàng bốn mắt lạnh lẽ. Yên Hoa ngập ngừng. Hai ngày mưa gió cứ ru rú hoài ở nhà khách nhìn ra màn mưa như bị cầm tù cũng đã làm cô đứ ngán rồi. Đề nghị xuống phố chợ một vòng của Quốc khiến cô mừng quýnh. Thì đi vậy. Có gì mà phải ngại nhỉ.

Cô gật đầu:

- Ủ tôi đi, để tôi vào trong...

Cô vừa quay lưng, Quốc đã ngăn lại:

- Cô đi đâu đấy?

- Tôi vào...báo cho tiếp tân...

Quốc khoát tay:

- Khỏi Tôi đã báo rồi.

Yên Hoa trố mắt:

- Anh nói anh báo là tôi đi theo anh với tiếp tân, trước khi xuống đây hỏi tôi à?

Quốc thần nhiên gật đầu:

- Có gì lạ đâu. Vì tôi nghĩ lời đề nghị của tôi sẽ được cô vui lòng đồng ý.

Yên Hoa nhìn anh ta. Vẻ mặt Quốc vẫn điềm tĩnh làm cô...bực bực.

- Anh thật là độc tài. - Cô lầu bầu.

Quốc mỉm cười:

- Là tính tốt hay xấu?

Cô đáp ngay:

- Khó có thể nói là tốt hay xấu, chỉ có điều tôi thì ghét cay ghét đắng cái tính ấy.

- Vậy sao? - Quốc nhướng mày cười cười.

Thả bước theo Quốc ra cổng, Yên Hoa không nói thêm. Dường như khó nói chuyện với anh ta về cái đề tài thế nào cũng dẫn đến tranh cãi này nên cô đành lặng yên.

Quốc cũng không nói. Bước song song với cô, anh đã phải đi chậm lại thấy rõ. Anh mỉm cười khi phát hiện mình như kinh không bên cạnh dáng vóc gọn gàng nhỏ nhắn của cô. Nếu anh mà bước sai chân bình thường, chắc hẳn cô phải chạy lúp xúp mới kịp. Nhớ hôm nào cô ngất ở phi trường, anh đã bỗng xốc cô lên mà đi suốt một quãng đường dài thật dễ dàng làm sao.

Nhận ra nụ cười vẫn vương khó hiểu của Quốc, Yên Hoa hỏi ngay:

- Anh cười gì thế?

Quốc lắc đầu nói trở:

- Có gì đâu. Tôi vừa phát hiện là cô nhỏ con quá. Với hai cái bím tóc này mà giới thiệu cô là thông dịch viên của công ty chúng tôi chắc khó có người tin.

Yên Hoa bĩu môi:

- Thước tắc có gì là quan trọng đâu. Tôi đã chính thức làm việc chung với anh hơn hai tháng rồi, đâu có gì sai sót, phải không?

Quốc gật đầu thừa nhận:

- Cũng đúng. Về phương diện làm việc thì tôi hoàn toàn hài lòng với năng lực của cô. Dù công ty có mấy nhân viên thông phiên dịch, nhưng cô là người mới mà nắm bắt công việc không thua gì những người cũ, như vậy là khá rồi.

"Khá rồi". Yên Hoa lại bĩu môi. Quốc là một ông sếp rất là tiện lời khen. Những chữ "Tốt", "Giỏi dường như không có trong tự điển của anh ta.

Quốc chợt hỏi:

- Những khi công ty tôi không có lịch làm việc, Danh Lam có gọi cô đi tour không?

Yên Hoa lắc đầu:

- Mùa mưa ít tour, nên tôi cũng tạm không nhận. Và lại, cuối tháng trước là lễ đính hôn của Tổ Trang, tôi muốn ở nhà phụ giúp cho nó một tay.

Quốc gật đầu:

- Tôi cũng có biết đến buổi lễ đó. Hôm trước ở tòa cao ốc, tôi nhận thấy cô ấy có vẻ hạnh phúc.

Yên Hoa cười. Đúng vậy. Đính hôn xong, vài ngày sau Tổ Trang đã cùng chồng sắp cưới ra nước ngoài du lịch theo ước nguyện của nó. Một đứa bạn vô tư và nông nổi, nhưng cuối cùng có một hạnh phúc trọn vẹn quả là một điều đáng mừng.

- Cô ấy là bạn với cô? - Quốc hỏi.

- Bạn học cũ, - Cô đáp - Trước đây chúng tôi là bạn học Trung học ở Huế.

Quốc nhìn cô ngạc nhiên:

- Cô là người gốc Huế à?

Cô cười:

- Đúng vậy.

Quốc ngẩn ngơ:

- Cô nói giọng Sài Gòn hay quá làm tôi không ngờ.

Cô giải thích:

- Thật ra ba tôi là người Sài Gòn, và tôi có bốn năm học Đại học ở đây. Bạn học chỉ toàn là người Nam hoặc Bắc, nên tôi cũng tập quen nói giọng Nam rồi.

- Vậy còn giọng gốc? - Quốc tò mò.

Yên Hoa nhún vai:

- Giọng Huế tôi vẫn giữ chứ, thỉnh thoảng về Huế chơi hay đi tour ra đó, tôi mới có dịp nói lại.

Cô nhìn anh cười:

- Nói thật cho anh biết nhé, giọng Huế của tôi cũng nặng lắm, anh nghe chắc sẽ nhăn mày không hiểu đó.

Quốc bật cười:

- Chắc vậy thật. Tôi sợ nhất là nghe giọng nói miền Trung. Giọng Huế, Đà Nẵng, Quảng Nam, Quảng Ngãi gì tôi nghe cùng không hiểu kíp. Tôi vốn dở về chuyện này.

Yên Hoa nháy mắt đùa:

- Còn tôi thì là chuyên gia. Vậy thì anh có đi đâu công tác ở miền Trung, nhớ dẫn tôi theo, tôi làm thông dịch cho.

Nụ cười treo trên môi Quốc. Cái nháy mắt của Yên Hoa thật dễ thương.

Phố chợ đã hiện ra trước mắt. Quốc lại buông một lời đề nghị hấp dẫn:

- Vào quán uống một ly cà phê nhé Yên Hoa?

Tuy rằng ở nhà khách cũng có cà phê, nhưng cà phê uống ở quán lề đường có cảnh sắc, có người qua lại phải khác chứ. Cô đồng ý ngay như không thèm suy nghĩ.

Tách cà phê sữa thơm bốc khói làm Yên Hoa cứ hít hít mũi thích thú.

Thấy Quốc mỉm cười, cô hơi thẹn:

- Không biết anh thấy sao chứ tôi có cảm giác cà phê ở quán lúc nào cũng thơm hơn ở nhà tự pha.

Quốc gật đầu:

- Ở nhà một mình uống cà phê tất nhiên không thú vị bằng ngồi quán rồi. Tôi cũng như cô thôi.

Nắng đã nhẹ len xuống con đường trước mặt dù màn mưa bụi vẫn còn rắc mỏng trong gió. Người qua lại mua bán không tấp nập như ở Sài Gòn nhưng trông cũng vui mắt.

Ngồi ngắm phố phường một lúc, không biết Quốc khéo gợi chuyện hay vì Yên Hoa đang vui vẻ, mà một phần đời mình với những tâm

sự vui buồn đã được cô kể cho anh nghe.

Anh biết được cô còn một người cha nhưng vì hướng bình nên không ở cùng anh biết cô học ngành báo chí nhưng cuối cùng ra trường không tìm được việc nên đi làm hướng dẫn du lịch.

Cô không cho anh biết cô thích những gì, nhưng anh có thể biết cô ghét nhất cái gì. Đó là tính độc tài, độc đoán của người khác áp đặt lên cô. Quốc lắc đầu cười thầm. Khổ nỗi cái cô ghét nhất thì anh lại khá đậm dẫu.

Chừng như chợt nhận ra mình kể về mình hơi nhiều, Yên Hoa quay qua truy vấn Quốc:

- Thế còn anh?

Quốc hơi giật mình trong chuỗi suy nghĩ lan man của mình.

- Cô nói gì kia?

- Chuyện về anh đó. Tôi đang thấy mình thua thiệt khi kể cho anh nghe hầu như tất cả về mình, trong khi tôi lại chả biết gì về anh.

Quốc lúng kúng:

- Chuyện về tôi thì chán lắm.

- Nghe nói trước đây anh là một vận động viên gì đó? - Cô không chịu thua.

Quốc cười:

- Không phải là gì đó mà là bơi lội và nhảy cầu.

Yên Hoa tròn mắt:

- Nhảy cầu là nhảy trên tấm ván nhún thật cao ở thành hồ đó hả

Quốc gật:

- Đúng rồi.

- Vậy sao anh không chơi tiếp?

Quốc nhún vai nói cho qua:

- Tôi bị chấn thương nên bỏ. Đã lâu lắm rồi.

- Rồi anh học ngành gì mà đi làm cố vấn đầu tư - Cô hỏi tới.

- Kinh tế và Luật - Anh đáp - Nhưng tôi phải mất mấy năm nhảy ra tự nghiên cứu và đầu tư những dự án nhỏ ngắn hạn. Những dự án đó thành công, từ đó mới thiết lập cho mình một tên tuổi tạm tạm để giới doanh thương tin cậy mà gọi cố vấn những dự án lớn hơn.

Yên Hoa gật gù:

- Về sự nghiệp chắc hẳn anh cũng đã gọi là thành đạt rồi, vậy còn cuộc sống cá nhân?

Quốc nhìn cô cười:

- Máu mê làm phóng viên báo chí lại trở về à?

- Thế thì sao nhỉ - Cô nheo mắt.

Khẽ ngấm gương mặt trẻ con của cô, Quốc nhún vai:

- Nếu sợ lụng nghề mượn tạm tôi làm đối tượng phỏng vấn cho vu thì được thôi.

Yên Hoa cười thật tươi:

- Anh nói đấy nhé?

Quốc không hiểu sao mình lại dễ dãi gạt đầu.

Mấy câu hỏi đầu của cô phóng viên đã hai năm chưa có dịp ôn luyện kỹ năng phỏng vấn cũng đơn giản, chỉ toàn là về cuộc sống mà Quốc cho là tẻ nhạt.

Cho đến khi cô nhìn anh một cái nhìn dò hỏi rồi buông giọng:

- Thế còn chuyện tình cảm, anh có thể bật mí một chút về chuyện này không?

Quốc cười thú vị với cái kiểu như chuyên nghiệp của cô:

- Không có gì đáng nói. Tôi là một gã đã ngoài ba mươi tuổi, tất nhiên cũng vài lần có bạn gái, nhưng cho đến nay thì vẫn độc thân.

Yên Hoa vẫn dai dẳng truy thêm:

- Thế còn tin đồn đã từng có một cô bạn gái nào đó của anh vì anh mà tự tử?

Nụ cười đang trên môi Quốc bỗng trở nên lặng ngắt. Đôi mắt long lên giận dữ, anh túm lấy vai cô quát lên:

- Cái gì?

Giữa lúc chính cô cũng không kịp biết mình vừa nói gì, Quốc siết mạnh vai cô gằn giọng:

- Cô đã nghe từ đâu những chuyện nhảm nhí đó? Tại sao lại đem những chuyện ngời lê đôi mách đó mà nói ở đây?

Thái độ hung dữ thô bạo của Quốc làm Yên Hoa sợ chết khiếp, cô hoảng hốt nói như muốn khóc:

- Anh buông tôi ra, không chịu nói...thì thôi, tôi...tôi không thèm thắc mắc nữa đâu. Anh làm gì mà dữ dằn vậy?

Như sức tỉnh, Quốc buông tay ra. Yên Hoa cũng muốn té ngửa trên ghế với cá thả tay bất ngờ của anh. Nỗi sợ hãi làm cô không thốt nên lời mất mấy giây.

Một lúc sau, Quốc cộc lốc gọi tính tiền.

Ra đường, cô lơ ngơ đi trở về hướng cũ. Quốc cau mày:

- Cô đi đâu đó?

- Tôi...tôi về nhà khách.

Ánh mắt Quốc như tối lại. Hít một hơi dài cổ trần tỉnh, Yên Hoa nói

giọng ồm ức:

- Thôi được rồi, nếu anh muốn chửi mắng gì cái tính tò mò nhiều chuyện của tôi thì cứ chửi cho hết đi trước khi về lại chỗ ở. Tôi nhận là lỗi của tôi, tôi không nên quá đáng như thế, anh còn gì để nói nữa không?

Quốc im lặng nhìn cô. Không chịu nổi cái nhìn buồn rầu lạ lùng đó, Yên Hoa đành thở dài quy mặt đi lẩm bẩm:

- Xin lỗi anh vậy.

Sợ lại vô ý chạm thêm vào nỗi đau nào đó của Quốc và làm anh ta tức giận nữa, cô quay người bước đi một mình, xuôi theo con dốc trước mặt.

Tay thọc vào túi áo gió, Yên Hoa đơn độc bước mà cũng không để ý mình đang đi đâu. Đầu óc cô thờ thẩn miên man nghĩ đến chuyện vừa xảy ra.

Cô tự trách mình quá đáng.

Cho dù ra sao chẳng nữa, Quốc cũng đã cư xử khá đàng hoàng với cô suốt thời gian qua, đáng lẽ cô không nên mượn những lời đàm tiếu ngoài lề kia mà làm anh ta buồn bực đến như vậy.

Cô thở dài. Câu chuyện thêu dệt nghe được từ Tổ Trang, cô cứ tưởng mình đã quên mất rồi, không hiểu tại sao nó lại trở lại trong đầu để cô không kịp suy nghĩ bật ra một câu hỏi ngốc nghếch với ý đồ tò mò xấu xa đến như vậy.

Quốc không nói nhiều, nhưng vì vậy cô càng thấy buồn và giận mình thêm. Đúng là lỗi của cô. Sai lầm này to như trái núi vậy, biết làm sao để anh ta tha lỗi cho cô và quên đi luôn chuyện khó chịu này? Yên Hoa rùng mình với một luồng gió lạnh. Mãi suy nghĩ, cô không nhận ra mình đang lòng vòng trong phố chợ. Mãi đến khi cô nháy mũi một cái, và có ai đó kéo cô vào một gian hàng bên đường cô mới giật mình thức tỉnh.

Lại vẫn là Quốc. Cô kinh ngạc nhìn anh.

Gương mặt lạnh lẽ, anh đứng cạnh cô dưới mái che của một cửa hàng bán áo len cùng nhìn ra con đường đang ướt mưa. Yên Hoa muốn lên tiếng, nhưng không biết lại nói gì với anh ngoài những câu xin lỗi vụng về.

Mưa vẫn dày hơn, và chuyện quay trở về nhà khách dường như trở thành khó khăn hơn. Nhưng đứng bên cạnh một con người lẫm lẫm như thế này mãi cũng thật là khó thở, Yên Hoa ngọ nguậy người một chút rồi lại hắt hơi thêm mấy cái nữa. Quốc nhíu mày nhìn cô, làm cô lúng

túng như đó cũng lại là lỗi của mình.

Đột nhiên Quốc kéo tay cô vào bên trong. Yên Hoa không biết anh muốn làm gì nhưng cô vẫn đi theo. Đến trước một dãy áo len, anh nhìn lại thân hình của cô một thoáng rồi tự chọn lựa.

Đã hiểu ra, Yên Hoa kêu lên:

- Đừng anh Quốc! Sao lại mua cho tôi

- Đưa cho cô cái phụ la mới và một cái nón len, Quốc nói nghiêm khắc:

- Cô đã ướt tóc và phụ la rồi, chúng ta còn ở đây đến cuối tuần nữa, tôi không muốn cô bị nhiễm lạnh.

- Nhưng mà tôi...

Lời nói của cô không gọn bằng Quốc. Anh đã kịp bảo người bán gói lại thêm mấy món gì đó cho cô và trả tiền.

Yên Hoa bối rối quá trước hành động của Quốc. Anh ta làm gì thế? Bị cô đùa quá ác nên ngớ ngẩn rồi ư? Sao lại tự dưng kéo cô vào đây mua một lô áo len thế này?

Không màng đến vẻ mặt ngẩn ngơ của cô, Quốc kéo cô lại thản nhiên gỡ cho cô cái phụ la mỏng đã thấm ướt nước mưa, quất n lại cho cô cái phụ la mới thật dày bằng len.

Sự đụng chạm của bàn tay anh ở gò má làm cô chột rùng mình.

Quốc nhìn cô, ánh mắt anh thật kỳ lạ, như muốn nói điều gì đó. Cô hoang mang không hiểu điều gì trong ánh mắt đó cả, chỉ mơ hồ nghe tim mình reo vui một cách ngốc nghếch khi phát hiện dường như anh chẳng còn giận cô nữa.

Tình yêu mệnh mang

Chương 19

Đêm đã khuya, nhưng Yên Hoa không ngủ được. Cô cứ trằn trọc mãi cho đến khi không nhìn được đành trở dậy.

Gió vẫn rít từng cơn ngoài cửa sổ nghe buồn quá chừng. Cô ngần ngừ một chút rồi mặc thêm vào người cái áo khoác, mang đôi giày vải nhẹ đi xuống dưới nhà.

Vừa đóng cửa phòng và bước vài bước, cô đứng sững lại và suýt la hoảng khi thấy một đóm lửa lập lòe ở cuối hàng lang. Tiếng động

khẽ của cô làm người đang cầm điều thuốc đứng trong bóng đêm kia quay lại.

Tay ôm ngực, Yên Hoa thở phào. Quốc đứng yên chờ cô đến gần mới cất tiếng hỏi khẽ:

- Cô đi đâu đấy? Ngượng ngập, Yên Hoa đáp:

- Tôi không ngủ được, nên định xuống dưới nhà nhờ pha một ly sữa nóng, uống xong sẽ dễ ngủ hơn.

- Nhà hàng đã đóng cửa và tiếp tân cũng đã ngủ rồi.

Lời Quốc nói làm Yên Hoa ngẩn người. Cô không để ý nhìn đồng hồ nên không biết đã khuya như vậy.

Quốc khẽ hắng giọng:

- Sao cô không ngủ được?

- Tôi đâu có biết.

Yên Hoa nhún vai. Không ngủ được là không ngủ được thôi.

Quốc chăm chú nhìn cô:

- Không phải...vì cơn nóng giận bất ngờ sáng nay của tôi chứ?

Yên Hoa ngẩng lên nhìn lại Quốc. Như vậy đã rõ rồi. Cái miệng vô duyên của cô ban sáng không những làm cho cô hối hận đến thao thức mà ngay cả anh ta cũng phải mất ngủ cả đêm ngồi đấy đốt thuốc.

Cô nói giọng hối lỗi:

- Tôi nói thật nhé, không hiểu sao sáng nay tôi lảm mồm và tọc mạch đến thế, anh đừng...đừng buồn nữa.

Quốc im lặng. Yên Hoa lúng túng hơn:

- Có lẽ chuyện đã lâu rồi mà tôi lại cố tình khơi lên làm anh khó chịu.

Tôi...thú thật là tôi cũng giận cái miệng tôi lảm. Anh...anh...

Đang nói, cô chợt rung mình vì một cơn gió trộm nào đó len đến.

Quốc khẽ cau mày:

- Mấy cái áo len sao cô không mặc mà lại cứ phong phanh như vậy?

Day day mạnh cánh mũi để nén một cơn át xì, cô nói:

- Tôi...tôi đâu có giữ đâu.

Quốc ngạc nhiên:

- Vậy chứ nó đâu? Khẽ liếc Quốc, cô ngập ngừng:

- Anh...cầm mà.

Quốc lập tức nhấc lưng ra khỏi bờ tường nãy giờ vẫn dựa, anh kinh ngạc hỏi:

- Bộ.....tôi đem về phòng mình sao?

Yên Hoa so lấy đôi vai nói nhỏ:

- Chắc vậy quá. Cô chưa kịp nói dứt, đã bị anh nắm lấy tay kéo đi, miệng anh lẩm bẩm:

- Sao kỳ lại vậy nhỉ? Lôi tuột cô vào trong phòng, Quốc bật đèn sáng và nhìn ngó khắp nơi. Yên Hoa cũng ngơ ngác nhìn cảnh tượng khó tin trước mặt.

Trời ơi! Một ông sếp vẫn luôn nghiêm túc khó tính, một con người nguyên tắc và nhạy bén, tinh tế trong công việc mà lại có cái phòng như thế này ư? Phòng Quốc cũng rộng bằng phòng cô, nhưng cô lại có cảm tưởng như nó nhỏ hẹp đi nhiều lắm. Trên bàn, dưới đất chỗ nào cũng có hồ sơ giấy tờ và cả báo chí. Lẫn vào trong mớ đó còn có linh tinh nào là vớ, áo sơ mi, gạt tàn...Đâu đâu cũng bừa bộn, cũng lộn thối.

Yên Hoa nhìn lại Quốc. Con người anh ta cũng lịch sự và đẹp trai đấy chứ. Ai có ngờ anh ta lại có khiếu "bày biện" đến thế. May mà ở nhà khách mỗi ngày đều có người dọn phòng, chứ không thôi đến cuối tuần, nơi này dăm thành bãi rác chứ chẳng chơi.

- Phải cái này không?

Quốc gạt mớ báo xuống bàn, lôi ra cái túi xách bằng nhựa mỏng.

Nhảy mũi một cái, Yên Hoa gạt:

- Đúng rồi đấy.

Quốc lôi ra hai cái áo len. Anh trao cho cô một:

- Cô mặc vào đi kéo lạnh.

Chợt nhận thấy trong mắt cô lời phê bình về căn phòng của mình, Quốc sực nhớ ra, anh cười:

- Xin lỗi, phòng tôi lộn xộn quá nhỉ.

Trong lúc cô mặc thêm cái áo len, Quốc thu dọn cấp tốc để đỡ nhìn một chút. Cái áo len cổ lọ làm tóc tai xổ tung, Yên Hoa vừa bối lại thì đã thấy anh đến bên và chìa ra cho cô một tách cà phê nóng hổi.

Cô ngạc nhiên kêu lên:

- Ở đâu anh pha được vậy?

Quốc chỉ vào góc phòng, ở đó có một cái bình thủy. Yên Hoa vỗ tay lên trán:

- Ờ há, tôi quên mất. Nhà khách vẫn thường châm nước nóng mỗi ngày mà.

Quốc gạt ngồi xuống cái ghế gần đó:

- Nhưng tôi không có hộp sữa, chỉ có gói cà phê bột thôi.

Hớp một ngụm cà phê nóng, Yên Hoa cũng ngồi xuống cái ghế cạnh Quốc:

- Lúc này mà có tách cà phê nóng uống là thú vị quá rồi, tôi đâu thể đòi hỏi hơn nữa.

Cà phê nóng và cái áo len làm cô ấm người hẳn. Gió vẫn rít sau khung cửa kính nhưng trong gian phòng không chỉ có một mình cô, đêm dường như không còn dài và buồn mấy.

Lúc lắc đầu khẽ cười, cô hớp thêm một ngụm nhỏ cà phê Vừa ngừng lên, cô đã thấy kịp nụ cười trên môi Quốc.

Yên Hoa chợt dạ:

- Anh cười gì thế?

Quốc nhướng mày:

- Còn cô?

- Anh nói lý do mình cười trước đã.

Chịu thua trước sự bướng bỉnh của cô, Quốc từ tốn nói:

- Tôi cười chỉ vì phát hiện cô uống cà phê lạ quá.

Cô ngạc nhiên:

- Thế nào mà lạ?

- Rón rén nhỏ nhẹ từng chút một, cứ như con mèo ăn vụng vậy.

Yên Hoa tròn mắt. Cô ăn uống có rón rén là tại vì ban đêm im ắng thôi, có gì mà lạ đâu. Chẳng lẽ như vậy mà Quốc cũng mắc cười? Cô nhìn anh nghi ngờ:

- Chỉ có vậy thôi? Quốc gật đầu xác nhận:

- Chỉ vậy thôi.

- Còn cô?

- Anh hỏi lại

- Cô nghĩ gì mà lại cười? Câu anh nhắc làm cô nhớ ra. Cô nhún vai:

- Tôi thì không phải cười vì cách ăn uống của anh đâu. Tôi cười tôi thôi.

- Về chuyện gì?

Yên Hoa vừa cười vừa giải thích:

- Tôi vừa nhìn lên đồng hồ phòng anh, thấy nó chỉ hai giờ khuya, tôi suy nghĩ và thấy buồn cười quá. Hai giờ khuya rồi, anh nằm tay tôi lôi về phòng riêng, anh thì không để ý gì rồi. Còn tôi cũng vô ý đến độ ngốc nghếch đi theo. Anh xem có đứa con gái nào như tôi không. Đêm hôm khuya khoắt, vô ý vô tứ đến thế là cùng.

Đang cười bỗng Yên Hoa phát hiện như có điều gì không ổn.

Quốc không cười với cô. Anh ta đang nhìn cô, một cái nhìn thật kỳ lạ.

Ánh mắt ấy cũng như ánh mắt ban sáng, khi anh ta choàng phủ lên cho cô. Ánh mắt như có lửa, làm cô gai cả người. Cô muốn quay đi

để tránh nhưng cô bàng hoàng cảm thấy như bị thôi miên, như bị hút vào ánh mắt ấy với khoảng cách ngày càng gần hơn. Yên Hoa chợt rùng mình. Cô hấp tấp đặt tách cà phê xuống bàn và đứng dậy.

- Xin lỗi, tôi...

Cô chỉ vừa ra đến gần cửa thì Quốc chụp lại kịp. Anh ấn cô vào bức tường lạnh toát. Không biết bức tường hay ánh mắt của Quốc quá gần làm cô co người run rẩy trong lo sợ.

Giọng Quốc như khàn hẳn:

- Em đi đâu vậy?

Yên Hoa rùng mình, đầu óc cô đang bấn loạn đến không thể nghĩ nổi câu trả lời. Hơi thở Quốc mơn man trên má cô:

- Em đang định trốn tôi nữa sao, Yên Hoa? Em có biết tôi đã đứng hàng giờ ngoài hành lang vắng lặng, chỉ ao ước đến cháy bỏng là được nhìn thấy em trong cái đêm buồn đến lạnh lẽo này. Ao ước viễn vông, thế mà cũng thành sự thật, em không ngủ được có phải vì giao cảm với tôi? Tôi đã tưởng rằng mình vô vọng khi xung quanh em có còn nhiều gã có lợi thế hơn tôi. Tôi đã cố chạy đua với tất cả, và bây giờ câu nói của em nhắc nhở tôi rằng tôi còn phải chạy đua với thời gian nữa, phải không Yên Hoa? Giọng trầm thì êm ái của Quốc vừa dứt bên tai, thì môi của anh đã kề bên môi cô. Yên Hoa giật mình muốn phản kháng, nhưng sức nặng của cả thân người anh và bức tường lạnh phía sau lưng như đồng lõa, khiến cô không thể nhúc nhích gì được, chỉ có thể nhắm mắt trốn chạy nỗi lo sợ trong thực tại. Nụ hôn thật dài và mạnh mẽ khiến cô gần ngạt thở. Khi anh rời môi, cô như một con thỏ hoang mù mịt cả đầu óc và rời rạc cả chân tay. Anh nhìn cô chăm chú, như sợ nụ hôn đầu mạnh bạo của mình có thể làm cô hoảng sợ mà ngắt đi vậy.

Khi cô vừa tạm lấy lại hơi thở điều hòa, anh mỉm cười ranh mãnh cúi xuống hôn thêm nữa. Những nụ sau nhẹ nhàng hơn, gượng nhẹ hơn, như dẫn dắt một cô học trò ngây thơ bé nhỏ, như không để cô quên dễ dàng bài học tuyệt vời và đáng nhớ hôm nay.

Rời môi nhau, anh để cô tựa vào vai mình, tay anh ôm choàng lấy dáng lưng mảnh dẻ của cô vào lòng mà ngỡ như mình đang ôm cả bầu trời đầy sao đêm.

Áp má vào một điểm tựa vững chắc nhất trên đời, Yên Hoa vẫn nhắm nghiền đôi mắt. Cô không biết mình đang nằm gọn trong tay của Quốc, không biết mùi đàn ông lạ lẫm đang vương trên mắt trên

môi mình. Nỗi lo sợ lúc này cũng tan biến đi rồi.

Giờ đây, cô chỉ muốn bình yên, chỉ muốn ngủ thiếp đi trong sự dịu êm đang ấp ủ quanh cô. Chỉ muốn có thể.

Yên Hoa thở dài khe khẽ, tiếng thở dài thật nhỏ nhưng cũng đánh thức cơn mộng của Quốc, anh mỉm cười vuốt lại mớ tóc xõa tung trên ngực mình mà thầm thì:

- Em là của anh. Đến bây giờ anh mới thật tin rằng Thượng Đế đã ban em cho anh.

Câu nói dịu dàng nhưng ẩn chứa vẻ cao ngạo không thể lẫn lộn. Yên Hoa nhắc đầu mình lên nhìn anh. Gương mặt thật sát và đôi mắt ru ngủ của anh làm cô mất cả nhuệ khí. Cô hoang mang hỏi:

- Anh có ý, phải không? Anh thật sự có ý định trước rồi? Quốc nhướng mày ngạc nhiên:

- Em nói gì?

Khẽ ngọ nguậy muốn tách người ra khỏi anh nhưng vô hiệu, cô hậm hực nói:

- Anh nói thật đi, có phải rằng anh đã có ý định từ trước? Anh cố tình khi kéo tôi vào đây? Anh cố tình khi đến công ty tôi chỉ định tôi làm việc với anh?

Nhìn chăm chú những biểu hiện trên gương mặt của cô, Quốc khẽ lắc đầu:

- Không phải, Yên Hoa. Anh không hề dự tính hay dự đoán được điều gì cả. Thấy em co ro lạnh lẽo, anh đã lo lắng quá rồi, đâu có lòng dạ nào nghĩ đến chuyện gì nữa.

Yên Hoa bấu môi:

- Anh nói cứ như thật sự... yêu tôi lắm vậy.

Chữ "yêu" cô thốt ra ngỡ ngàng ngịu mà dễ thương quá làm anh mỉm cười:

- Em không tin à? Anh có thể chứng minh đấy.

Yên Hoa im lặng nhìn anh nghi ngờ. Trên đời này chứng minh cái gì còn dễ chứ làm sao chứng minh tình yêu? Quốc điềm tĩnh ghé vào tai cô nói nhỏ:

- Anh yêu em thật đấy Yên Hoa. Yêu đến nỗi điên rồ thực hiện cái ý đồ mà em vừa nói.

Yên Hoa khựng người:

- Ý đồ gì? Anh vừa nói gì?

Quốc cười cười:

- Em vừa hỏi anh, có phải anh có ý đồ khi đến gặp mấy ông sếp của

em, đòi em theo làm việc chung với anh đó thôi. Anh thú nhận chuyện này là có. Anh cố ý tìm cách gặp em đấy, cố ý để có em theo anh trong chuyến đi này.

- Để làm gì?

- Yên Hoa ngơ ngác.

Quốc quệt nhẹ mũi cô:

- Chỉ để gặp em, nhìn thấy em trong mấy ngày đó thôi. Ngốc quá phải không?

Anh cúi người để nhìn kỹ cô hơn với cái nhìn dò hỏi:

- Còn em? Cũng yêu anh chứ?

Yên Hoa đỏ mặt. Câu hỏi của anh làm cô phát ngượng. Chuyên yêu đương thấy hoài trong tiểu thuyết, trên phim ảnh, nhưng bây giờ cảm giác mê đắm nghẹn cả tim ấy có phải là yêu không? Cô đâu có biết trạng thái u mê tê dại khi được anh hôn kia có thực là yêu không?

- Trả lời anh đi, Yên Hoa? Giọng Quốc dịu dàng hối thúc. Cô ngẩn ngơ nhìn anh. Làm sao mà cô trả lời anh được trong khi chính cô cũng chưa hiểu nổi lòng mình? Cô khó nhọc lắc đầu lí nhí:

- Em không biết.

Câu trả lời tuy chưa rõ ràng nhưng Quốc không buồn mấy. Cô vừa đổi cách xưng hô với anh, giọng nói của cô ngọt ngào, dễ thương quá chừng rồi, anh còn đòi hỏi gì thêm nữa? Anh nheo mắt cười rồi trịnh trọng bắt bẻ cô:

- Nói là em chưa biết chứ.

Hôn nhẹ lên môi cô một nụ nữa anh thở nhẹ:

- Anh tin rằng anh sẽ có câu trả lời chính xác hơn trong một thời gian gần đây.

Nụ hôn của anh làm cô mạnh dạn một tí để thách mắt:

- Anh...yêu em khi nào vậy?

Đang định tìm ở môi cô bài học vừa dạy, câu hỏi của cô làm anh ngưng lại nửa chừng. Anh trả lời trong khi ngắm đôi môi cô với vẻ tiếc rẻ:

- Anh không nhớ lắm. Có thể là lần đầu tiên, hay lần sau đó. Anh không biết, chỉ biết rằng càng ngày càng muốn gặp em, càng muốn có em ở bên cạnh mình, muốn nghe em nói, muốn thấy em cười...

Yên Hoa cắt đứt bài thơ bay bướm của anh:

- Anh tin đó là tình yêu à?

- Dĩ nhiên

- Quố c cười.

Yên Hoa ngậ p ngừng:

- Vậ y... còn nhữ ngườ i... trướ c đâ y? Quố c hơi khự ng lại, anh bắ n khoắ n nhìn cô:

- Em muố n nói tới Tố Trang à?

Cô chũ a kíp trả lờ i. Anh giắ i thắ c thật nhằ n:

- Yên Hoa, em hiế u cho anh. Khi ấy... anh chỉ là một gắ độ c thân hoằ g đằ g. Hằ m đố anh say quá, không chủ ý gì cả. Anh không hề biế t Tố Trang trướ c đố. Anh cũ ng chũ a biế t rằ g có một ngà y gặ p em. Anh...

Yên Hoa lắ c đầ u:

- Không anh Quố c. Em không nói về Tố Trang.

Cô ngắ n ngừ.

- Chuyệ n về Tố Trang... em không nghĩ đế n. Em chỉ thắ c mắ c về... Vẻ lú ng tú ng của cô làm anh chộ t hiế u. Anh nhìn cô, phầ n vầ n một lú c. Rồ i cuố i cùng, tay nắ m tay, anh đũ a cô trở lại ngồ i trê n chiế c ghế gó c phò ng. Giọng anh gọ n ghế:

- Anh yêu em. Nê n cũ ng biế t rỏ thế nào rồ i cũ ng có một ngà y phả i kể cho em nghe chuyệ n cũ. Thò i thì kể luô n hằ m nay, anh mong rằ g em sẽ công bằ ng mà không thấ y anh phạm lổ i lằ m gì nặng nề nhữ ngườ i ta vầ n nghĩ.

Lờ i nói của anh làm cô có cảm giắ c nghiê m trồ ng. Đờ i cô ngoằ n ngoắ n nhữ lắ ng nghe, anh bắ t đầ u kể:

- Nằ m đố anh hai mườ i mắ t, còn trồ ng đò i tuyền bớ i lợ i quố c gia đi tậ p huấ n ở nướ c ngoà i. Một chấ n thươ ng ở vai khiế n anh đằ n bỏ dỏ chuyệ n tậ p huấ n mà trở về nướ c, và phả i điề u trị mắ t một thờ i giầ n. Chũ a trị là một nữ bắ c sĩ. Anh không ngờ chuyệ n tiế p xú c cũ ng bình thườ ng nhữ giũ a bằ n bệ n nhầ n và bắ c sĩ lại trở thầ n rắ c rồ i khự ng khiế p sau này với mìn h.

Yên Hoa nhú m mằ y:

- Ngườ i nữ bắ c sĩ đố...?

Quố c gậ t đầ u:

- Chín h là cô ta.

Yên Hoa im lắ ng nghe anh kể tiế p:

- Khi anh nằ m việ n điề u trị, bằ n bè đồ ng đò i thín h thoằ g cũ ng đế n thắ m, anh không đế ý rằ g hoằ hỏ ng mỗ i sáng một bó thật tươ i cắ m ở trê n bằ n là của ai. Và cũ ng không hề thắ c mắ c hoặ c đế ý là nhữ ng lú c không ngườ i đế n thắ m, cô bắ c sĩ thườ ng hay đế n thắ m bệ n

hoặc trò chuyện với mình. - Anh cười buồn:

- Sinh nhật của anh năm đó thật đáng nhớ. Trước đó mấy hôm, cô ta thổ lộ tình cảm với anh. Trong lúc anh còn kinh ngạc với sự bạo dạn và tình yêu "thần tốc" của cô ta và chưa biết phải trả lời ra sao, thì cô ta nói sẽ dành cho anh một bất ngờ trong những ngày sắp tới. Anh chẳng hiểu gì cho đến ngày sinh nhật, khi cả ba mẹ anh vào viện thăm và chúc mừng, đi kèm còn có vị trưởng khoa của bệnh viện. Đáng ngạc nhiên là ba mẹ anh cũng có quen biết ông ta, họ là bạn thân cũ của nhau.

Yên Hoa không hiểu:

- Thế thì sao?

- Đó là cha của cô ta. - Anh chép miệng:

- Chuyện chỉ có vậy. Nhưng cô ta thật kỳ quái. Những ngày sau đó cho đến khi xuất viện, cô ta cứ như đã có gì đó như là hôn ước với anh rồi vậy.

Yên Hoa ngạc nhiên:

- Tại sao lại vậy được?

Quốc nhún vai:

- Lúc đó anh không biết, chỉ thấy lạ lùng với tính cách khác thường của cô ta thôi.

Anh nhìn cô như tự thú:

- Có thể em lên án anh vì điều này, nhưng lúc đó anh chỉ vì đặc ý và tò mò với một mối tình như đùa, khi người chủ động tỏ tình không phải là anh mà lại là một cô gái khá thành đạt trong sự nghiệp và hơn anh đến mấy tuổi. Anh có đi chơi với cô ta mấy lần nhưng chỉ vài lần rồi thôi. - Thấy Yên Hoa không tỏ vẻ gì, anh tiếp:

- Bởi vì không lâu sau đó, anh phát hiện cô ta có gì đó kỳ quặc làm anh khó chịu. Tính tình cô ta ngoan cố và quá quắt lảm. Chưa là gì của nhau, cô ta đã muốn kiểm soát những giao tiếp bạn bè của anh, như muốn trói buộc anh vào một sợi dây vô hình nào đó. Thế là thật dễ dàng vì cũng không hề có cảm tình gì đặc biệt, anh rời khỏi cô ta.

Quốc lắc đầu:

- Anh ngốc nghếch cứ tưởng như vậy là chuyện bình thường nhưng không ngờ điều đó đối với cô ta chẳng bình thường chút nào, đến nỗi cả nhà anh phải bồn loạn lên vì tin cô ấy cấp cứu trong bệnh viện.

Anh quý người cha của cô ta. Ông ấy rất yêu thương cô con gái.

Chưa bao giờ anh thấy một người cha nào yêu thương con mình đến như thế. Ông làm anh cảm động, nên anh đã ngu ngốc nhận lời. -

Giọng anh trầm hẳn:

- Tình hình vết thương không khả quan, anh bỏ mộng làm nhà vô địch, trở lại Giảng đường học tiếp. Để gián tiếp né tránh bớt những cuộc gặp mặt với cô gái đó, anh lao vào việc học một lúc hai chương trình, chưa kể linh tinh những khóa học ngoại ngữ khác.

- Vẫn là...bạn trai của cô gái đó?

- Yên Hoa hỏi.

Quốc cười buồn:

- Có thể nói như vậy. Một vai bất đắc dĩ. Một tình trạng khó chịu. Anh nhần mặt.

- Em có hiểu không, gần ba năm trời chán ngán và cực kỳ khó chịu đó, đã có đến chục lần anh nản lòng tìm cách tách khỏi cô ta, thì cô ta lại khóc lóc và dọa tự tử nữa. Càng ngày, anh càng ngán ngẩm và ghê sợ cho cái tính tình ích kỷ và kỳ quặc đó. Mãi cho đến một ngày anh quen một cô bạn chung khóa học đêm. Chỉ là một mối quan hệ đồng học nhẹ nhàng, nhưng cô ta đã gây gổ, và ép anh bỏ khóa học.

- Quốc lắc đầu cười gằn:

- Đến lúc đó thì anh hết chịu nổi. Xưa đến nay chưa hề có một ai ép buộc anh một điều gì, nhất lại là những điều vô lý như vậy.

Gió ngoài cửa sổ như càng mạnh thêm Yên Hoa nén lòng để nghe anh kể tiếp:

- Anh mừng vì rốt cuộc cũng nói thẳng cho cô ấy biết mọi chuyện. Hôm đó cô ta như điên vậy, la hét ầm ĩ như không tin lời anh nói. Nói ra hết là rũ bỏ phiền toái, anh không nghĩ gì thêm với chuyện đó, nên bỏ về mà tưởng rằng thế là thanh thản.

Yên Hoa nhìn anh:

- Chuyện gì đã xảy ra?

Quốc thở dài nhìn cô:

- Em đừng trách anh độc đoán, nhiều người lại trách anh khắc nghiệt, khó gần. Thực sự đó là hậu quả của những lần không dứt khoát quyết định xưa kia, anh đã phạm một sai lầm lớn mà cứ ngỡ mình đang giúp một người cha tội nghiệp. Sau này anh rất nguyên tắc và có thể nói như em là độc đoán, độc tài. Anh không bao giờ để ai chi phối quyết định của mình nữa, bởi vì anh hiểu, chính anh chứ không ai khác sẽ phải chịu trách nhiệm với quyết định đó.

Gió khua nhẹ cành lá trong vườn trong đêm thanh vắng làm Yên Hoa như liên tưởng đến tiếng khóc ai oán của một cô gái thất tình, cô rùng mình. Giọng Quốc vang lên bên tai:

- Anh đã kể em nghe hết rồi, em có cho là anh có lỗi không?

Yên Hoa né tránh câu trả lời, cô hỏi lại:

- Mọi người lúc ấy cho là anh có lỗi à?

Quốc lắc đầu:

- Không hẳn. Cái chết được cha của cô ấy giữ kín nguyên do, nên chỉ một số ít người biết đấy là do thất tình dẫn đến bạo bệnh, những lời đàm tiếu vì vậy cũng hầu như không có chứng cứ. Anh không màng đến những lời thêu dệt của người đời, chỉ cảm thấy có lỗi với người cha của cô ta. Anh đã hứa giúp ông, nhưng cuối cùng không giữ được lời hứa, anh biết mình đã làm ông ấy nhìn anh bằng một ánh mắt như oán hờn. Ánh mắt ấy làm anh day dứt mãi không nguôi.

- Cho đến bây giờ?

Quốc có vẻ tự tự:

- Anh không biết. Anh đã không gặp ông ta trong một thời gian dài. Hôm trước gặp tình cờ gặp lại, ông ta cũng hỏi thăm về anh một cách tự nhiên hơn, anh không biết rằng ông ấy có còn nỗi hận cũ không. - Anh thở dài nhìn ra ngoài khung cửa và lẩm bẩm:

- Anh chỉ hy vọng ông ta quên hết chuyện sai lầm cũ của anh hay tha thứ cho anh. Điều này có lẽ sẽ làm anh nhẹ nhõm hơn nhiều. Một Giáo sư nổi tiếng đôn hậu như vậy, chắc sáu năm trời cũng đủ để dịu lòng mà tha thứ.

Câu nói của anh như có một điều gì đó làm Yên Hoa bồn chồn không yên. Cô không biết đó là điều gì, chỉ mơ hồ lo sợ. Đầu óc cô hoang mang và rối rắm quá với câu chuyện có đoạn kết buồn rầu kia. Cô lắc nhẹ đầu cho nỗi ám ảnh về cái chết của cô gái năm xưa vơi đi.

Chợt một liên tưởng thoáng qua làm cô lặng người. Anh đã kể những gì? Cô gái đó là một bác sĩ? Và cha của cô ta cũng là một bác sĩ trưởng khoa ư? Một cái chết đột ngột khoảng sáu năm về trước? Yên Hoa nhìn Quốc. Anh vẫn mãi nhìn xa xăm ngoài khung cửa, không để ý đến những biểu hiện trên nét mặt cô. Cố nén cho giọng mình không run rẩy, cô hỏi anh:

- Người cha của cô gái đó tên gì vậy? Ông ta là một người nổi tiếng lắm à?

Quốc gật đầu:

- Ngành Y không ai là không biết ông Lâm Hải, một con người khả kính và hiền hậu.

Giọng Quốc đều đều, nhưng cô nghe rõ ràng như tiếng vọng bên tai.

Cơn mưa ngoài trời có trở thành cơn bão cuốn phăng Yên Hoa đi

cũng không làm cô chết sống đến như vậy. Mặt cô tái nhợt, cô phải mím môi cố gương để giữ mình bình tĩnh. Cô nhắm chặt mắt lại như muốn quên đi câu chuyện Quốc vừa kể. Quốc ngồi lặng nhìn ra màn trời đêm một lúc. Khi anh quay lại chợt giật mình phát hiện dáng rũ người kỳ lạ của Yên Hoa. Tay cô đỡ lấy mái đầu đang cúi thấp, đôi mắt dường như nhắm nghiền.

Quốc lo lắng chồm đến gọi tên cô. Anh phải gọi đến lần thứ ba, cô mới mở mắt Quốc thở phào:

- Em làm anh hết hồn, cứ ngỡ em lại mệt mỏi ngất xỉu.

Cô không lên tiếng. Quốc nín bật, anh cau mày quan sát cô.

- Chuyện gì vậy Yên Hoa? Giọng anh nhẹ nhàng. Cô vẫn không trả lời. Quốc lay khẽ vai cô:

- Yên Hoa, em làm sao vậy? Nói cho anh biết đi.

Yên Hoa lắc đầu. Nước mắt đột nhiên trào ra ướt đầm đôi má cô.

Quốc hốt hoảng kêu lên:

- Yên Hoa, đã xảy ra chuyện gì rồi? Cho anh biết đi, anh đã làm gì em buồn?

- Không.

- Yên Hoa khó nhọc lên tiếng.

Gạt tay anh ra cô loạng choạng đứng dậy, nhưng Quốc giữ chặt vai cô:

- Em đi đâu đấy? Giọng cô nghèn nghẹn:

- Tôi...tôi muốn về phòng.

Câu trả lời của cô làm anh nhúm mày. Đỡ lấy gương mặt đầm đìa nước mắt của cô, anh dịu giọng:

- Nhìn anh này Yên Hoa. Chuyện gì xảy ra vậy?

Cô nhìn anh, nhìn thật kỹ qua màn nước mắt. Gương mặt anh thật gần. Đôi lông mày thẳng hay nhếch lên kiêu hãnh. Ánh mắt nồng nàn đã từng làm cô xao động, và đôi môi mới dạy cô bài học vỡ lòng của tình yêu. Bây giờ tất cả thật gần bên cô, nhưng cô không thể nào có được ở ngày mai. Anh không phải là của cô nữa rồi.

Quốc nhắm mắt khi thấy cô không nói mà chỉ nhìn mình rồi khóc. Đôi mắt cô sau màn lệ sao mà buồn quá làm anh đau thắt con tim.

Cô gỡ nhẹ lấy tay anh rồi đứng lên. Anh thở dài, đành đỡ lấy cô.

Giọng anh trầm trầm:

- Thôi được, có lẽ em mệt mỏi lắm rồi. Anh sẽ đưa em về phòng.

Dìu cô đến cửa phòng, Quốc xoay người cô lại khẽ nói:

- Em nghỉ đi nhé. Và đừng khóc nữa. Anh không biết vì sao em khóc

nhưng ngày mai anh sẽ chờ để gặp em. Ngủ ngon em nhé. Quốc cúi người định hôn lên môi cô, nhưng Yên Hoa quay đầu né tránh. Văng trán Quốc cau lại một giây, rồi anh đành thở dài, thả tay để cô đi vào.

Cánh cửa đã đóng trước mặt để lại cho anh bao câu hỏi không có một lời giải đáp. Nhưng Quốc biết mình nhất định phải tìm ra. Anh không muốn nhìn thấy những giọt nước mắt lăn trên má Yên Hoa, cũng không muốn cô nhìn anh bằng ánh mắt câm lặng khó hiểu ấy. Tại sao lại như vậy? Anh đã vô tình chạm đến nỗi đau nào của cô ư? Đêm đã trở dần sang ngày. Quốc về phòng, thuốc nổi thuốc từng miếng trên tay chờ sáng.

Tình yêu mệnh mang

Chương 20

Không biết đã mấy giờ rồi. Yên Hoa nằm im nhìn trũng trũng không gian xám đen trước mắt. Đầu óc lẫn con tim đều mệt nhoài, nhưng cô vẫn không ngủ được. Câu chuyện của Quốc vô tình đưa cô trở về với một cái tên quen thuộc. Lâm Hương. Dù không hỏi thêm Quốc, nhưng cô có thể rõ ràng rằng anh đang kể cho cô nghe về ai. Lâm Hương, người chị cùng cha khác mẹ với cô. Người mà cho đến lúc chết đi, cô chỉ biết mặt qua tấm ảnh to trong nhà. Người hơn cô cả chục tuổi nhưng vẫn nuôi trong lòng tính ích kỷ và khắc nghiệt, đã giữ một cách vô lý tình trạng hai nơi của ba và người vợ tục huyền của ông. Lâm Hương. Yên Hoa nghe tim mình đau thắt. Cô ghét cay ghét đắng cái tên hiền hòa mà độc đó. Ba và mẹ cô gặp gỡ và kết hôn sau cái chết của người vợ trước của ba đến mấy năm ròng. Mẹ và cô có lỗi gì? Vậy mà người con gái đó vẫn tìm mọi cách ép buộc ba cô sống xa người vợ mới và không cho đưa bà chính thức về ở trong ngôi nhà của ông.

Yên Hoa mỉm cười chua chát. Thì ra bà chị ác nghiệt đó vịn vào căn bệnh bẩm sinh của mình mà áp đặt được ba. Thì ra cái chết đột ngột mà ba vẫn nói là bệnh tim đó thật ra là thất tình. Với danh tiếng và quyền hạn của mình, ba đã giấu nhem được sự thật chuyện này thật hay.

Yên Hoa thở dài. Đoàn Quốc đến với cô bằng một sự tình cờ nhưng là một sự tình cờ trở trêu. Tại sao hai chị em cô cùng dính dấp với một cái tên đàn ông như một định mệnh như vậy? Tại sao người con gái Quốc vừa kể không phải là ai khác, mà lại cũng là một đứa con gái của ông Lâm Hải? Không biết ở thế giới xa xôi, người chị ích kỷ của cô có cảm giận khi biết được điều này? Chị ấy sẽ dùng quyền lực gì nữa để ngăn trở, để phá hoại cuộc tình còn mới mẻ đến vụng về của người yêu cũ và đứa em cùng cha khác mẹ Yên Hoa chột rùng mình với những suy nghĩ của mình. Không! Yên Hoa vui đầu trong chăn nệm lạnh giá. Có lẽ vẫn còn kịp cho cô có một lối thoát. Quốc chỉ vừa tỏ tình với cô. Cô thậm chí còn chưa định được lòng mình rằng đối với anh, đã là tình yêu chưa. Vậy thì đơn giản là một sự quay lưng tránh mặt. Cô không muốn có bất kỳ liên quan gì thêm đối với cái tên của người chị kia, và cái chết đầy ám ảnh đó.

Yên Hoa lại thở dài khi nhắm mắt lại. Cô thầm mong Quốc tha lỗi cho mình, thầm mong anh không vì như vậy mà khuấy động tất cả lên. Tình cảm của cô và anh chỉ mới bắt đầu có lẽ đối với tính cao ngạo của anh, chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Bên ngoài, gió mưa dường như tạm lắng lại để nhường chỗ cho tia nắng mỏng mảnh đầu ngày. Yên Hoa thiếp đi với những rối rắm của lòng mình.

Quốc khéo léo ngăn mọi người không đánh thức Yên Hoa dậy với lý do cô không được khỏe.

Hộp mặt, bàn bạc sơ về nội dung cuộc họp cuối tuần sắp tới xong cũng đã gần trưa. Anh nhờ nhà hàng làm một khay ăn sáng nhẹ rồi tự mình đem đến phòng Yên Hoa. Sau vài tiếng chuông gọi cửa, cô mở cửa phòng với gương mặt ngái ngủ. Mái tóc dài xổ tung chưa kịp bới lại. Cô nhìn anh và cái khay thức ăn có ly sữa, đĩa trứng ốp la mà như chưa tỉnh.

Quốc cười:

- Né đường cho anh vào chứ, em không thấy là anh đóng vai hầu bàn giả danh này nãy giờ trước cửa phòng em quá lâu rồi sao?

Yên Hoa ngần ngừ rồi cũng nép qua nhường đường cho anh... Trong khi anh đặt khay điểm tâm lên cái bàn thấp, cô vào phòng vệ sinh rửa lại cái mặt còn hằn đầy dấu vết của cơn mệt nhọc thiếu ngủ đêm qua.

Lau mặt cho thật khô, cô nhìn mình trong gương và tự nhủ:

- "VẬY là Quốc đã có mặt rồi đó. Hãy làm đi, thực hiện những gì mi dự định đi. Như vậy sẽ tránh được bao ám ảnh khó chịu cho anh ta, cho mi, và còn cho cả những người khác nữa, những người còn sống lẫn những người đã chết".

Cô trở ra với mớ tóc bới gọn sau đầu, gương mặt tuy còn có vẻ mệt nhưng cương quyết và tỉnh táo.

Quốc đang đứng nhìn qua khung kính, những cây thông xa lạ vẫn đứng thẳng qua đêm mưa bão, để giờ đây được hưởng tia nắng nhẹ lóng lánh thật đẹp. Tiếng tăng hăng phía sau của Yên Hoa làm anh quay lại. Anh nheo mắt ngắm nghía cô:

- Trông em còn mệt lắm. Em dùng điểm tâm đi rồi vào giường tiếp. Hôm nay không có gì lạ, em có quyền ngủ đến chiều.

Hít một hơi dài tìm ý, Yên Hoa chưa kịp nói gì thì Quốc đã sải bước đến nắm lấy tay cô ân cần đưa đến bàn:

- Em ăn sáng đi không thôi nguội mặt. - Đưa cho cô ly sữa còn ấm, Quốc khẽ cười:

- Uống ly sữa này trước đã. Em làm anh nhớ đến hôm nào ở phi trường quá. Có biết lúc đó trông em như thế nào không?

Cầm ly sữa, Yên Hoa lơ ngơ hỏi lại:

- Như thế nào? Quốc nói trong tiếng cười trêu:

- Lúc ấy trông em nhếch nhác và xanh xao lắm, có điều anh nhớ hoài khi anh đưa thuốc, đưa sữa bảo uống, em ngoan ngoãn uống hết một mạch, trong dễ thương quá chừng, cho dù chỉ vài phút sau là nôn thốc tháo tất cả ra ngoài.

Yên Hoa chậm chạp nâng ly sữa lên. Những ân cần của anh càng làm cô ray rứt. Mai này còn có ai quan tâm, ân cần với cô như thế không? Làm sao cô có thể nói gì được trong lúc này? Cô uống hết ly sữa, vừa đặt ly xuống bàn, Quốc lại đẩy đĩa hột gà ốp la sang. Lấy hết ý chí, cô lên tiếng:

- Anh Quốc, ta... có thể nói chuyện một chút được không?

Nhường nhẹ đôi mày, anh nói:

- Chuyện gì thì em cũng ăn sáng xong đã chứ, trứng nguội hết.

Cô lắc đầu:

- Không, em...muốn nói chuyện, em không ăn nữa đâu.

Quan sát vẻ bối rối trong mắt cô, anh gật:

- Thôi được, em nói đi.

Ngẩng lên nhìn anh, cô nén giọng:

- Em có thể hủy bỏ hợp đồng giữa em với công ty anh không?

Quốc giật mình:

- Em nói gì? Sao lại hủy hợp đồng?

Cô mím môi im lặng. Anh chồm đến vịn lấy vai cô khẽ lay:

- Em sao vậy? Em không được khỏe à? anh có thể để em nghỉ một vài tuần. Về lại Sài Gòn anh đưa em đi khám bác sĩ.

Yên Hoa kêu lên ngắt lời anh:

- Không, anh thật tình không hiểu sao. Em muốn... muốn hủy bỏ hợp đồng.

Quốc cau mày:

- Nhưng tại sao lại như vậy? Em bận bịu chuyện gì? Em cũng biết rằng dự án này được chờ phê duyệt để triển khai, đang ở vào giai đoạn cần thiết cho vai trò của chúng ta kia mà?

Yên Hoa lắc mạnh đầu:

- Nhưng em không muốn đi tiếp nữa, không muốn làm nhiệm vụ phiên dịch này nữa, không muốn... Giọng cô vấp một giây khi quay mặt đi:

- ... Không muốn gặp anh nữa. Quốc tưởng mình nghe lầm. Anh lay mạnh vai cô hỏi lại:

- Em nói gì vậy? Em có biết là đang nói gì không?

Né tránh đôi mắt kinh ngạc của anh, cô cố gỡ lấy tay anh khỏi vai mình:

- Dĩ nhiên em biết mình đang nói gì chứ. Em... không muốn tiếp tục theo hợp đồng nữa, cũng như.....không muốn đi cùng anh.

- Nhưng tại sao? - Anh giận dữ kêu lên:

- Tại sao em lại không muốn đi cùng với anh?

Vai bị anh níu chặt đến đau nhói, Yên Hoa nghiêng rằng cố giải thích:

- Anh không hiểu sao? Tại vì... tại vì tôi không có yêu anh, làm sao tiếp tục đi với anh được nữa, như vậy sẽ gượng ép cho cả hai, cho nên...

Quốc nóng nảy ngắt lời:

- Không phải, không phải vậy, hôm qua em đã...

Yên Hoa lắc đầu:

- Hôm qua anh có hỏi tôi, nhưng tôi... tôi chưa kịp trả lời, bây giờ thì tôi có câu trả lời thật sự rồi.

- Không phải như vậy.

Nhân lúc Quốc bất ngờ vì bị tác động bởi câu nói của mình, cô xoay người thoát khỏi tay anh và đứng dậy.

Quốc như bừng tỉnh, anh cũng đứng phắt dậy kêu lớn:

- Không phải, em nói láo.

Lùi vài bước xa anh, Yên Hoa gương cãi:

- Sao tôi phải nói láo. Tôi.. .anh cũng biết rồi đó, tôi có người yêu rồi. Làm chung ở công ty, cấp trên của tôi... tôi không muốn anh ấy biết chuyện này. Anh hãy để tôi cắt hợp đồng.

Cô lùi bước không kịp khi Quốc sai tới. Anh lại chụp kịp lấy cô trong đôi tay nóng nẩy của mình. Trán anh hằn những câu hỏi:

- Anh không tin những gì em vừa nói đâu Yên Hoa. Hãy nói cho anh biết, chuyện gì đã xảy ra Tại sao em lại thay đổi như vậy?

Quay mặt đi, cô lấy vẻ bình tĩnh kêu to.

- Trời ơi sao anh không chịu hiểu. Tôi không có yêu anh, không có. Tôi đã nhận ra như vậy. Đó là sự thật mà.

Nhân mặt với sự ngoan cố đến khó hiểu của cô, anh lắc đầu:

- Anh không hiểu điều gì làm em có những ý nghĩ như vậy. Hôm qua em không nói ra, nhưng anh vẫn có thể quả quyết rằng em cũng có yêu anh, tại sao hôm nay em lại nói kỳ lạ như vậy?

Cô cụp mắt không đáp. Anh khẽ sờ nhẹ lên má cô. Một động chạm nhỏ thôi nhưng cũng khiến Yên Hoa rung mình nhớ lại những nụ hôn đêm qua.

Quốc nhận ra sự nhạy cảm ấy của cô, anh lập tức cúi người hôn lên môi cô. Nụ hôn cũng nồng nàn, mê đắm như hôm qua, và khi anh gần như đoán chắc rằng cô ngoan ngoãn hơn với đôi môi đã mềm lại ấy, thì đột nhiên, cô bừng tỉnh cổ quay mặt đi vé tránh và lách quỳnh đẩy anh ra. Giọng cô nói thật nhanh trong tiếng thở gấp:

- Anh bỏ tôi ra, đừng làm như vậy, tôi không... tôi đã nói là không yêu anh rồi mà.

Quốc vẫn lì lợm kèm giữ gương mặt cô và định cúi xuống lần nữa.

Yên Hoa hốt hoảng tát mạnh một cái lên gò má anh. Cái tát đến rát tay ấy làm cả hai cùng sững sờ. Ánh mắt Quốc chợt thoáng một tia dữ dội khiến Yên Hoa lo sợ. Cứ tưởng anh sẽ có hành động gì đối với mình, cô sợ hãi nhắm chặt mắt lại run rẩy trong tay Quốc.

Mấy giây trôi qua, tiếng thở hộc giập dữ của anh dần dịu lại, Yên Hoa mở mắt, chỉ thấy tia nhìn thất vọng của anh đăm đăm trên gương mặt cô. Giọng anh buồn quá:

- Tại sao lại như vậy, Yên Hoa Anh không hiểu gì hết. Hôm qua chúng ta có nhau. Anh đã ôm em trong vòng tay mà, em đã ngoan ngoãn và nồng nàn chia sẻ cảm nhận tình yêu với anh. Tại sao bây

giờ em lại thay đổi như vậy? Tại sao đột nhiên từ chối tình yêu của anh?

Yên Hoa ghen lời. Làm sao cô trả lời anh được, làm sao cho anh hiểu được rằng cô cũng đau khổ khi nói những lời như thế. Đêm qua cứ tưởng sẽ dễ dàng cho anh và cho cả cô khi chia tay. Nhưng bây giờ cô ngỡ ngàng và xót xa nhận ra mình quả thật cũng yêu anh, cũng không muốn rời xa anh, cũng không muốn mất anh.

Nhưng, cô có thể làm gì khác được. Chấp nhận tình yêu của anh tức là chấp nhận sự ám ảnh dai dẳng, niềm ganh ghét vô biên của bà chị với suốt đường đời cô.

Quốc vẫn đôi mắt nhìn những biểu hiện trên gương mặt cô, anh cay đắng nhận ra vẻ quả quyết mạnh hơn sự ngập ngừng và yếu đuối thường nhật từ cô.

- Em đã quyết định từ chối tình yêu của anh thật sao?

Giọng anh nhẹ như gió thoảng. Cô nhìn anh thật lâu rồi buồn bã gật đầu. Anh ngước mắt lên nén một tiếng thở dài:

- Thôi được nếu em đã thật sự quyết định như vậy thì... Ngừng một chút, anh lắc đầu:

- Anh không muốn mất em một cách vô lý như thế, nhưng anh lại cũng không muốn em khó chịu vì ép lòng. Anh vẫn là một gã độc đoán, nhưng với em, anh đã mong mình không bao giờ áp đặt bất cứ điều gì để em phải buồn.

Anh nhìn sâu vào mắt cô:

- Anh không tin Trọng hay Lâm là người em yêu đâu, nhưng chiều ý em, anh sẽ để em nghỉ, nhưng chỉ nghỉ một thời gian thôi, chứ không thể cắt hợp đồng.

Yên Hoa kêu lên:

- Không, anh Quốc, tôi không thể...

Quốc lấy lại vẻ điềm tĩnh ngắt lời cô:

- Để chuyện tình cảm giữa hai đứa qua một bên, em vẫn có thể tiếp tục công việc, anh hứa với em sẽ không làm bất cứ điều gì để em phải khó chịu, anh không quấy rầy em, cũng không tạo bất kỳ áp lực nào với em đâu, đừng lo.

- Nhưng...

Anh nhún vai:

- Cuộc nói chuyện của em chắc đã kết thúc, em có thể... chấp nhận ở anh một yêu cầu nhỏ không?

Cô nhìn anh dò hỏi:

- Yêu cầu gì?

Quốc buông gọn:

- Anh muốn hôn em một lần nữa.

Yên Hoa giật mình rụt vai lại:

- Không, tôi...

Đôi mày hơi cau lại, anh nhìn cô cười buồn:

- Em thật sự sợ đến như vậy ư? Buông thõng tay khỏi người cô,

Quốc quay người bước ra cửa, giọng anh vọng lại:

- Anh về phòng để em có thể yên tâm mà dùng cho xong bữa ăn sáng muộn của mình. Và em hãy nghỉ ngơi đi, cho dù em không là của anh, anh cũng không muốn thấy em với đôi mắt thâm quầng mệt mỏi ấy

Tình yêu mệnh mang

Chương 21

Yên Hoa đến nhà Lân trễ hơn lời mời vài phút. Mở cửa cho cô là Trọng. Tia mắt anh thoáng nét tươi khi nhận ra cô:

- Vào đi em.

Cô e dè hỏi khi bước vào:

- Em có bị trễ không anh Trọng?

Trọng cười lắc đầu:

- Không. Chỉ mới có anh thôi. Em còn đến sớm hơn mọi người nữa đó. Em đến bằng gì vậy?

- Taxi anh ạ.

Trọng nhướng mày:

- Vẫn chưa chịu để dành tiền mua xe, thích tốn tiền taxi hoài à?

Cô cười:

- Em suốt thời gian đi công tác, nhà thì ở mượn tận lâu tư mua xe làm gì? Mua xe mà ít đi chỉ thêm tốn tiền gửi xe vô ích.

Mẹ Lân vừa thoáng thấy bóng Yên Hoa ở nhà ngoài đã hân hoan bước ra đón, và kịp nghe loáng thoáng câu nói của cô. Bà vốn vã lên tiếng:

- Yên Hoa đó hả con. Con đến thì hay quá. Bác nghe Lân nó bảo con đang xin nghỉ phép ở công ty, sợ con không đến được chứ.

Cô cười chào bà:

- Bác đãi tiệc mời cả công ty, con làm sao không đến được. Dạ, dạo này con không ghé thăm thường, bác vẫn khỏe chứ ạ?

Bà gật gù:

- Bác khỏe, còn con.

- Dạ con khỏe bác ạ.

Khẽ liếc Trọng vẫn đi cạnh bên, bà nắm tay Yên Hoa:

- Yên Hoa này, còn vài việc bày biện chưa xong, con giúp bác một tay được không?

Cô nhiệt tình nhận lời:

- Dạ được bác ạ. Bà quay qua Trọng:

- Trọng lo đón nhân viên và chỉ cho họ nước uống nhé con. Để Yên Hoa đi với bác xuống bếp một chút.

Trọng đành gật:

- Dạ.

Đưa Yên Hoa xuống gian bếp. Bà nhờ cô mấy công việc lặt vặt và trong thời gian đó vui vẻ hỏi cô đủ thứ chuyện linh tinh. Được một lúc, chợt bà nhớ đến những lời bà vừa nghe cô nói loáng thoáng với Trọng khi nãy, bà liền gọi lại:

- À Yên Hoa này, nhà con ở đâu vậy nhỉ? Có gần đây không?

Yên Hoa trả lời:

- Dạ cũng không xa lắm bác ạ. Con đi xe chỉ mất vài phút.

Còn định hỏi cho rõ thêm, thì một giọng reo vang của Lân làm bà ngẩng lên:

- Mẹ ơi, giao cho mẹ thêm một phụ bếp nữa nè.

Anh tươi cười đẩy Minh Thu, cô y tá Yên Hoa đã từng gặp vào gian bếp. Mẹ của Lân cười gật đầu:

- Vào đây con, ở đây có Yên Hoa nữa này.

Minh Thu e thẹn bước đến. Hai cô gái chào nhau. Lân nháy mắt với Yên Hoa một cái:

- Yên Hoa hay quá ta, Trọng nó vừa giành đi đón em mà chưa kịp thì em đã xuất hiện rồi.

Cô cười:

- Chỗ em ở chưa ai đến, làm sao anh Trọng biết mà đón.

Lân trề môi:

- Cấp trên mà em tưởng không biết địa chỉ của em à? Anh thì không để ý chuyện vặt, chứ Trọng nó kỹ lắm, nhân viên vào nó cũng thuộc lòng lý lịch hết đó.

Yên Hoa mỉm cười như không tin lắm. Nhân viên có đến hai mươi mấy người, làm gì mà thuộc lòng hết cả lý lịch người ta được.

Lân quay qua trêu Minh Thu vài câu làm cho cô càng đỏ mặt thẹn thùng bên cạnh Yên Hoa và bà mẹ Lân. Chợt có tiếng ý ới bên ngoài, Lân bèn bỏ ra tiếp đãi người mới đến.

Thêm Kim và một vài nữ đồng nghiệp bước vào. Những câu giới thiệu, những tiếng chào hỏi khiến mẹ Lân tạm lắng lại những dò hỏi với Yên Hoa.

Được một lúc, chừng như tất cả khách khứa được mời đều đã đông đủ. Mẹ Lân và các cô gái bày dọn thức ăn trên ba bàn lớn xong, mọi người được mời vào ngồi.

Chẳng biết vô tình hay cố ý, chỗ của Yên Hoa được sắp cạnh Lân, bên kia của anh lại là Minh Thu, Lân vô tư cười:

- Chà, sao mình hên thế, sinh nhật mà hai bên có hai cô đẹp như tranh thế này thì diễm phúc quá rồi.

Kim ngồi chung bàn thấy thế liếc Trọng cười:

- Hôm nay cũng là mừng ngày sinh của sếp Trọng nữa mà, phải không nhỉ? Câu nói lửng của cô được Trọng mau mắn hưởng ứng.

Anh gật đầu cười:

- Đúng rồi, cho nên chắc tôi phải chọn chỗ ngồi sát bên luôn để được chia hưởng cái diễm phúc đặc biệt này với Lân chứ.

Kim đứng dậy ngay:

- Chỗ của Kim ở cạnh một trong hai người đẹp của sếp Lân nè, anh Trọng có đổi không?

Trọng gật, anh đứng ngay dậy:

- Sao không nhỉ? Những nhân viên khác ở những bàn gần đây ồ lên cười trêu. Mẹ Lân vội lên tiếng:

- Hôm nay là sinh nhật chung của hai đứa. Đều là ông chủ của công ty cả, tụi con nên mỗi người ngồi một bàn mới tiếp đãi mọi người được chu đáo và vui vẻ chứ.

Câu nói của bà bị Lân vô tâm phản bác:

- Đâu có sao mẹ Trọng nó không ngồi ở bàn bên đó thì họ còn thoải mái mà cụng ly hơn nữa đó, có phải không quý vị?

Hùng cầm đầu nhóm đàn ông ở bàn kế vô tay vang rân:

- Trời ơi, ở đâu ra mấy sếp quá hiểu ý mình như vậy kìa.

Những giọng cười ồn ào khiến bà mẹ của Lân biết mình khó lòng thay đổi tình thế được. Trọng nói nhỏ vào tai Kim khi cô đứng dậy nhường chỗ cho anh.

- Cám ơn Kim nhiều lắm đó.

Kim chỉ cười như hiểu ý. Chỗ của cô ở ngay bên cạnh Yên Hoa, còn gì để anh sếp nổi tiếng nguyên tắc của cô mong muốn hơn nữa. Còn cô, giúp cho sếp cũng là điều tốt, nhất là cô cũng ngán thấy mồ, khi ngoài Yên Hoa là cô đồng nghiệp hiền lành dễ thương mà cô có cảm tình, trong bàn toàn là những người thân thuộc của sếp Lân, những người đàn bà mà cặp mắt nhìn xoi mói cũng đủ làm cô run... ừ, có còn hào hứng gì mà nhập tiệc. Đối cho sếp Trọng, qua bàn kế bên với mấy đồng nghiệp nam, dù họ có la ó, say sưa vẫn còn đỡ hơn nhiều.

Thế là chỗ ngồi trong bàn của gia đình Lân có thay đổi một tí. Trọng vừa ngồi xuống, đã gặp ngay một dãy, nào là mẹ, là dì, là nội của Lân phía đối diện. Trông họ cứ như một Ban giám khảo cuộc thi tuyển nào đó vậy.

Trọng liếc sang Yên Hoa. Cô vẫn có vẻ không chú ý lắm đến điều này. Thái độ của cô vẫn trầm tĩnh và đúng mực, như không biết mình đang là mục tiêu đánh giá của cả "gia tộc" Lân.

Sao lạ vậy nhỉ Trọng ngạc nhiên quá. Chẳng lẽ buổi họp mặt mừng sinh nhật của anh và Lân lại trở thành ngày nhà Lân kén dâu?

Chuyện như đùa, nhưng tình hình trước mắt Trọng thật đã làm anh liên tưởng như vậy. Sau vài tiếng mời chào ban đầu, Trọng ra hiệu cho Lân đứng lên thay mình nói vài lời trước khi nhập tiệc. Anh biết rõ thẳng bạn thân của mình chẳng bao giờ từ chối những dịp trịnh trọng và phô trương như vậy.

Lân quả là có khiếu đùa vui giữa chốn đông người. Những câu nói của anh làm đám nhân viên ôm bụng cười lăn.

Lân vừa nói xong, Hùng giơ tay lên như xin phát biểu trong các cuộc họp hàng tuần ở công ty:

- Sếp ơi, tui có một thắc mắc nhỏ, có thể hỏi được không?

Lân nháy mắt:

- Nói đi.

Hùng hỏi ngay:

- Thật ra đây cũng là thắc mắc chung của toàn công ty khi nhận được thiệp mời. Ngày hôm nay là sinh nhật của hai sếp thật à? Hai sếp sinh chung một ngày sao? Xưa nay sao chưa bao giờ có tiệc sinh nhật?

Lân khoát tay cười:

- Trả lời liền đây. Hôm nay thật ra... chả là sinh nhật của ai hết,

không phải của Trọng cũng không phải của tôi.

- Ủa, sao kỳ dzậy? Những tiếng nhao nhao ngạc nhiên vang lên. Lân giơ tay cho tiếng ồn lắng xuống:

- Nè nè, nghe đã. Tôi sinh vào ngày hai mươi tháng này, còn Trọng nó cũng sinh cùng tháng cùng năm với tôi nhưng lại là ngày hai mươi tám.

Anh giơ mấy ngón tay ra khoe:

- Vây đó, công bố luôn cho quý vị biết, tôi đích thực lớn hơn nó tám ngày.

Vài tiếng cười. Một giọng nam ồ ồ vang lên:

- A hiểu rồi, hôm nay ngày hai mươi bốn, vậy là chắc hai anh lấy ngày chính giữa mà đãi tiệc cho công bình phải không?

Lân vỗ tay:

- Đúng quá. Thật ra hai đứa tụi tôi xưa nay không thích tổ chức gì cả, nhưng tiệc hôm nay có thể nói mượn cơ sinh nhật để có dịp họp mặt toàn công ty vui vẻ một chút, coi như vui chơi nghỉ ngơi trong thời điểm... ế tour, hay có thể cộng thêm vào đó sự kiện tôi bị tai nạn mà không sao, ăn mừng tôi mau lành lặn. Vây thôi!

Thấy mọi người đã gạt gù hiểu ra. Nâng ly lên, anh hô hào:

- Nào các bạn. Đã hiểu rồi phải không? Hết thắc mắc rồi chứ? Vây bây giờ ta nâng ly lên đi. Mừng sinh nhật mà không phải là sinh nhật, mừng công ty chúng ta làm ăn phát đạt, công việc đều đều cả năm chứ không phải ngồi ngáp dà như hai tháng nay.

Những tiếng hưởng ứng ầm ĩ gian phòng:

- Hoan hô sếp.

- Dô! dô! Tiếng cụng ly vang lên côm cốp lẫn vào những tiếng hoan hô và cười đùa.

Trọng đỡ lấy ly nước ngọt của Yên Hoa xuống bàn. Phớt lờ ánh mắt xét nét không hài lòng của mẹ. Lân, anh ân cần gắp thức ăn vào chén cô.

Cô mỉm cười:

- Cám ơn anh.

Liếc qua thấy Lân đang huyền thuyên gì đó với cô y tá bên cạnh.

Trọng liền tìm cách bắt chuyện với Yên Hoa:

- Anh cho nghỉ phép mấy ngày có đi chơi không Yên Hoa? Cô ngẩng lên:

- Không anh ạ.

- Vây chứ thời gian trống em thường làm gì? Xem phim hay nghe

nhạc?

Cô nhún vai lơ đãng trả lời:

- Không. Em chỉ ở trong phòng đóng cửa. Không đi đâu, không ti vi hay phim gì hết.

- Như vậy thì chán chết.

Trọng kêu lên.

- Cái gì chán?

- Lân quay qua hỏi.

Trọng ngần ngừ:

- À, là tao đang hỏi chuyện Yên Hoa thôi. Xin nghỉ phép mà chẳng có giải trí hay gì hết.

Lân cười:

- Mà cũng biết rồi đó, đi tour liên tục như Yên Hoa mấy tháng gần đây mệt thấy mồ. Có nghỉ phép thì đóng cửa lại ngủ là tốt nhất, có phải không em?

Yên Hoa nhoẻn cười gật đầu. Mẹ của Lân thấy thế nói xen vào:

- À, bác cứ thắc mắc mãi, nhà của con có đông người không hả Yên Hoa? "Rồi đây, đến giờ điều tra rồi", Trọng than thầm trong bụng như thế.

Yên Hoa đáp:

- Dạ chỉ có ba con với con thôi a.

Me. Lân ngạc nhiên:

- Ủa, chỉ có hai người thôi sao?

- Da.

Bà thắc mắc:

- Chỉ có hai người mà ba con cũng cho con làm công việc cực thân và đi hoài bên ngoài thế à? Vậy con đi tour thì ai ở nhà với ông cụ? Sao lại chọn công việc này thế con?

Cô lắc đầu:

- Con sống tự lập bên ngoài, nên cũng có thể tự quyết định được tất cả ạ.

Câu trả lời đối với những thanh niên khác thì bình thường, nhưng với một người đang có ý "chăm" cô cho đứa con trai mình lại khác. Mẹ Lân khẽ liếc mắt nhìn bà mẹ chồng, các bà chị và em chồng. Ngập ngừng một chút, bà hắng giọng:

- Vậy con tự lập như vậy thì... con sống ở đâu? Yên Hoa thản nhiên trả lời:

- Con thuê nhà ở chung với một đứa bạn cũ.

- Còn ba của con?
- Ba con vẫn ở nhà.
- Một mình à?

Yên Hoa gật:

- Dạ, một mình.

Câu trả lời lần này đem lại nét thay đổi trên hầu hết những gương mặt của người thân trong nhà Lân.

Trọng lặng yên lắng nghe những câu đối thoại từ hai phía. Câu trả lời của Yên Hoa có một "hậu quả" khác thường làm anh ngạc nhiên đến gần như nín thở. Anh liếc qua những ánh mắt liên lạc chuyển tải nhiều ngụ ý của phía "ban giám khảo", và đã muốn bật lên tiếng hoan hô, khi nhận ra cuối cùng họ cũng "biểu quyết" xong, và dường như đã chính thức... "loại" Yên Hoa ra khỏi cuộc thi tìm con dâu ưng ý của họ.

Trọng đã quá quen với tính khí và quan niệm cổ hủ của cả nhà Lân. Chỉ một tự thú nho nhỏ của Yên Hoa thôi, họ đã có ngay điểm số thấy dành cho cô rồi. Chứ gì nữa, một cô gái chỉ vừa ngoài hai mươi, mà đã ương bướng, tự ra ngoài đi làm việc và ở nhà muộn. Con gái mà sống riêng muộn nhà riêng như vậy là không được rồi, chưa kể cách trả lời đầy độc lập của cô cũng làm khó chịu cho nhiều người. Dâu như thế thì mai mốt làm sao dạy bảo mà nó chịu nghe lời. Anh cúi đầu giấu một nụ cười. Họ đâu biết rõ gia cảnh của cô như thế nào, đâu biết gia đình cô thực sự danh tiếng như thế nào, đâu biết ba cô là một người nổi tiếng như thế nào. Chẳng ai biết chuyện này cả, ngoại trừ anh. Mà anh thì họa có điên mới kể thực cho mẹ của Lân nghe.

Trọng quan sát kỹ hơn những người trong cuộc. Lân vẫn vô tư ăn uống và pha trò. Còn Yên Hoa, dường như cô không nhận ra những câu nói vô tình của mình tác động thế nào đến những người đối diện, cô vẫn thản nhiên nâng ly uống từng ngụm nho nhỏ.

Và cô gái y tá e thẹn kia vẫn e thẹn đến ngưỡng ngập. "Cô nàng này thì có vẻ khá xứng với thằng bạn mình đây", Trọng nghĩ bụng. Tha hồ cho cả nhà đầy bàn bà của nó hài lòng khi nó có một cô vợ cứ cúi đầu nhún nhún như thế.

Bàn bên cạnh, thỉnh thoảng Kim cũng liếc sang theo dõi tình hình bên này vì tò mò. Cuối cùng cô ngạc nhiên quá xá khi thấy sự thay đổi rõ rệt trong cách cư xử của bà mẹ của xếp Lân đối với Yên Hoa. Chuyện gì đã xảy ra rồi nhỉ? Thái độ vốn vã niềm nở của bà lúc nãy

biển đâu mất tiêu rồi? Bây giờ thì lạnh nhạt để mặc con bé mà quay qua ân cần với cái cô nàng co rút đến chán chết bên kia con trai bà. Kim bật cười. Thôi thế cũng tốt. Chẳng còn ai dành phần một cách thô bạo với sếp Trọng nữa. Tha hồ cho anh sếp ít lời mà chứng chạc của cô tranh thủ tình cảm đối với con bé. Khỏi hiềm khích gì nữa. Một vài cô bạn đồng nghiệp trẻ ngồi chung bàn khều hỏi Kim:

- Có gì mà tủm tỉm cười một mình vậy, chị Kim?

Cô nháy mắt rồi chồm lên thì thảo điều mà mình để ý phát hiện. Những đôi mắt tròn xoe, những cái miệng hình chữ o như thú vị và bất ngờ với câu chuyện ấy. Từ đó, từng người một họ liếc nhìn qua bàn của mấy sếp.

Những nhân vật chính phụ của câu chuyện Kim kể không biết rằng mình đang là mục tiêu chú ý và bàn tán của mọi người xung quanh. Bàn chủ tiệc giờ đây như được chia ra làm hai phe rõ rệt. Phe đông nhất gồm có cả nhà của Lân, đang thay nhau trò chuyện, và hỏi han Minh Thu. Phe còn lại chỉ vồn vện có Trọng và Yên Hoa.

Trọng có vẻ muốn chăm chút cho cô, anh gấp thức ăn, rót thêm nước uống, nói chuyện với cô. Còn Yên Hoa, cô vẫn như người vô tâm, vô tư nhất trong bàn. Cô ít ăn, ít uống, trả lời Trọng chỉ là những nụ cười nhẹ hiền lành, những câu nói ngắn gọn thông thường. Bức tranh trước mắt vừa sinh động, lại vừa đáng chán một cách khó hiểu. Mọi người nhìn nhau xì xào. Thế rồi đột nhiên, Lân đứng lên khua leng keng lên thành ly kêu gọi sự chú ý, rồi hứng chí tuyên bố mấy câu:

- Các bạn, nghe đây, nghe đây. Bia tôi gọi về rất nhiều mà ít người uống quá. Bây giờ tất cả chúng ta nam cũng như nữ, ai cũng phải dùng bia hết để cộng ly hết, như vậy mới vui, ai không biết uống thì tập uống cho quen chứ, có phải không? Có chút men bia thì ai cũng vui vẻ như nhau.

Mọi người nhìn nhau:

- Chà sếp phóng khoáng ghê ta. Đúng rồi, nam nữ bình quyền mà. Sao cứ đàn ông, con trai uống bia không nhỉ, phái nữ cũng cộng ly cho vui.

- Ủ, đúng đấy.

Nhiều tiếng nhao nhao hưởng ứng.

Câu đề xướng trong cơn hứng bất tử của Lân được nhiều người ham vui ủng hộ và quên đi chuyện họ đang tò mò quan sát. Những ly nước ngọt rất cuộc mau chóng được thay bằng bia. Cả gian phòng

rộng đã trở lại không khí vui tươi và nhộn nhịp ban đầu. Tiếng gọi cười, đùa giỡn, trêu chọc nhau vang lên đến ồn ào.

Sau một lần cụng ly theo lời hiệu triệu của Lân, khế liếc vào ly bia với một khúc và gương mặt Yên Hoa hơi nhả lại khi nuốt ngụm bia đầu, Trọng nói nhỏ vào tai cô:

- Nếu không uống được bia thì thôi nhé Yên Hoa. Để đó anh uống thay em cho.

Yên Hoa lắc đầu:

- Không sao đâu anh Trọng, bia cũng... không dễ uống thật, nhưng các anh uống được thì em cũng uống được thôi. Không để anh kịp ngăn cản tiếp, cô nâng ly lên cười với anh:

- Em vẫn chưa cụng ly riêng với anh để chúc mừng sinh nhật.

Nụ cười của cô có một vẻ gì đó khác thường khiến Trọng đành nâng ly mình lên và khế chạm vào ly của cô.

- Chúc anh sinh nhật vui vẻ.

Cô nói. Anh gật nhẹ đầu:

- Cám ơn em.

Trọng vừa uống vừa quan sát cô. Anh băn khoăn khi thấy cô thản nhiên uống cạn ly. Lân đã bỏ chỗ ngồi, cùng mấy đồng nghiệp nam, hẳn đòi anh đi theo để cụng bia lòng vòng chơi. Cố từ chối không được với mấy tay đã ngà ngà, Trọng đành đứng lên. Từ bàn bên cạnh, trong khi Lân còn ba hoa gì đó với mọi người, Trọng khế liếc mắt nhìn về bàn cũ. Những người đàn bà ở nhà Lân đang trò chuyện hỏi han thật ân cần với cô gái kia. Còn Yên Hoa, cô vẫn ngồi đấy. Làm bạn với cô có lẽ chỉ là ly bia đầy trước mặt.

Tiếng ồn ào và tiếng cười vang lên với từng chầu bia, chất nước vàng sánh ấy không đủ sức làm Trọng say, anh chỉ thấy một điều gì đó mơ hồ đến trong tâm trí làm anh lo lắng. Hình ảnh Yên Hoa lặng lẽ ngồi cô độc giữa cái bàn đầy người với men bia càng lúc càng nhiều khiến anh nặng trĩu.

Lần trong những tràng cười sặc sụa sau câu khôi hài của Lân, có tiếng thở dài thật nhẹ của Trọng. Tiếng thở dài chìm lìm trong sự ồn ào xung quanh mà không ai để ý.

Tình yêu mệnh mang

Chương 22

Trọng ngừng xe trước chung cư của Yên Hoa. Anh bước xuống và vòng qua mở cửa xe cho cô.

Chân hơi chệch choạng bước ra, Yên Hoa cười khế:

- Anh Trọng hay thật. Biết em ở đây à?

Trọng mỉm cười:

- Dù chưa đến lần nào, nhưng chẳng lẽ nhân viên mình ở đâu mà anh cũng không biết hay sao.

Nói xong câu ấy, anh lại cảm thấy hối tiếc ngay. Quả là đối với việc quản lý nhân viên, anh thuộc lòng hầu hết lý lịch của nhân viên trong công ty. Nhưng thật ra Yên Hoa là mối quan tâm đặc biệt của anh kia mà, sao anh lại có thể ngu ngốc nói một cách hồ hững như thế được, tại sao lại vượt mất một cơ hội bày tỏ lòng mình?

Trọng đỡ lấy tay Yên Hoa khi thấy cô có vẻ đi không vững lắm, cô lắc đầu cười:

- Làm phiền anh chờ về thật, nhưng không dám làm phiền anh đưa lên nhà đâu. Anh cứ vào xe đi, em tự lên được rồi.

Trọng ngập ngừng:

- Để anh đưa em lên, thật ra anh... anh muốn nói... Anh thật sự muốn... quan tâm đến em, anh...

Trọng muốn tìm cách nói, nhưng anh không hiểu sao cứ lúng túng trước những ngôn từ lại miệng ấy. Lúc này đây, anh ước sao mình có cái tài miệng lưỡi trôi chảy như Lâm thì hay biết mấy, hay ít ra cũng mạch lạc suông sẻ như những lần họp bàn về công việc thường ngày của anh. Vậy mà khốn nỗi, anh cứ ngắc ngứ mãi.

Và, Yên Hoa thì hình như chẳng cảm nhận điều gì trước vẻ lúng túng lạ đời ấy của anh, cô có lẽ đã khá say, không để ý đến câu nói nửa chừng vô nghĩa mà lại ẩn chứa nhiều nghĩa kia.

Trọng có vẻ thất vọng trước vẻ mặt ơ hồ, thản nhiên của cô, anh giữ lấy tay cô đứng lại:

- Yên Hoa, thật ra, em có nghe anh nói gì không?

Cô nhướn mày, đôi mắt có vẻ vô hồn:

- Dạ? Gì hả anh?

- Anh muốn nói...

Đột nhiên, anh cảm thấy cô ngấy người nhìn qua vai mình, gương mặt cô như chợt có lại thần sắc và cảm nhận. Trọng máy móc quay nhìn theo hướng mắt của cô.

Có một người đứng đó không biết từ lúc nào. Trọng sửng sốt mất vài

giây. Sau cùng anh cố lấy lại tự chủ, Yên Hoa đang ở cạnh anh kia mà. Anh hắng giọng lên tiếng trước:

- Chào anh, thật là tình cờ nhỉ?

Mắt không rời Yên Hoa, Quốc nhẹ nhàng ngắt lời anh:

- Không phải tình cờ. Tôi đợi cô ấy đã lâu.

Và giọng hằn giảnh cho Yên Hoa còn nhẹ nhàng hơn:

- Anh nói chuyện với em một chút được không Yên Hoa? Một vài phút thôi.

Tim Trọng thắt lại khi nhận ra tay Yên Hoa đang run rẩy trong tay anh. Cô đứng sát bên anh, gần hơn hẳn nhiều, tay cô đang nắm trong ray anh, nhưng chưa chát thay, bàn tay ấy run lên không phải vì anh. Tại sao lại như vậy được? Trọng xót xa tự hỏi. Khi đột nhiên, cô thông báo ngưng hợp đồng với Công ty của Đoàn Quốc, và hẳn cũng không phiền hà gì, anh đã khắp khởi vui mừng, những tưởng cơ hội đến với cô lại mở ra với mình. Nhưng giờ đây, anh chợt hiểu ra có lẽ mình đã thật sự thua cuộc.

Những chuyến đi công tác bên nhau, chuyện cắt hợp đồng đột ngột khác thường, thái độ lặng lẽ đầy tâm sự của Yên Hoa và những ly bia cô một mình uống cạn trong bữa tiệc tối nay... Tất cả đều đã có câu trả lời. Anh đứng giữa, nhưng cả Yên Hoa lẫn Đoàn Quốc đều như không nhận ra là có anh ở đây, họ như chỉ nhận biết nhau trong cái thế giới bao la này. "Mình là một nhân vật thừa thãi muộn màng đối với cuộc tình này rồi". Trọng chưa chát tự nhủ và đành buông tay cô ra. Quốc chậm rãi bước đến bên họ. Trọng nhìn Yên Hoa, cô đứng yên, mắt cụp lại như không đủ can đảm đối mặt hẳn với khoảng cách gần hơn ấy.

Trọng thở dài:

- Vậy... tôi về trước.

Ngần ngừ một chút, anh nói thêm với Quốc:

- Yên Hoa không khỏe lắm.

Quốc nhìn Trọng giây lát. Hai người đàn ông đều hiểu qua cái nhìn đó. Họ đều có mối quan tâm giống nhau đối với cô gái nhỏ trước mặt.

Quốc gật đầu:

- Tôi sẽ đưa cô ấy lên nhà sau vài phút.

Trọng đưa mắt lướt qua Yên Hoa lần cuối, cô vẫn lặng im. Anh đành trở vào xe.

Chờ cho xe Trọng vừa lăn bánh khuất vào góc đường, Yên Hoa quay

người đi vào chung cư. Vẫn luôn quan sát diễn biến trên nét mặt của Yên Hoa, nên Quốc cũng kịp vượt lên chặn bước trước cô:

- Yên Hoa, anh muốn nói chuyện với em.

Cô lắc đầu, cố giữ cho giọng mình lãnh đạm:

- Nhưng tôi không có chuyện gì để nói với anh.

- Yên Hoa!

Quốc vừa chạm đến vai, cô vội gạt ra và cố lách qua anh để đi vào trong. Nhưng bước chân mơ hồ không vững của cô làm sao nhanh bằng anh. Quốc đỡ lấy cô khi thân hình cô thoáng chao nghiêng.

Cô mím môi gượng đứng thẳng người:

- Nếu anh tôn trọng tôi, xin hãy để tôi lên nhà, bây giờ đã gần nửa đêm rồi, xin đừng níu kéo tôi như thế ở đây.

Quốc cau mày nhìn thật kỹ gương mặt đỏ hồng vì men rượu của cô, anh dịu giọng:

- Anh chịu ý em, em muốn sao?

- Muốn lên nhà.

Cô đáp nhanh.

Quốc gật đầu ngay:

- Anh sẽ đưa em lên.

Tay anh vẫn choàng qua eo lưng cô, Yên Hoa kêu lên:

- Nhưng tôi muốn tự mình lên nhà, anh không cần phải đưa tôi lên đâu.

Quốc không đổi giọng:

- Cần chứ. Anh có là một thằng đàn ông không, khi để cho người mình yêu đi lên một chung cư vắng lặng thế này một mình? Nhất là khi em trong tình trạng như thế này sao?

- Tình trạng như thế này là sao? Yên Hoa cãi.

- Tôi có say đâu? Quốc lắc đầu, vẫn không buông cô ra:

- Đừng cãi anh. Có ai say mà nhận là mình say đâu. Để anh đưa em lên.

Thế rồi anh thản nhiên dìu cô bước vào đến tận chân cầu thang. Yên Hoa muốn phản đối, muốn kêu lên rằng anh hãy để cô yên và về đi, như Trọng vậy. Hãy để cô leo lên những bậc thang một mình, mà yên tâm hy vọng mình còn là mình dù nổi cô đơn lại nặng trĩu vây kín cô.

Nhưng Quốc không phải là Trọng, cô hiểu rõ như vậy. Cho dù thời gian bên anh không là nhiều, nhưng con tim đã gục ngã trước anh đã cho cô hiểu anh là một người như thế nào.

Cương quyết và cuồng nhiệt như một ngọn lửa, đời nào anh dễ dàng để cô yên khi ly do cô viện ra để từ chối anh quá phi lý như thế.

Yên Hoa ngập ngừng với nấc thang đầu tiên:

- Tôi...

Quốc hướng mắt nhìn cô. Cô lúng túng gỡ tay anh ra:

- Anh buông tôi ra đi, tôi tự lên được mà, nếu anh muốn đưa lên tận cửa cũng được, nhưng đừng...

Quốc nhìn cô một phút, rồi anh thả tay xuống khỏi bờ lưng cô.

Hít một hơi dài như thấy nhẹ lòng hơn, Yên Hoa bước chân lên những nấc thang. Quốc vẫn lặng im đi bên cạnh. Đôi giày cao gót khiến cô thấy mỏi, nhưng cô vịn tay vào thành thang, cố giữ cho mình khỏi ngã. Chậm và khá chật vật, cuối cùng Yên Hoa cũng leo lên hết những nấc thang dành cho mình, và đứng trước khuôn cửa nhà mình. Cô nói ngắt quãng trong tiếng thở:

- Đến nhà tôi rồi, cảm ơn anh nhiều.

Quốc gật đầu thân nhiên chia tay ra:

- Đưa anh chìa khóa, anh mở cửa giùm em.

Yên Hoa lắc đầu ngay:

- Ồ khỏi cần, tôi mở được mà, anh cứ về trước đi.

Giọng Quốc nghiêm trang:

- Đưa đây anh mở cho. Xem em kìa, leo mấy tầng lầu còn mệt đến run người như thế.

- Mệt thì nghỉ một chút thôi. Anh cứ về trước đi, để mặc tôi được rồi.

Quốc nhìn cô, ánh mắt chột buồn:

- Anh không hiểu tại sao em đột ngột từ chối anh, đột ngột cắt hợp đồng, và rồi bây giờ cố tình tránh né anh. Anh có làm gì để em ghê tởm hay khinh thường đến như vậy?

- Anh Quốc, chỉ vì tôi...

Chán nản dựa lưng vào cạnh cửa, anh lắc đầu như không cần nghe lời cô phân trần. Lấy trong túi áo gói thuốc, anh thờ ơ ngậm một điếu lên miệng và mồi lửa, vẻ như bình thản và ngoan cố đợi cho cô vào nhà mới chịu đi vậy.

Yên Hoa nhăn mặt ngần ngừ một chút, rồi cô đành chặt lưỡi lục trong túi xách ra chùm chìa khóa của mình. Chìa ra trước mặt anh, cô chép miệng chịu thua:

- Nếu anh muốn mở cửa giùm tôi, thì đây nè.

Quốc nhìn cô một giây, rồi vút điếu thuốc trên môi, anh cầm lấy.

Cô lâu bầu:

- Chỉ có mở cửa thôi đấy nhé, tôi mệt lắm, cửa mở rồi thì anh hãy về, tôi thật sự muốn nghỉ ngơi.

Câu lầu bầu nhẹ nhàng của cô, Quốc dĩ nhiên nghe lọt, dù anh đang đưa lưng lại để mở khóa, nhưng anh giả tảng như không nghe.

Chìa khóa của Yên Hoa ở đâu mà nhiều thật, cả xâu tùm lum chìa lớn nhỏ, Quốc phải hí hoáy mất một lúc mới tìm ra đúng cái anh cần.

Yên Hoa không giúp anh, cô đứng bên hành lang nhìn ra khoảng trời đen im ắng phía ngoài.

Cô không biết mình đã uống bao nhiêu. Cứ tưởng cũng đủ để men bia làm cô mệt nhoài cả người, để trở về bên chiếc nệm êm của mình mà vui trong chăn nệm tìm một giấc ngủ yên quên đi nỗi phiền muộn. Vậy mà sự xuất hiện thình lình của Quốc lại làm tâm hồn cô khuấy động đến nghẹn cả hơi thở.

Mấy ngày qua, cô ở lì trong nhà sau khi điện cho Trọng xin tạm nghỉ một tháng. mấy ngày giam mình trong bốn bức tường lạnh lẽo, cô tự dằn vặt mình vì chợt nhận ra cô đã yêu Quốc nhiều hơn cô nghĩ.

Điều ấy lại làm cô càng mâu thuẫn với quyết định của mình, nhưng vẫn phải chịu đựng. Cô không muốn có bất kỳ sự liên hệ nào thêm giữa cô với người chị khác mẹ mà cô oán ghét.

Cô biết như vậy là quá bất công đối với tình yêu cuồng nhiệt của Quốc, và bất công cho cả cô, khi phải nhốt mình cô đơn và hoang vắng trong căn hộ của mình mà gặm nhấm nỗi buồn nhớ anh. Nhưng cô khó mà đến với anh trong khi cái tên của bà chị ích kỷ và cay độc đó cứ ám ảnh cô mãi.

Cô thở dài, cũng vừa lúc cửa được mở. Quốc tự nhiên vào trước và nép qua nhường chỗ cho cô.

- Cám ơn anh. - Yên Hoa nói theo quán tính khi bước qua khung cửa. Cô đưa tay bật đèn, ánh sáng tràn ngập căn phòng khiến cô phải che một tay lên vì chói mắt.

Quay người lại, cô định đòi xâu chìa khóa của mình thì ngớ người kinh ngạc khi kịp thấy Quốc vừa đóng cửa và khóa lại rồi. Khi nhận thức được anh đang ở trong nhà cô từ lúc nào, cô sửng sốt kêu lên:

- Anh làm gì vậy?

Giọng Quốc tỉnh như không:

- Anh đóng cửa lại luôn giùm em.

- Nhưng sao... anh vào nhà?

Quốc nhướng mắt không trả lời làm Yên Hoa cau mày:

- Ý tôi là để anh mở giùm cửa, chứ tôi đã mời anh vào nhà đâu? Đòi

mắt Quốc lặng lẽ, giọng chùng xuống như một tiếng than:

- Anh vẫn luôn mong điều ấy.

Yên Hoa nhăn mặt. Quốc nói nhăng gì thế này? Cô bực bội quăng túi xách lên salon, bước lại xoay nắm cửa. Theo dõi hành động của cô, Quốc nói:

- Nó đã được khóa lại rồi.

Cô nghiêng rằng quay lại chìa tay ra trước anh:

- Anh trả lại đây.

- Gì?

Quốc bình tĩnh hỏi. Yên Hoa mất hết kiên nhẫn:

- Chìa khóa của tôi chứ cái gì?

Quốc nhìn cô chăm chú:

- Em muốn mở cửa ra để đuổi anh về chứ gì?

Cô thẳng thắn gật đầu:

- Chứ còn gì nữa. Quốc cau mày nhìn cô. Rồi lắc đầu nhè nhẹ:

- Anh muốn nói chuyện với em mà Yên Hoa, anh biết em mệt, nhưng anh hứa với em chỉ vài phút thôi.

Yên Hoa trả lời quyết liệt:

- Không, tôi không muốn nói chuyện gì nữa trong lúc này, tôi không mời anh vào nhà, nên xin lỗi, mong anh về cho. Thấy Quốc lặng im, cô vươn tay định lấy lại xâu chìa khóa trong tay anh nhưng lại hụt trước sự nhanh nhạy của anh. Quốc rút tay lại, rồi không để Yên Hoa hiểu kịp hành động của mình, anh sai bước qua gian phòng ngủ bên trong. Yên Hoa ngạc nhiên đuổi theo và kêu lên:

- Anh đi đâu vậy ? Trả lại cho tôi chìa khóa. Cô đuổi kịp anh khi đến ô cửa sổ nhỏ cuối phòng, để rồi há miêng sững sờ khi nhìn thấy anh thản nhiên ném xâu chìa của cô ra ngoài khuôn cửa sổ mở hé đó.

Mất một lúc mới hiểu ra anh đã làm gì, cô kinh ngạc lắp bắp:

- Anh... anh làm cái gì vậy ? Chìa khóa của tôi mà? Sao anh lại... quăng ra ngoài?

- Để em không đuổi anh về nữa. Câu trả lời bình tĩnh như không của Quốc làm Yên Hoa trợn mắt nhìn anh trân trân:

- Anh điên rồi sao? Bộ anh điên rồi sao mà làm như thế?

Quốc gật đầu:

- Em nói đúng. Anh điên rồi.

Chộp lấy cô và đẩy thân người cô ép sát bờ tường thật nhanh, anh nhìn vào mắt cô nhỏ nhẹ:

- Có biết vì sao anh điên không, Yên Hoa?

Ánh mắt của anh làm cô như tê liệt cả ý chí chống trả, cô quay mặt cố né tránh ánh mắt ấy, nhưng vô ích, vì cô đã bị kèm chặt trong tay anh rồi. Giọng Quốc da diết:

- Có tên đàn ông nào gặp chuyện đáng giận như anh mà không phát điên lên. Chiều nay, khi anh đến đây, cũng vừa là lúc chiếc taxi chở em vụt đi. Quốc lắc đầu nói gằn từng tiếng:

- Anh đã chờ từ lúc đó, mấy tiếng đồng hồ chờ đợi, để cuối cùng thấy được anh chàng sếp vẫn sẵn đón lộ liễu ấy đưa em về. Em có thể đi với hắn uống rượu suốt buổi tối, còn anh chỉ mong gặp em vài phút để nói chuyện, em vẫn cương quyết từ chối là thế nào? Anh lay mạnh vai cô:

- Tại sao em né tránh anh? Tại sao em trở nên lãnh đạm, vô tình như thế? Hãy nói cho anh biết đi, anh đã có lỗi gì trong chuyện này? Yên Hoa nghẹn lời trước anh. Cô có thể phân trần ra sao đây? Tay anh vuốt nhẹ lên gò má, mơn man mấy sợi tóc xõa làm cô rùng mình.

Quốc thở nhẹ:

- Em hủy hợp đồng thành linh như thế, anh phải chặt vật lăm mấy ngày qua, anh cứ tưởng em căng thẳng vì công việc, nên cố dẫn mình không lên nhà gõ cửa buộc em ra gặp mặt để anh hỏi cho ra lẽ, anh chỉ có thể đợi trước cửa chung cư ngày này qua ngày nọ sau giờ làm việc mà thôi.

Anh cười buồn:

- Anh không ngờ. Em có thể đi chơi, uống rượu với người ta đến khuya lơ khuya lắc mới về. Còn anh...

Giọng anh đột nhiên trở nên gấp gáp:

- Anh không tin là em để ý đến hắn. Anh biết em yêu anh, có phải vậy không Yên Hoa? Em nói đi. Anh muốn em xác nhận với anh một lời. Hãy nói người em yêu là anh, chứ không phải là những gã huênh hoang đó? Nói đi Yên Hoa!

Giọng anh thúc dục, trong khi vòng tay anh càng siết chặt như chờ đợi câu trả lời của cô. Vai đau nhói cô hốt hoảng kêu lên:

- Anh Quốc, buông tôi ra. Câu nói của cô không phải là câu Quốc mong đợi, anh nhăn mặt:

- Em sao vậy? Lại né tránh trả lời anh nữa sao?

Tưởng chừng như xương vai sắp vụn nát ra, cô nói như đuối hơi:

- Anh thả em ra, anh làm em đau quá.

Quốc chột tỉnh, anh vội nới vòng tay, nhưng vẫn giữ cô nguyên vị trí ấy.

Tay xoa lấy bờ vai đau và cổ lách người để thoát ra nhưng không được, Yên Hoa la lên:

- Anh làm như vậy là có ý gì? Anh muốn gì?
- Chỉ muốn em thành thật trả lời anh thôi. Chìa khóa của em, anh vút đi rồi, anh nhất định chờ để nghe được câu nói thật nhất của em. Em sẽ phải nói. Yên Hoa trừng mắt giận dữ:
- Anh đừng có hòng mà ép buộc tôi. Tôi ghét nhất những người dùng quyền hành hoặc sức mạnh mà áp chế người khác.

Quốc cau mặt:

- Em thật không chịu nói ra?
- Đừng hòng.
- Cô kêu lên quyết liệt.
- Đừng có hòng ép tôi. Quốc nhìn cô chăm chú, như không tưởng được cô có thể ngoan cố như vậy. Lặng thinh một lúc, rồi anh thở dài ôm nhẹ cô vào lòng khẽ nói:
- Anh không áp chế em đâu, đừng giận lên như thế.

Buông cô ra, anh vén mớ tóc lò xo của cô ra sau vành tai, và dịu giọng:

- Em mệt lắm rồi, rửa mặt rồi đi nghỉ đi. Anh không làm phiền em nữa đâu.

Yên Hoa lùi ra xa nhìn anh, như không nghĩ anh có thể thả cô ra dễ dàng như thế. Thấy cô còn nghi ngại nhìn mình, anh lặp lại:

- Em rửa mặt rồi đi nghỉ đi. Chuyện gì cũng để mai nói sau. Yên Hoa máy móc bước về phòng tắm. Đã mở cửa nhưng cô vụt quay lại thắc mắc:

- Vậy còn xâu chìa khóa thì sao?

Quốc nhướng mày:

- Sao là sao?
- Xâu chìa khóa đó làm sao anh nhặt lên được?

Quốc nhún vai:

- Anh đâu có nhặt lên được. Ném ra ngoài cửa sổ chắc là nó rơi xuống đất mất rồi thì làm sao anh nhặt lên được Yên Hoa trợn mắt lấp bắp:

- Vây... vậy không có chìa làm sao anh mở cửa mà về?

Quốc thản nhiên:

- Làm sao anh mở cửa được mà về? Mà thật ra.

Anh cười

- Anh cũng đâu có muốn về.

Yên Hoa sững người khi chợt nhận ra giọng của anh bình tĩnh và tự chủ như vậy. Cô lắc đầu như không tin ở chuyện mình vừa kịp hiểu ra này. Quốc bước vài bước đến bên cô, anh đều giọng nói:

- Chìa khóa thì anh không nhặt lên được đâu, nhưng em đừng sợ. Anh hứa với em sẽ không áp đặt ức hiếp gì em hết. Cho phép anh ở đây với em nhé.

Yên Hoa chợt lạnh buốt sống lưng. Trời ơi! Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy ? Cô đã bị nhốt trong nhà sao? Quốc dám làm điều này với cô? Cô giương mắt nhìn anh thăm thì trong uất ức:

- Anh đã cố tình làm điều này. Anh cố tình ném xâu chìa khóa đi, để tự nhốt mình và nhốt cả tôi trong nhà. Anh làm như thế để làm gì? Anh cố tình có phải không?

Quốc gật đầu:

- Ừ, anh cố tình. Xin lỗi Yên Hoa. Anh không biết làm cách nào để em chịu gặp anh, không biết tại sao em lại né tránh anh, và anh không muốn mình mất em một cách vô lý và dễ dàng như vậy.

- Anh định làm gì?

Yên Hoa nghiêng răng hỏi. Dựa lưng vào tường cạnh cô, anh lắc đầu mệt mỏi:

- Anh cũng không biết. Anh muốn chờ lời giải thích của em. Nếu có lời giải thích hợp lý ấy rồi, anh mới có tâm trí nghĩ đến chuyện khác.

- Còn...công việc của anh? Anh không nghĩ đến sao ?

Quốc cười hiền:

- Có thể nói em không tin, nhưng em bỏ đi một cách khó hiểu như thế, anh không làm việc gì cho ra hồn được.

- Nhưng dự án đó đang được tiến hành...

Quốc ngắt lời cô:

- Bây giờ anh không còn tâm trí đâu nghĩ đến chuyện đó nữa.

Yên Hoa nhăn mặt nhìn Quốc. Cô không tin những lời nói ủy mị như thết lại thốt ra từ miệng một con người xưa nay cao ngạo và coi trọng sự nghiệp như anh. Anh có phải đóng đóng kịch một cách vụng về trước cô đó không? Nhưng anh đóng kịch như thế để làm gì cơ chứ? Cô chỉ là một cô gái tầm thường như bao cô gái trong thành phố này. Anh có thể yêu cô đến độ buông trôi mọi việc ư? Có thật như thế không? Cô hoang mang quá với những nhận định thật giả trong đầu.

Yên Hoa quan sát điều thuốc biếng nhác vừa cháy đỏ trên môi anh rồi lúng túng thờ dài. Cô không biết mình phải làm gì với anh. Cơ

giận vừa đến với cô lại như bay biến đi theo hình ảnh anh bây giờ.

Đưa tay sờ khẽ gò má cô, anh dịu giọng:

- Đừng quá lo nghĩ gì cả Yên Hoa. Đừng sợ anh.

Cô ngược nhìn anh. Không. Trước gương mặt trầm tĩnh nhưng tự chủ của anh, trước tình yêu cháy lòng của anh, cô không sợ điều gì cả, có chăng là sợ những giông bão ẩn hiện cho cả hai trong tương lai mà thôi.

Cô đi vào phòng tắm, khoát nước thật nhiều lên mặt lên mặt, như xua đi mùi rượu bia mà làm cô ngốc nghếch quá nhiều trước anh. Có lẽ cô cần phải tỉnh táo hơn mới có thể qua được tình hình kỳ cục mà anh đặt ra cho cô.

Cô bước ra ngoài. Quốc vẫn còn đứng dựa lưng vào tường cạnh đấy. Anh nhìn sang làm cô lúng túng:

- Tôi....

Thấy anh nhăn mặt, cô chợt đổi giọng trong ngưỡng ngáp:

- Anh có vào không?... Em phải tắm mới ngủ được.

Quốc cười, nét hài lòng khi thấy cô ngoan ngoãn và ngọt ngào như vậy.

Yên Hoa soạn ra một bộ đồ vải bông nhạt, lòng thắc mắc với chuyện Quốc và cô chung phòng một cách kỳ dị như thế.

Cô nhìn đồng hồ. Đã gần hai giờ rồi. Thôi thì tạm theo sự xếp đặt của Quốc vậy. Ngủ một giấc dậy tỉnh táo, có thể cô sẽ có cách giải quyết được vấn đề vướng mắc này.

Ôm bộ đồ, cô đành bước vào phòng tắm mặc kệ mọi chuyện dù không biết sẽ còn đi đến đâu nữa.

Tình yêu mệnh mang

Chương 23

Nước lạnh khiến Yên Hoa phát run lên. Khi tắm xong trở ra, cô thấy Quốc ngồi bệt trên sàn nhà, lưng dựa vào tường, điều thuốc vẫn còn trên tay. Đèn trong phòng đã tắt, thay vào đó là ánh sáng dịu dịu của ngọn đèn ngủ ở góc phòng ngủ.

Thấy cô ngáp ngừng nhìn mình, anh mỉm cười hất đầu về phía mặt nệm của cô:

- Em cứ ngủ trước đi.

Yên Hoa về chỗ ngủ của mình, nhìn thoáng qua trong sự ngạc nhiên. Chăn nệm phẳng phiu không phải là thói quen thường ngày của cô, mấy con thú nhồi bông giờ đây cũng đã được xếp thành hàng ở một góc tường. Cô khẽ liếc về phía Quốc. Chắc hẳn là có bàn tay của anh vừa dọn dẹp đây thôi. Không biết anh làm vậy với ý đồ gì, nhưng cũng khiến cô cảm động và đâu có một chút sấu hổ với cái tính hơi... luộm thuộm xưa nay của mình.

Chuỗi mình vào chăn nệm, thân thể mỏi nhừ, cô thở một hơi dài khoan khoái khi được thư giãn.

Nhưng thật khó cho Yên Hoa để được giấc ngủ khi biết rõ có một người như thế này. Cảm giác thật ngại ngùng và khó mà thoải mái làm sao đâu.

Quốc chưa chịu đi ngủ, anh cứ ngồi ở phòng ngoài đốt thuốc. Có đến mười phút sau, cô để ý thấy ánh lửa đỏ nhỏ nhoi đó mới được Quốc dụi tắt. Anh cởi áo rồi gượng nhẹ nằm lên salon.

Yên Hoa thở phào hài lòng. Cô hé mắt nhìn tấm nệm trống của Tổ Trang cạnh mình. Quốc có lẽ cũng cân nhắc khi quyết định nằm ngủ ngoài phòng khách như vậy.

Cô nhắm mắt, cố để tâm hồn thanh thoi để chìm vào giấc ngủ muộn. Nhưng không hiểu tại sao dù xua đi những suy nghĩ để đầu óc trống rỗng, cô vẫn chưa thể ngủ được.

Có lẽ Quốc cũng khó ngủ. Tiếng trở mình nhè nhẹ của anh trên mặt salon tạo thành tiếng sột soạt nho nhỏ trong đêm vắng lặng.

Không ngủ được, Yên Hoa đành để những suy tưởng lan man của mình tha hồ dẫn dắt cô đi. Rồi chợt cô nhớ ra một điều gì đó. Cô nằm im đắn đo mãi rồi cuối cùng chịu thua trước tiếng sột soạt ngoài kia vắng vào. Cô lên tiếng nho nhỏ:

- Anh không ngủ được à?

Yên lặng một giây, Quốc mới khẽ trả lời:

- Anh xin lỗi. Làm ồn em à?

Yên Hoa ậm ừ không đáp. Quốc phân trần:

- Có lẽ tại lạ chỗ.

Yên Hoa giấu tiếng cười hỏi:

- Chứ không phải vì bụng trống rỗng sao?

Giọng Quốc ngạc nhiên:

- Làm sao em biết?

Yên Hoa cười một mình, cô suy nghĩ một chút rồi tăng hăng:

- Em có mì gói và đồ hộp nhiều lắm. Anh có muốn ăn thử không?

Quốc ngồi ngay dậy. Giọng anh cố nén sự hồi hộp:

- Em... nấu cho anh chứ?

Yên Hoa nói lưỡng lự:

- Chắc vậy.

Cô trở dậy bới lại mái tóc trong khi đèn đã được bật sáng trở lại. Yên Hoa lơ đi như không nhận ra vẻ háo hức buồn cười của Quốc. Cô cắm điện ấm nước, rồi đến cái tủ nhỏ cạnh tủ lạnh lấy ra một gói mì, cô soạn tô đũa xong đâu đấy thì nước cũng vừa sôi. Vài phút sau, cô đã làm xong tô mì cho anh.

Quốc ngạc nhiên ngẩng lên hỏi khi thấy cô đặt trước mặt anh tô mì bốc khói:

- Còn tô của em đâu?

Yên Hoa mỉm cười lắc đầu:

- Anh ăn đi.

Quốc nhìn cô:

- Sao vậy? Em không đói à?

Ngồi vào chiếc ghế đối diện, cô đáp:

- Không đói. Anh cứ ăn tự nhiên đi.

Thấy anh ngần ngừ, cô hỏi:

- Hay anh ngại tôi ngồi đây...

Quốc vội ngắt lời:

- Ở không đâu. Em đừng đi đâu, ngồi chơi với anh một chút, anh sẽ ăn hết mà. Chỉ có điều... anh muốn có em cùng ăn.

Biết ngay mà, Yên Hoa nhăn mặt:

- Đã nói anh cứ ăn đi mà. Tôi đi ăn tiệc về còn no lắm.

Quốc nhìn cô dò hỏi:

- Tiệc gì vậy? Anh biết được không?

Yên Hoa nhún vai:

- Sinh nhật sếp. Có gì cho anh giận mà không ăn được không? Anh cứ nói.

Anh nở nụ cười lạnh:

- Đừng giận. Anh ăn đây. Anh cũng... hơi đói.

Quốc quả là đói lắm. Cô nhớ anh đã có nói là đợi cô ở trước chung cư suốt từ chiều mà, không đói sao được. Chỉ một loáng, tô mì đã được anh tận tình ăn hết. Yên Hoa đẩy lại cho anh tách trà nóng cô pha thêm cho anh. Quốc hớp vài ngụm, tách trà cạn queo. Ngần ngơ với "tốc độ" ấy, cô mau mắn hỏi:

- Anh ăn nữa không?

Đặt tách trà xuống bàn, Quốc cười lắc đầu:

- Thôi em, anh cũng tạm no rồi.

Cô sốt sắng:

- Nếu anh ngán mì, thì còn mấy thứ khác nữa.

Quốc nhướng mắt:

- Thứ gì?

Yên Hoa làm một màn kê khai lương thực:

- Hủ tiếu bò kho, bún gạo, phở...

- Đồ gói hết ha?

Cô gật:

- Dạ, mì gói, phở gói, bún gạo cũng gói luôn.

- Nhiều không?

Thấy giọng Quốc có vẻ quan tâm, cô hơi lấy làm lạ, nhưng vẫn trả lời:

- Cả thùng lận.

- Còn gì nữa không?

- À còn bánh mì sandwich với mấy lon đồ hộp nữa, nhưng không nhiều lắm, anh hỏi làm chi?

Quốc không trả lời cô ngay, anh ra vẻ quan tâm khác thường:

- Cho anh xem thử được không?

Yên Hoa ngạc nhiên, nhưng cũng đứng dậy chỉ cho anh những thức ăn dự trữ cô để trong tủ lạnh và trong cái tủ nhỏ gần đó. Quốc nghiêng người ngó nhìn rồi gật gù. Nhịn không nổi, Yên Hoa đành lên tiếng hỏi:

- Sao vậy? Có gì đặc biệt?

Quốc lắc đầu:

- Không, đâu có gì. Anh chỉ coi qua lương thực của tụi mình thôi. Ai mà biết mình ở trong đây bao lâu.

Yên Hoa trợn mắt:

- Anh... nói gì vậy? Bộ anh tính ở nhà tôi luôn thật sao?

Quốc thủng thẳng:

- Thì em cũng thấy rồi đó. Cái chìa khóa...

- Dẹp chuyện chìa khóa qua một bên đi, anh cũng có thể tìm cách ra khỏi đây chứ. - Yên Hoa ngắt lời trong bức tức.

Quốc nhún vai:

- Làm sao được?

Yên Hoa muốn nổi điên:

- Anh đừng có vờ vĩnh. Anh vẫn cầm theo máy điện thoại di động kia mà. Cho là bây giờ quá muộn đi, nhưng sáng mai, thợ sửa khóa lên đây chứ bộ?

Quốc quay lại nhìn kỹ Yên Hoa:

- Xem ra em đã tan hết men rượu rồi nhỉ?

Cô đỏ mặt:

- Vậy là anh mượn vào sự ngốc nghếch và vô lý của tôi khi say mà tha hồ diễn kịch chứ gì? Nhưng màn kịch ấy cũng nên hạ đi thôi, sáng mai có lẽ anh gọi người đến giúp được rồi đấy.

Cô đỏ mặt:

Quốc cười nhẹ:

- Mặc cho em nói gì thì nói. Anh vẫn cứ ở đây cho đến khi nào em chịu nói rõ với anh thôi.

Yên Hoa trừng mắt quát lên:

- Trời ơi, thôi cái trò này đi.

Quốc hơi nhăn mặt với giọng hét trong đêm của cô:

- Anh nói được là làm được. Thức ăn anh cũng nhìn qua rồi. Có thể cho hai đứa mình ở trong đây một tuần. Em có giận thì giận, anh không chịu thua đâu, cứ xem ai sẽ đầu hàng trước.

Yên Hoa tức giận:

- Vậy thì anh sẽ có câu trả lời lập tức đây. Tôi không có thích anh, tôi... có người yêu rồi. Anh làm ơn đừng quấy rầy tôi nữa.

Quốc nhìn cô một thoáng rồi lắc đầu cười:

- Đừng trẻ con như vậy, anh không tin đâu.

Yên Hoa kêu lên:

- Trẻ con cái gì? Anh muốn câu trả lời, thì tôi vừa trả lời rõ ràng cho anh đấy thôi sao anh không chịu chấp nhận và thôi cái trò đùa dai dẳng này của anh đi.

Quốc rút một điều thuốc, châm lửa rồi nheo mắt nhìn cô qua màn khói nhạt:

- Nếu em nghĩ anh rời khỏi em và chịu thua trước mấy gã khác một cách ngu ngốc thế này thì em lầm rồi.

Yên Hoa rên rỉ:

- Trời ơi anh còn muốn gì nữa chứ?

- Muốn em nói thật thôi. - Anh đáp nhanh.

- Thì tôi vừa...

- Không anh không tin những câu giận dỗi nói càn đó đâu.

Yên Hoa nghiêng rằng:

- Không tin? Tôi đã nói thật mà. Sao mà anh lì lợm đến thế?

Quốc tình bơ gạt đầu:

- Anh vốn là tên lì lợm mà. Em cũng bướng lắm, anh biết. Tụi mình xem ra rất xứng đôi. Nhưng để rồi xem, anh nhất định ở lì trong này với em, rồi xem ai lì hơn.

Yên Hoa nhăn mặt:

- Nhưng tôi còn phải làm việc và anh cũng vậy.

Quốc gạt phắt:

- Em xin nghỉ một tháng không lương kia mà, anh gọi điện lên công ty của em biết rồi. Còn việc của anh thì đừng đem ra nhắc nữa, anh không để vào tai đâu.

Liếc nhìn cái áo Quốc vắt trên lưng ghế.

Yên Hoa bặm môi suy tính:

- Nếu anh không gọi thì mai tôi cũng sẽ mượn máy của anh gọi người đến giúp thôi.

Quốc sầm mặt. Anh chớp lấy điện thoại vẫn nằm trong túi áo, đi thẳng vào trong Yên Hoa hốt hoảng kêu lên:

- Anh làm gì vậy? Anh lại định làm trò điên gì nữa vậy?

Cô níu kịp anh khi anh lại đứng bên khung cửa sổ mở rộng. Giọng Quốc rõ từng tiếng:

- Anh quăng luôn cái máy này một thể, cho em thôi nghĩ vẩn vo toan tính chuyện tách ra khỏi anh.

Quốc vừa định phóng cái máy nhỏ xíu cầm ở tay đi thật. Yên Hoa quỳnh quáng ôm chầm lấy anh và kêu lên rất rít:

- Đừng Quốc! Anh đừng làm như vậy. Dừng lại. Em... Em xin lỗi. Em chịu thua anh rồi, em xin lỗi.

Quốc khựng lại nhìn xuống cô, gương mặt anh dần dịu lại. Yên Hoa nói như muốn khóc:

- Anh điên mất rồi.

Vuốt tóc cô, anh thở nhẹ:

- Ủ, anh hóa điên thật đó, cũng vì em thôi.

Cô quệt nước mắt mếu máo nói:

- Trời ơi, anh chướng quá, nóng tính quá. Biết anh cũng lâu, bây giờ mới biết anh kỳ khôi đến như vậy.

Quốc nâng mặt cô lên và lau phụ cô mấy giọt nước mắt viền mi, anh thăm thì:

- Anh biết mình xấu tính, nhưng anh yêu em thật lòng, nếu có em bên cạnh kèm lại, thì có thể anh sẽ bớt đi đấy.

Yên Hoa bấu môi bệu bạo nói:

- Đừng dụ khi. Chỉ từ tối đến giờ mà anh ăn hiếp em đủ thứ, hỏi làm sao mà có chuyện kèm cặp gì anh.

Quốc mỉm cười:

- Vậy thì mai một anh sẽ sửa, có em thì em nói gì cũng được, anh sửa mà, không ăn hiếp, áp đặt gì em nữa, chịu không?

Thấy cô không trả lời, nhưng vẫn tin cậy tựa vào mình, anh ôm cô vào lòng dìu cô đến salon, để cô ngồi sát bên mình Yên Hoa thở dài thua cuộc. Cô nhắm mắt để mặc anh dẫn cô đi trong sự lảng lảng hạnh phúc mà chẳng có một kẻ thua cuộc nào có được

Ôm gọn cô trong vòng tay, anh thầm thì than vãn:

- Em cũng búng bình thật, cứ giương vây ra với anh hoài, làm anh mỗi lần theo, mỗi lần hụt hẫng là đau cả tim.

Cô vẫn nhắm mắt, môi nở nụ cười hiền không đáp. Nụ cười xinh đến nỗi làm Quốc cúi xuống hôn nhanh lên môi cô, như sợ cô mở mắt ra lại tách xa khỏi anh nữa vậy.

Nụ hôn dài làm Yên Hoa như trôi vào ngọn sóng triều ấm áp quen thuộc. Cô đón nhận nụ hôn như đón nhận sự thật không thể chối cãi rằng cô cần anh hơn bất kỳ nỗi lo sợ mơ hồ vu vơ nào ám ảnh, cô cần anh trong cuộc đời lặng lẽ, đơn điệu này, cần anh sau những ngày nhớ nhung đến tê dại.

Quốc rời môi và chăm chú nhìn cô. Anh không dám thở mạnh khi chưa nhận được câu trả lời cho mình.

Hiểu ý anh, cô cười e ấp, nước mắt viền mi trong tiếng thầm thì dần riêng mình anh nghe. Câu thú nhận như tiếng than từ đáy lòng:

- Em yêu anh, yêu nhiều hơn em tưởng.

Quốc thừ người mất một giây. Mắt anh ngập đầy niềm sung sướng.

Anh ôm siết lấy cô:

- Anh biết mà. Anh đã biết chắc như vậy, nhưng em nói ra, anh cảm thấy hạnh phúc quá. Anh yên tâm rồi.

Cô đỏ mặt ngượng ngập:

- Em cũng ước mình nói cho anh biết, nhưng không hiểu sao lại trào nước mắt khi nói ra.

Quốc cười cúi xuống hôn lên đôi mắt ướt của cô. Giọng anh dịu dàng:

- Những giọt nước mắt hạnh phúc đó thôi cô bé khờ của anh.

Sao ngoài trời đêm như sa xuống đầy gian phòng, khi những nụ hôn liên miên của Quốc dẫn dắt cô đi loanh quanh trong miền đất bình

yên. Những trận mưa hôn vừa dứt, các ánh sao như vẫn còn lấp lánh vây quanh làm cô choáng ngợp đến không dám mở mắt ra, cô sợ giấc mơ tuyệt vời này tan biến mất.

Lời Quốc thăm thì bên tai:

- Làm vợ anh nhé, Yên Hoa.

Cô giật mình mở mắt ra. Anh hồi hộp hỏi:

- Em nghe anh nói chứ?

Cô gật đầu. Anh hỏi lại:

- Em đồng ý không? Chúng ta hãy làm lễ cưới nhé?

Cô nhìn anh đăm đăm:

- Anh nói thật à?

Quốc gật nhanh:

- Dĩ nhiên là thật rồi. Anh yêu em, và em cũng vậy, mình hãy kết hôn đi.

Yên Hoa ngập ngừng thắc mắc:

- Sao anh quyết định nhanh vậy?

Quốc trợn mắt:

- Sao gọi là nhanh? Anh yêu em từ rất lâu rồi và vẫn luôn mong mỏi có em bên mình.

Cô cười ngắt lời:

- Thì em vẫn ở bên anh đây thôi.

Quốc lắc đầu như chưa đủ:

- Vẫn biết vậy, nhưng anh không muốn có bất kỳ dịp nào cho những tên đàn ông khác giành lấy em trong tay anh. Anh biết mình có nhiều tính làm em khó chịu, rủi có một lúc nào đó em lại chướng lên bỏ anh mà đi nữa sao.

Yên Hoa phì cười:

- Trời đất! Anh không tin vào mình nữa sao? Vậy mà xưa nay người ta vẫn bảo em, anh là con người cao ngạo và tự tin.

Quốc cũng cười:

- Lòng tự tin ấy vẫn còn, nhưng em đâu biết những lần em chướng lên đã làm khổ anh như thế nào. Anh muốn sống bên em hạnh phúc đến già, chứ chẳng muốn phải chết trẻ vì đau tim đâu.

Yên Hoa tựa cằm vào ngực anh vẫn vợ hỏi:

- Anh cao ngạo và lại là một người đàn ông thành đạt, đẹp trai nữa, sao lại yêu một cô gái tầm thường như em nhi?

Quốc ngạo nhiên:

- Sao lại đánh giá mình thấp vậy em?

Cô cười:

- Chứ còn gì nữa. Em tự thấy mình ngốc nghếch thấy mồ, ăn nói cũng không duyên dáng gì, sắc đẹp thì cũng chỉ tầm tầm, những lần gặp anh toàn là gây gổ hay hồ đồ xúc phạm anh, sao anh lại để ý yêu em?

Quốc gật gù:

- Vậy sao? Ừ thì chắc là anh thích cái ngốc nghếch của em, thích cái kiểu hồ đồ của em, thích luôn cái nhan sắc tầm tầm...

Câu nói giữa chừng bị biến thành tiếng kêu suýt soa của Quốc khi Yên Hoa mím môi véo mạnh lên cánh tay anh. Quốc vừa rên rỉ vừa cười sặc:

- Trời ơi, ai biểu em tự phê bình mình tệ quá làm chi, anh chỉ lặp lại thôi mà cũng bị bắt tội nữa sao?

Yên Hoa phụng phịu:

- Em tự nói được, nhưng anh không được công khai chê em ngu, chê em xấu.

Quốc sờ trán lẩm bẩm:

- Trời, bất công vậy sao?

Yên Hoa trợn mắt:

- Anh còn dám nói?

Quốc vội xua tay:

- Ờ, thôi thôi, anh chịu thua. Được rồi, để anh nói thật cho mà nghe. Thấy cô đã chịu ngoan ngoãn ngồi im trở lại, anh nheo mắt ngắm cô rồi cười:

- Em cứ giả vờ hoài không biết, chứ thật ra em đẹp lắm, vừa xinh, vừa dễ thương, cho dù...- Anh khẽ tăng hăng - Ờ,...dù em có hơi một tí khờ khạo.

Yên Hoa tròn mắt nhìn. Anh vội phân trần:

- Anh nói thật đó. Có khờ khạo nhưng... một tí thôi, mà anh lại rất yêu cái khờ khạo đó mới khổ cho anh.

- Xạo không! - Yên Hoa bĩu môi, dù mắt lấp lánh niềm vui.

Quốc cười giải thích:

- Thật chứ bô. Em có thể không xuất sắc, không tài giỏi thật, nhưng anh yêu em vì những tính tình, phong cách em có, làm sao cắt nghĩa cho em hiểu được bây giờ. Nhưng tình yêu của anh là thật, em rất đặc biệt, rất đáng yêu đối với anh, nếu không, anh đã không thoát cả tim khi lần đầu tiên gặp em.

Lần đầu tiên. Yên Hoa nhú mào, rồi chột đỏ mặt vùng nhồm dậy như

muốn thoát khỏi tay anh. Quốc hốt hoảng níu lấy, làm cô ngã choàng lên người anh. Giọng anh cuống quýt:

- Sao vậy Yên Hoa? Em...

Gương mặt nóng bừng, cô né cái bờ ngực trần êm ái của anh để ngồi dậy bối lại mái tóc. Quốc bần khoản hỏi:

- Em sao vậy? Lại giận anh chuyện gì?

Cô ấp úng trong ngượng ngập:

- Mai mốt anh đừng có... nhắc lại cái chuyện gặp mặt lần đầu gì nữa, em... không muốn nghe đâu.

Quốc ngớ người ra, rồi nhìn vào gương mặt đỏ lựng của cô, anh chợt hiểu ra, phá lên cười sặc sụa, Yên Hoa càng ngượng hơn, cô nhăn nhó nhéo vào người anh:

- Anh còn cười nữa?

Giữ lấy tay cô, anh cố nín cười:

- Thôi thôi được rồi, anh không trêu em nữa, nhưng mà...em không biết chứ lúc này nhìn mặt em... quê quê, mắc cười quá trời.

Yên Hoa xụ mặt. Quốc vội ngưng cười:

- Thôi anh không giỡn nữa, đừng giận anh. Anh choàng tay ôm lấy cô. Yên Hoa định đẩy ra nhưng không hiểu sao lại thôi.

Anh ngấm gương mặt cô thật gần, rồi nói nhẹ như than:

- Em đẹp quá, dễ thương quá như vậy làm sao anh chịu nổi khi mất em.

Cô đưa tay bịt miệng anh lại trong nỗi e sợ:

- Sao lại nói vậy anh? Mình vẫn luôn bên nhau mà.

Ánh mắt Quốc vương một chút u hoài:

- Ừ, mình đang ở bên nhau, và anh thề sẽ giữ em luôn bên mình, nhưng... dường như vẫn có một chút gì đó làm anh không yên.

Như nhớ ra, anh nhìn cô thật lâu rồi dịu dàng hỏi:

- Yên Hoa nè, có thể nói cho anh biết lý do vì sao tự dưng em bỏ về Sài Gòn và lánh mặt anh không?

Yên Hoa giật mình. Anh đã hỏi, nhưng làm sao cô có thể kể cho anh nghe sự thật?

Quốc quan sát nét mặt cô trong lo lắng:

- Sao vậy em? Có chuyện gì làm em không vui à?

Cô lắc đầu nhìn anh van lơn:

- Em... không muốn nhắc đến chuyện này, xin lỗi anh nhưng em...

Thấy cô đầy vẻ phiền muộn, anh vội ôm cô vào lòng xoa dịu:

- Thôi, anh không hỏi nữa đâu, anh thật là tham lam, em đã chịu

quay về với anh rồi mà anh cứ sẫm soi chuyện không đâu đã qua thì tệ thật. Thôi mình đừng nhớ gì về chuyện đó nữa. Anh có tình yêu em là quá đủ rồi.

Nằm gọn trong lòng anh, cô khẽ thở dài. Anh yêu cô quá, cô còn muốn gì hơn. Thôi thì mặc kệ những duyên tình cũ vương vấn từ chị sang em, cô đang có anh, đang có tình yêu nồng nàn của anh, thì mặc kệ chuyện phiền muộn nào sẽ đến.

- Anh sẽ không bỏ mặc em, anh sẽ luôn ở bên em, có phải không? Cô thầm thì nói. Giọng cô nghe ẩn chứa điều gì bất an khiến Quốc nhăn mặt. Anh nói dứt khoát:

- Chắc chắn là vậy rồi cô nhỏ nhất nhúa của anh. Không bao giờ anh rời xa em đâu. Nếu như em không tin thì anh...

Chợt như nhớ ra điều gì, anh vụt nhẩy nhồm:

- Ôi trời đất, sao mà nãy giờ nói loanh quanh, anh lại quên mất là em chưa chịu trả lời anh.

Yên Hoa ngược mặt ngạc nhiên:

- Trả lời gì hả anh?

Quốc kêu lên:

- Còn gì nữa. Anh vừa cầu hôn em đó thôi, em vẫn còn chưa trả lời anh mà.

Yên Hoa nhớ ra, cô ngơ ngẩn:

- Em... cũng không biết nữa. Anh... anh hỏi đột ngột như vậy...

Quốc ngắt lời:

- Đột ngột gì, mình yêu nhau, lại cứ lo sợ vẩn vơ chuyện xa nhau, vậy thì kết hôn đi em, quyết định sớm để cả em lẫn anh đều yên tâm, sẽ không có chuyện mơ hồ nào làm rộn mình nữa, em thấy thế nào?

Giọng anh sôi nổi quá làm cô quên hết chuyện lo sợ vu vơ khi nãy, cô ngẫm nghĩ một chút rồi rụt rè nói:

- Anh... để cho em vài ngày suy nghĩ được không?

Hơi thoáng thất vọng, nhưng Quốc cũng cười trấn an cô:

- Được rồi, Yên Hoa. Anh chờ em, và biết Chắc thế nào rồi cũng có câu trả lời như anh vẫn mong đợi.

Yên Hoa cười, lần đầu tiên cô thấy vui thích khi có người nói một câu kiêu hãnh và ngông nghênh đối với mình như thế. Khi yêu một người, có lẽ ta quên tuốt những khuyết điểm của người đó, mọi lời nói đều trở nên em tai và hay làm sao. Yên Hoa nhắm mắt mỉm cười hạnh phúc.

Có tiếng xe chạy dưới phố vắng lại, cô không mở mắt, lười biếng hỏi anh:

- Mấy giờ rồi anh?

Quốc nheo mắt nhìn vào đồng hồ trên cổ tay:

- Gần năm giờ rồi, thôi chết, anh làm em mất cả một giấc ngủ tối ngoan lành rồi. Uống giấc mơ tối nay quá.

Yên Hoa cười nho nhỏ:

- Nằm trong vòng tay anh là một giấc mơ bình yên nhất.

Quốc cảm động. Anh hôn lên trán cô, rồi đặt cô nằm dài trên đùi mình. Giọng anh du dương:

- Ngủ đi em bé. Tụi mình đang có những giây phút trôi trong cõi thiên đường đấy. Anh hứa sẽ vẫn bên em ngay cả khi em tỉnh giấc. Em ngủ đi nhé.

Giọng anh nghe êm tai quá, như dòng nước chảy hiền hòa êm ái làm dịu cả tâm hồn. Yên Hoa lẳng đặng thiếp đi trong vòng tay anh.

Văng vẳng khúc nhạc đặt dìu thảnh thót như của một buổi lễ trong nhà thờ có trần cao ngất, cô ru mình vào một giấc mơ đẹp, thấy mình đội khăn voan, mặc áo trắng. Quốc đứng cạnh đang cúi xuống hôn lên môi cô giữa mọi người, trước tượng Chúa.

Ồ, lạ chưa. Bộ anh không sợ Chúa trách phạt hai người hay sao nhỉ? Câu hỏi buồn cười ấy theo cô bay mãi, bay mãi với bờ môi anh. Bay lên với trời rộng thênh thang.

Tình yêu mệnh mang

Chương 24

Quốc ở lại trong nhà Yên Hoa suốt ba ngày trời, cùng cô dệt vô số mộng đẹp. Những giấc mộng mà cả hai đều cảm thấy gói trong vài ngày là chưa đủ.

Thức ăn thì quả đúng như Quốc ngắm nghía, có thể dư cho cả anh và cô dùng trong một tuần. Nhưng sang đến ngày thứ ba, chừng như thấy tội nghiệp cho cảnh Quốc phải ăn uống đơn điệu nhàm chán với mình, dù anh vẫn vui vẻ với với những bữa ăn đơn giản ấy, nhưng Yên Hoa vẫn không đành lòng.

Sáng vừa dậy, cô bắt anh ngồi lại nghiêm chỉnh để bắt đầu nói

chuyện thật nghiêm túc với anh.

- Anh nè, bộ anh không thấy lãng phí khi cứ ở nín trong này với em, công việc thì phó mặc cho mấy người phụ tá làm thay à ?

Quốc cười ruồi:

- Anh đã nói rồi, anh tự cấp giấy phép cho mình một tuần . Ở đúng một tuần bên em rồi tính sau, bây giờ đừng có nói gì với anh về công việc hết, em bé ạ.

Yên Hoa nhăn nhó:

- Nhưng công việc của anh đâu phải bỏ là bỏ. Anh đừng có mà... lười biếng đến thế chứ.

Quốc nhượng mày nhìn cô:

- Em sao vậy ? Lại trở chứng đòi đuổi anh nữa à ?

Yên Hoa lắc đầu:

- Không phải vậy , em... tại em thấy ah cứ ở trong nhà em như vậy, công việc của anh thì bỏ phể...

Quốc ngắt lời:

- Đừng nhắc công việc với anh nữa, anh đang làm cái việc quan trọng và trọng đại nhất đời là đi hỏi vợ đây. Cô nàng ấy chưa chịu là anh chưa về với công việc được đâu.

Yên Hoa nhăn mặt:

- Trời ơi ông thần lì, sao cứ ép em mãi vậy? Sáng nay khi rửa mặt, anh có ngấm gương không ?

- Sao kìa ? - Quốc ngạc nhiên hỏi.

Yên Hoa bĩu môi:

- Thì anh vào soi thử xem. Ba ngày không cạo râu, mặt anh trông nham nhở quá trời, đã vậy bộ đồ anh đang mặc, xin lưu ý với anh là đã ba ngày rồi đấy . Anh đang làm em hồi tiếc vì hôm trước mở miệng khen anh đẹp trai đó.

Quốc trợn mắt gầm gừ:

- A, cô vợ nhỏ của anh "láo" thật, dám phê bình ông chồng của mình một cách không khoan nhượng như thế, tội đáng đánh đòn.

Anh chồm lên dọa, làm Yên Hoa vừa chạy quanh phòng để né tránh bàn tay của anh, vừa cười nắc nẻ. Cuộc nói chuyện nghiêm túc lại biến thành trò đuổi bắt quen thuộc mà mấy ngày qua họ cùng đùa mãi không thấy chán.

Cuối cùng, Quốc cũng tóm được Yên Hoa. Anh đẩy cô ngã lên mặt nệm rồi cười vang chiến thắng. Phần thưởng mà anh tự cho mình cho mình có quyền được hưởng là đôi môi thơm của cô. Rồi môi

nhau , anh mỉm cười hài lòng để cô trên ngực mình. Tóc cô chảy tràn trên người anh thật nhột, nhưng anh để yên trong sự vui thích.

Giọng anh ngập đầy niềm vui:

- Anh đã báo cho đồng nghiệp rằng anh vắng một tuần, dù biết thế nào lúc trở về, công việc cũng sẽ ngập đầu và có biết bao là rắc rối phát sinh, nhưng anh vẫn cảm thấy một tuần cũng chưa đủ đối với hai đứa mình.

Áp má lên ngực anh, cô thầm thì:

- Nhưng anh vẫn phải về với công việc của anh thôi.

Quốc gạt phắt đi:

- Thôi mặc kệ em ạ, công việc gì thì cũng quăng qua một bên . Đừng nhắc anh về công việc nữa.

Ngắm góc cằm đang mọc một đường viền đen rõ nét của anh, cô đưa tay sờ lên, cảm nhận sự thô ráp ở bàn tay mình. Cô buột miệng:

- Thế nếu em nói đồng ý lấy anh thì sao ?

Câu nói của cô làm Quốc mở choàng mắt. Anh nhồm dậy ngơ ngác:

- Em vừa nói gì vậy, Yên Hoa ?

Hơi ngạc nhiên trước phản ứng của anh, cô phân vân một chút khi lặp lại:

- Nếu em đồng ý lấy anh thì sao ?

Quốc trợn mắt nhìn cô. Rồi như hiểu ra cô đang nói thật, anh hét lên một tiếng sung sướng và chồm lên hôn khắp gương mặt cô:

- Tạ ơn Chúa, cuối cùng rồi em tôi cũng đã chịu nhận lời rồi . Thế là con sắp có vợ rồi Trời ạ.

Miệng anh huyền thuyên như người mê sảng:

- Mình sẽ tổ chức sớm hả em. Ừ, sớm chừng nào tốt chừng nấy. Trời ơi, anh mừng quá. Mình sẽ đi đặt tiệc, in thiệp, sắp đồ cưới. Mình sẽ lấy nhau, sẽ có một tuần trăng mật tuyệt vời như mấy ngày qua, ta sẽ quấn quít bên nhau suốt ngày, và sẽ mau mau có vài đứa con thật dễ thương như em, dễ ghét như anh mình sẽ...

Yên Hoa đỏ mặt ngắt lời anh:

- Sẽ sẽ cái gì khi anh không chịu làm? Em yêu anh thật đấy, nhưng nói trước là em không chịu lấy một ông chồng bỏ bê công việc đâu. Yêu em mà anh... lười như thế thì mì gói em cũng không có mà ăn.

Quốc phì cười:

- Cái gì mà em nói thê thảm vậy.

Giọng anh trở nên nghiêm trang lại:

- Nghe anh nói nè. Nếu em đã chịu làm vợ anh rồi thì em sẽ là người

kiểm soát mọi quyết định của anh, có nghĩa là anh chiều em tất cả.

Cô nhìn anh nghi ngờ:

- Có thật không đấy ?

- Thật chứ. Anh thề đấy.

Cô trề môi :

- Không cần anh thề đâu, cứ thử xem nhé. Bây giờ em muốn anh đi làm trong ngày hôm nay.

Quốc khựng lại một lúc. Mặt anh chảy dài ử rử:

- Em muốn như vậy thật à ?

Cô gật:

- Thật chứ sao không. Anh nghĩ sao ?

Quốc im lặng rồi thở dài:

- Thì... anh đã nói ý em là phải theo rồi mà. Thì... được rồi, anh sẽ về nhà sửa soạn đi làm.

Ngắm gương mặt tội nghiệp của anh, cô nhin không nổi phải phì cười:

- Thôi đừng than vãn nữa, em chỉ đùa thôi, em muốn anh đi làm sớm thật, nhưng hãy để mai. Ngày hôm nay anh dành trọn cho em, được không ?

Quốc sáng mắt:

- Em muốn anh làm gì nào ?

Nhìn vẻ mặt hăm hở cố ý của anh, cô đỏ mặt:

- Ý em là anh tìm cách mở cửa ra, rồi đưa em đi phố, em muốn anh đưa em đi ăn nhà hàng. Mấy ngày qua em biết anh cũng giả vờ nuốt trôi cho em vui chứ anh không có quen ăn uống đơn giản như thế này đâu, em muốn anh có một bữa ăn ra trò nhưng khổ nỗi em lại không có bếp nấu.

Quốc không chối điều cô nhận định, anh gật đầu:

- Ừ, vậy em có đồ nghề sửa xe hay gì không? Để anh phá cái ổ khóa này đã.

Yên Hoa ngạc nhiên:

- Ủa, em tưởng anh sẽ điện đến nhờ nhân viên của anh gọi giúp một người thợ sửa khóa lên đây sửa giùm mình chứ ?

Quốc nhìn cô cười:

- Em khờ. Nhân viên trong công ty của anh đa số là biết em đấy. Mặc dù nay mai em sẽ về làm vợ anh thật, nhưng anh không muốn họ xâm xì về chuyện anh mất tích mấy ngày trong nhà em, để đến nỗi phải gọi thợ sửa khóa đến mới ra được. Anh là đàn ông, họ thù dật

ra sao cũng được, nhưng anh không muốn họ có dịp tưởng tượng những chuyện không hay cho vợ của anh.

Yên Hoa ngệt mặt hiểu ra, cô nhìn anh cảm động :

- Em thật ngốc quá, chuyện tế nhị như thế mà anh cũng nghĩ cho em. Cảm ơn anh.

Quốc kéo cô vào lòng, trầm giọng nói:

- Nói thật cho em biết nhé, với ai anh cũng coi như phá, nhưng riêng đối với em, mọi chuyện anh đều phải suy nghĩ cẩn kễ để không xúc phạm đến em, để bảo vệ em. - Anh cười - Chỉ trừ khi em làm anh nổi điên lên quên hết thì không kễ.

Cô ngáy anh:

- Như chuyện chùm chìa khóa quăng cái vèo ra đường đó chứ gì ?

Anh cười cười buông cô ra:

- Nè, có lấy đồ nghề ra cho anh thử phá cửa không? Cứ chì chiết anh thì cho em thêm một buổi ở chung với người rừng đấy.

Yên Hoa bật cười. Cô vào ngăn tủ lục ra vài món thông thường như kềm, búa... Cánh cửa cũng khá mỏng Chừng dăm phút gõ ổ khóa, cuối cùng Quốc cũng đã mở được cửa. Đóng chốt khóa tạm lại xong, anh đưa cô xuống tìm đến cái gara mà hôm trước anh gửi chiếc Corolla của mình.

Suốt buổi sáng hôm đó, anh đưa cô đi rong khắp phố phường. Năng sáng thật nhẹ, gió mơn man thổi lên làn da mịn của Yên Hoa làm đôi má cô hây hây đỏ như uống phải men. Quốc lái xe mà cứ mãi liếc qua cô vợ sắp cưới ngồi bên cạnh khiến cô nhiều lúc phải kêu lên nhắc anh chú ý nhìn đường.

Anh kéo cô vào siêu thị, nhờ cô chọn giùm anh một bộ quần áo gồm đầy đủ quần âu, áo sơ mi và cả vớ. Cô giúp anh lựa xong, anh vào phòng thay, trút ngay cái bộ đồ "ba hôm" kia ra, đóng bộ mới vào.

Trở ra, anh lại trở nên đẹp trai, kênh đời như thường ngày. Mớ râu lởm chớm trên mặt, Quốc nhất định không cạo , anh kể tai cô nói:

- Anh để ý thấy vì râu ria không cạo, em thỉnh thoảng sờ lên mặt anh ngăm ngúa. Anh thích như vậy nên anh sẽ giữ nguyên nó. Chừng nào em chán thì anh mới cạo bỏ thôi.

Yên Hoa đỏ mặt với lời anh. Quốc thật khác với cái tính dăm dăm, chừng mực của cô, vậy mà không hiểu sao cô cũng thấy mình yêu anh quá, yêu đến say cả lòng.

Quốc lựa cho Yên Hoa một bộ váy áo rất dễ thương màu hồng nhạt có điểm những hoa nhỏ li ti. Anh bắt cô vào thay ngay để cùng mặc

đồ mới giống anh. Ra khỏi siêu thị, họ quăng vào yên sau gói đồ to đùng là quần áo hai người lúc mặc vào. Ngồi vào xe trong bộ quần áo mới toanh, cả hai cùng nhìn nhau rồi cùng phá lên cười thích chí. Buổi bát phố lại diễn ra thật vui nhộn.

Giờ trưa, Quốc chở Yên Hoa đến một nhà hàng đông khách với những món ăn Tàu thật đậm đà. Anh vừa ăn, vừa nháy mắt ngạo cô làm cô phải cố nín cười, nên cũng quên mất là món ăn có ngon miệng hay không.

Sau bữa ăn trưa là thời giờ dạo qua tiệm kem. Quốc kéo cô đến quầy, chỉ trỏ từng lum đủ các thứ kem bắt cô chọn. Bốn ly kem cho hai người làm cô sau khi đẩy ly cuối cùng ra, phải thầm nhắc mình có đến một năm mới nên ăn lại thứ vừa lạnh, vừa ngọt, vừa béo như vậy.

Bụng Yên Hoa đang căng cứng vì no, cô muốn díp cả mắt lại khi dựa vào vai anh trên xe. Quốc thích thú với vẻ mặt ngáo quá của cô, anh búng nhẹ mũi cô, hỏi:

- Vợ ơi, bây giờ muốn anh đưa em về nhà anh hay muốn anh đưa đến một chỗ tuyệt vời khác nữa?

Lim dim mắt, cô mỉm cười. Suốt buổi sáng hào hứng quá cô cũng không buồn sửa anh, cũng chấp nhận nghe tiếng gọi lạ tai nhưng tình tứ đó.

- Sao em? Về nhà anh, chịu không? Anh nhớ ra là em sắp làm vợ anh rồi, nhưng chưa biết nhà anh đấy. Ta về đây nhé, nhà không có ai đâu. Mẹ anh mất rồi, còn ba anh thì đã có gia đình khác, hiện giờ ở Đà Lạt, hôm nào anh sẽ đưa em lên thăm.

Cô mở mắt ra nhìn anh, phân vân một chút rồi cô nói:

- Và anh cũng chưa biết gì về gia đình em phải không ?

Quốc vô tư gật đầu:

- Ừ, anh chưa biết. Em kể cho anh biết đi.

Yên Hoa im lặng một chút rồi nói gọn:

- Chuyện nhà em cũng đơn giản thôi. Em mất mẹ mấy năm nay thôi, còn ba. Nhưng em và ba không hợp nhau nên em ra ngoài làm việc và ở chung với Tổ Trang.

Giọng Quốc trầm trầm:

- Anh hứa sẽ làm người chồng tốt với em, hôm nào em đưa anh về thăm ba nhé, dù chúng mình đã trưởng thành, đủ quyết định việc kết hôn, nhưng có gặp qua cha mẹ xin phép một lời thì cũng không thừa. Anh hứa sẽ xử sự đàng hoàng - Anh cười - để ba em tin tưởng mà gả

cô con gái duy nhất cho anh chứ.

Yên Hoa nín lặng, cô cúi mặt giấu tiếng thở dài lo lắng. Quốc chăm chú lái xe nên không để ý. Nếu anh biết được sự thật cô là em gái của Lâm Hương, đứa em nhỏ hơn cả chục tuổi mà cô ta ghét từ khi lọt lòng, anh sẽ nghĩ ra sao nhỉ? Duyên cũ, tình mới, anh sẽ cảm nhận như thế nào? Chắc là không dễ chịu gì cho anh và cả cho cô khi chuyện được biết. Những suy tưởng đan xen khiến cô thấy buốt cả đầu, cô hơi nhăn mặt.

- Em đang nghĩ gì mà có vẻ dăm chiêu vậy? Không khỏe à?

Câu hỏi của anh làm cô giật mình liền đánh trống lảng:

- Không có. À, hồi nãy anh bảo có chỗ nào tuyệt với gì đó? Sao không đưa em đến đó thử xem.

Quốc tươi ngay nét mặt:

- Ừ, đến chỗ đó nhé, xong rồi anh sẽ đưa em về nhà anh.

Yên Hoa gật đầu ngoan ngoãn. Xe anh chạy thêm mấy khúc quanh rồi ngừng trước một cao ốc lớn làm cắt đứt luồng suy nghĩ miên man của cô. Bước ra khỏi xe, cô ngỡ ngàng:

- Cái này là...

Quốc vòng qua dắt tay cô bước lên bậc tam cấp, anh cười:

- Em quên rồi sao? Trong tòa nhà này anh đã từng chứng kiến một hình ảnh tuyệt đẹp mà anh không thể nào quên. Anh không biết trời xui đất khiến thế nào mà anh lại đến đây dự một cuộc họp, để bắt gặp cảnh em đang ngắm qua gương bộ áo cưới dễ thương đó. Em biết không, anh về nhà tương tư mất mấy tuần lễ liền. Đêm đến trong giấc mơ, anh cũng thấy mình ao ước có một cô vợ xinh xắn hết như em vậy.

Yên Hoa nhớ ra chuyện hôm ấy, cô cũng mỉm cười:

- Chiếc áo đó quả là rất đẹp, đến nỗi em bị cám dỗ nên xí xon thử nói vào người, chứ người đi thử áo hôm đó là Tố Trang.

Quốc cười:

- Anh biết. Anh cũng thích em có chiếc áo đó. Bây giờ mình đến đó đặt may cho em bộ áo cưới hết như vậy nhé?

Yên Hoa giật mình:

- Anh nói gì vậy? Gian hàng đó nội bảng giá tiền thuê áo thôi là đã rất đắt rồi, làm sao mình đặt may hẳn một áo được?

Quốc nháy mắt cười với cô:

- Em không để ý đó thôi, ông chồng của em dù không giàu có nổi tiếng nhưng tiền bạc làm ra cũng không ít. Dự án mà em tham gia

chỉ là một dự án nhỏ, anh đích thân theo dự án ngay từ đầu chỉ vì có em đó thôi, chứ công ty anh luôn đảm nhiệm vài dự án lớn hơn nhiều. Anh có tiền đủ nuôi vợ của anh ngày hai bữa ăn nhà hàng, không cần phải ngày ngày nuôi mì gói nữa, thì cái áo cưới có gì là ghê gớm đâu. Em đừng có ngại.

Yên Hoa nhú mào:

- Đành là vậy, nhưng áo cưới mình chỉ mặc một lần thôi mà anh. Và lại em cũng là một người đi làm, lương tháng lãnh một mà phóng tay sắm một cái áo giá trăm thì... kỳ khôi lắm.

Quốc lắc đầu dứt khoát:

- Chẳng có gì kỳ khôi hết trong chuyện em xài tiền của anh. Làm thân đàn ông ngạo nghễ để làm gì trong khi không nuôi sống nổi vợ mình? Anh nói thật em nhé, mai mối làm vợ anh, em thích thì có thể đi làm cho vui, nhưng tất cả tiền chi dụng trong nhà và tiền em tiêu xài phải là của anh, không có chuyện dè dặt gì ở đây cả.

Choàng qua eo cô, anh thủ thỉ:

- Còn về chuyện áo cưới, thì em nói cũng đúng, áo mặt một lần mua thì phí, nhưng anh muốn em có riêng chiếc áo ấy làm kỷ niệm. Cái áo sẽ là bằng chứng tình yêu của chúng ta, anh chẳng muốn có ai mặc chung nó với em.

Lý luận đầy ích kỷ và áp đặt một cách kỳ quặc, nhưng giọng anh tha thiết quá khiến cô đành nghe theo. Quốc nhớ chỗ thật tòi, chỉ một thoáng, anh đã đưa cô đến đúng tiệm áo cưới lộng lẫy đó. Gần cả tiếng đồng hồ cho việc đo đặt và lựa chọn, cuối cùng rồi cũng xong việc đặt áo.

Rời khỏi gian hàng, Quốc bảo cô:

- Bây giờ mình về nhà chứ hả em. Nghỉ một chút rồi ta đi ăn tối.

Mình còn phải bàn về đám cưới nữa chứ.

Yên Hoa kinh ngạc:

- Anh làm gì gấp vậy? Chưa gì mà anh đã lên kế hoạch dữ dội thế.

Quốc nghiêm mặt nhìn cô:

- Anh chờ đợi câu trả lời của em lâu rồi, lấy vợ phải gấp chứ, nhất là cô vợ xinh như em vậy. Em chính thức là vợ của anh rồi, anh mới yên lòng.

Quốc đưa tay nhìn đồng hồ, anh lẩm bẩm:

- Chà, thời gian trôi nhanh thật, mấy ngày ở nhà em, anh đâu có thèm nhìn đến giờ giấc nên bây giờ nhìn trời cũng không định được là mấy giờ rồi. Nè em, hôm nào em sắp xếp để anh đến thăm ba em

với, anh đang định sẽ...

Câu nói của Quốc chợt tắt ngang khi anh nhận ra Yên Hoa đang chao người đi một cách kỳ lạ.

Thế rồi không kịp gọi anh, cô ngã nhào xuống trong vòng tay đỡ của Quốc. Anh hốt hoảng kêu tên cô, như vô hiệu. Nét mặt cô xanh mét như ký ức hôm nào khiến Quốc rung mình. Anh bỗng xốc cô lên rồi đi như chạy ra khỏi tòa nhà.

Nắng chiều vẫn còn rực rỡ, ánh lên màu áo hồng của cô, nhưng không ánh lên được gương mặt xanh tái của cô.

Để cô vào xe, Quốc lái như điên trên đường. Anh vừa bấu chặt lấy vô lăng xe, vừa nghiến răng cầu nguyện. Em sẽ không sao, phải không Yên Hoa? Phải không cô vợ bé nhỏ của anh? Cầu xin Chúa phù hộ cho chúng ta. Em sẽ không sao mà, anh phải tin điều đó.

Lời cầu xin của Quốc tan loãng trong gió chiều. Anh không biết được ơn trên nghe thấu không, nhưng anh vẫn cứ lăm bắm thành kính, như một cách để trấn tĩnh mình.

Nắng đã nghiêng bóng về phía tây. Hiu hắt, phai màu.

Tình yêu mệnh mang

Chương 25

Yên Hoa tỉnh lại. Thoạt đầu cô như ngơ ngác không nhận ra nổi người đang cúi xuống bên cô là ai, trước mắt cô loang loáng một màu trắng lạnh lẽo và bệnh hoạn. Cô kêu lên sợ hãi mà không biết mình đang kêu tên Quốc. Anh nắm lấy tay cô khàn giọng vỗ về:

- Anh đâu Yên Hoa. Không sao đâu em, em tỉnh lại là không sao rồi.

Mất một lúc cô mới mơ hồ nhận ra anh bên cạnh Giọng cô sưng ướn:

- Anh ơi, sao em lại ở đây? Đây là đâu vậy ?

Quốc trả lời:

- Đây là bệnh viện, hồi chiều em té xỉu, anh đưa em vào đây.

Những lời nói của anh không dễ dàng gì đến trí của cô ngay, cô kéo tay anh ra hiệu đỡ mình ngồi dậy. Quốc nói:

- Em cứ nằm yên đi, bác sĩ khuyên thế.

Cô nhăn mặt:

- Em không muốn nằm, em muốn ngồi dựa vào anh.

Quốc ngần ngừ một chút rồi cũng chiều ý. Anh đỡ cô ngồi tựa vào vai mình. Nhắm mắt định thần giây lát, rồi Yên Hoa mở mắt ra, cô có vẻ tỉnh táo hơn dù vẫn còn yếu ớt.

- Em bị bệnh gì vậy anh ?

Quốc im lặng. Cô ngạc nhiên hỏi lại. Anh đành trả lời:

- Bác sĩ chưa phán đoán hẳn Yên Hoa ạ. Khi này người ta đã chụp hình đầu của em rồi, vẫn chưa có kết quả.

Yên Hoa chép miệng:

- Chụp hình mà làm gì, chắc em lại yếu trong người thôi, anh đưa em về đi, chút nữa là em tỉnh lại ngay, những lần trước cũng thế mà.

Quốc không để ý đến lời cô yêu cầu, anh nói:

- Em đã nhiều lần bị như thế này rồi à? Bao nhiêu lần em nhớ không? Thở nhẹ, cô nghĩ một chút rồi kể:

- Nếu nói cho đủ thì hồi nhỏ em đã hay bị xỉu rồi. Lần ấy xỉu giữa sân trường, trong buổi lễ chào cờ, nhưng chỉ một lúc là tỉnh ngay, ý tá nhà trường nói em bị choáng nắng, sau đó mỗi lần chào cờ em đều được miễn xuống sân, anh thấy có ngộ không ?

Quốc không cảm thấy ngộ, anh đang cau mày nghe cô kể tiếp:

- Sau đó em còn xỉu một lần nữa trong lớp vào giờ thi, làm phòng thi náo loạn cả lên, mấy thầy sợ muốn chết, người ta bảo em bị bệnh tim, nhưng em không tin, chỉ là yếu trong người nên thế thôi, cả hai lần em đều không cho mẹ hay. Thế rồi cũng hết , nhưng năm cuối trung học, em khỏe mạnh lắm, thi chạy việt dã nữa đó.

- Vậy rồi sau này? - Quốc hỏi.

Yên Hoa nhún vai:

- Thì em hết luôn, mãi đến hôm vừa rồi đưa đoàn khác đi Quảng Bình, có lẽ tại em mệt quá chịu không nổi, nên quy giữa đường , sức còn chưa hồi phục nên về đến sân bay lại ngã lăn ra lần thứ hai. Đây chỉ là vì em yếu sức thôi, nghỉ ngơi vài ngày là em tỉnh ngay thôi mà.

Quốc nén một tiếng thở dài, anh gật đầu:

- Ừ, anh biết, anh chỉ lo xa nên hỏi em vậy thôi. Hôm đó ở phi trường về, em không có khám bác sĩ lại sao?

Cô lấy làm lạ:

- Không có, mà... sao hả anh? Bộ... em có bệnh nặng à ?

Quốc lắc đầu:

- Đâu có. Anh chỉ hỏi kỹ vậy thôi. Chứ bác sĩ còn chưa định bệnh, anh đâu có biết gì mà nói.

Yên Hoa nhìn quanh rồi hỏi anh :

- Mấy giờ rồi anh?

Quốc không cần liếc qua đồng hồ:

- Hơn chín giờ rồi em.

Cô phàn nàn:

- Chà, em làm mất đi mấy tiếng đồng hồ rồi, mình về nhà đi anh, đi ăn tối. Em chắc là anh đang đói bụng lắm, từ nãy đến giờ anh chẳng cười nổi kìa. Để em cột lại tóc rồi mình về.

Câu nói của cô nhắc anh kịp thời, anh liền nở nụ cười:

- Anh đâu có đói bụng, hay là em ở đây đi, mai hẵng về, nhân tiện để bác sĩ khám cho kỹ xem cái bệnh phiền toái nào để uống thuốc cho dứt một lần cho rồi. Anh sẽ ở đây với em cho vui.

Cô quay người nhìn anh kinh ngạc:

- Sao ở lại đây? Em đâu có bệnh gì? Em ghét mùi bệnh viện lắm, anh đưa em về nhà đi.

Quốc ngập ngừng:

- Nhưng cũng tội nghiệp mấy ông bác sĩ chưa có...

- Em không có bị gì đâu, bây giờ em khỏe rồi nè, nếu anh lo xa cho em quá như vậy thì em hứa bữa nào rảnh rồi, em sẽ đi khám tổng quát một lần, được chưa?

Quốc không biết phải thuyết phục sao cho cô hiểu. Anh càng thuyết phục, cô lại càng cương quyết đòi về. Cuối cùng, anh cũng đành chiều ý cô.

Thủ tục bệnh viện vừa xong, anh đỡ cô lên xe. Theo lời cô, anh ghé qua một quán ăn nhỏ. Mặc dù bụng quả đang đói và tô hủ tiếu Nam Vang cũng khá ngon lành, nhưng anh không tài nào nuốt trôi.

Nhìn cô ăn chén súp một cách nhỏ nhẹ, anh xót cả lòng. Phòng đoán của bác sĩ khi nãy cũng còn mơ hồ, anh nhất định phải chờ ngày mai lấy kết quả hình chụp não bộ của cô mới thật là kết luận chính xác.

Liếc nhìn gương mặt đã dần bớt màu tái của cô, anh thầm thở dài.

Câu Trời đừng bao giờ đổ tai vạ lên cô vợ bé nhỏ của anh. Cô mỏng manh, dễ thương quá, cái đầu đang nghiêng nghiêng đáng yêu như vậy, chắc không thể nào chứa một khối u khổng lồ nào đâu.

Quốc không tin lời của người bác sĩ mặt còn trẻ đó, anh nhất định phải chờ đến ngày mai.

Ôi, ngày mai là một tương lai báo điềm lành hay dữ, anh cũng không biết được. Nhưng từ bây giờ cho đến ngày mai, còn đến hơn mười tiếng đồng hồ dài đằng đẵng, anh phải cố vượt qua cơn ám ảnh ghê

sợ đang lớn vồn quanh anh và Yên Hoa.

Cơ ám ảnh có hình dáng mơ hồ của một khối u nhỏ thôi, nhưng ác nghiệt vô cùng.

Tình yêu mệnh mang

Chương 26

Yên Hoa lại ngất đi một lần nữa vào sáng hôm sau trong nhà Quốc. Lần này đến hơn nửa ngày trời cô mới tỉnh lại. Khi mở mắt và nhớ lại mọi việc, cô đã hồi lỗi nói với Quốc:

- Chắc em có bệnh gì đó thật, em xin lỗi vì hôm trước không nghe lời anh ở lại bệnh viện để khám cho kỹ. Vậy bây giờ mình đi khám có được không anh?

Quốc nhìn cô một thoáng rồi gật đầu. Anh đưa cô khám tổng quát tất cả thật kỹ lưỡng. Nào là đo huyết áp, xét nghiệm máu, chụp hình tùm lum. Sau rốt anh lại nhét tất cả các kết quả khám nghiệm vào chung một phong bì to và nói với cô:

- Chẳng biết mấy ông bác sĩ học hành sáu bảy năm trời làm cái gì, bao nhiêu là bác sĩ mà tìm hoài không ra căn bệnh của em. Họ chỉ còn nước giải thích rằng em bị bẩm sinh như vậy, xúc động thái quá làm em yếu nên ngất đi thôi.

Anh nở nụ cười:

- Còn anh thì chắc là em hồi hộp chuyện đám cưới nên liên tục ngất. Em cứ tin tưởng anh, về làm vợ ah chẳng có gì đáng sợ lắm đâu mà em phải hoảng đến độ ngất đi như thế.

Câu đùa của anh lúc ấy làm cô thật sự vui. Sau đó, anh nhất định bắt cô ở lại nhà mình, với lý do cô còn yếu mà phải leo mấy tầng lầu không tốt. Bên anh, anh sẽ săn sóc cô tiện hơn, dù gì họ cũng sắp kết hôn rồi.

Mấy ngày ở nhà anh thật hạnh phúc. Quốc chiều chuộng cô mọi thứ, đến độ đôi khi cô cảm thấy mình trở nên đỗi tính nhõng nhẽo quá chừng, vậy mà anh vẫn tươi cười mà chiều cô.

Thế nhưng càng lúc cô càng nhận ra có một điều gì đó đang xảy ra với anh, anh nói đúng hơn là giữa anh và cô.

Anh trở nên trầm tư một cách kỳ lạ. Những câu hỏi bất chợt của cô,

anh phải mất đến cả phút mới trả lời được. Những nòng ẩm anh dành cho cô vẫn nguyên vẹn, nhưng dường như nụ cười trên môi anh đang phảng phất một uẩn khúc gì đó, khiến cho đôi khi nó trở nên méo xệch.

Đã hai chiều nay, trong khi cô tắm, hình như anh vào phòng làm cái gì đó khác thường. Hôm qua vào nửa đêm, cô giật mình tỉnh giấc không thấy anh bên mình, cơn gió lạnh và nỗi sợ hãi cô đơn làm cô ngồi dậy đi tìm.

Khi cô vừa gõ nhẹ lên cánh cửa phòng làm việc và gọi tên anh nho nhỏ, cô lạ lùng khi thấy giọng anh ngưng bật, rồi có tiếng cúp máy điện thoại thật nhanh, anh bước ra với một gương mặt tự nhiên một cách giả tạo, giải thích cho cô biết rằng anh chờ một cú gọi liên hệ làm ăn của người nước ngoài. Cô chấp nhận lời anh, và để anh đưa mình trở lại phòng ngủ.

Chiều nay, khi từ nhà tắm ra, cô lại nghe được một đoạn của cuộc điện đàm từ văn phòng đóng kín cửa. Giọng Quốc có vẻ nóng nảy:

- Ngoài ông ấy ra, không ai có thể giúp chúng tôi cả. Hy vọng mỏng manh, tôi chỉ còn biết cậy vào ông ấy. Tối nay, tôi sẽ lại gọi điện, tôi sẽ lại kiên nhẫn kêu gọi ông ấy giúp đỡ, những thù ghét năm xưa đã qua quá lâu rồi mà, tôi không tin rằng ông ấy nỡ bỏ mặc.

- ...

- Tôi đành cậy nhờ anh vậy. Anh lo mọi việc trong ngoài giúp tôi nhé. Bây giờ tôi chẳng còn tâm trí đâu nghĩ đến chuyện khác nữa. Cuộc đời tôi đã mất mát nhiều quá rồi, cô ấy là điều duy nhất còn lại mà có chết tôi cũng cố giữ lấy. Anh hãy hỗ trợ tôi phần nào công việc...

Những câu sau chuyển qua việc bàn tính về một dự án nào đó trong có vướng mắc. Yên Hoa lui về phòng. Cô ngồi trước gương vừa chải tóc vừa suy nghĩ. Mớ tóc suông cô chỉ lược nhẹ lược vào lần đã thẳng thớm, trong đầu cô như vẫn còn đan xen vào nhau rối rắm quá. Cô quyết định đêm nay chờ nghe cho bằng được cuộc điện đàm trong đêm của anh.

Đêm đã khuya, gió lùa vào khe cửa từng cơn buốt giá. Quốc đã rón rén rời đi rồi. Yên Hoa đợi vài phút, rồi cô mới trỗi dậy, nhẹ bước theo chân anh.

Văn phòng anh đóng kín, nhưng cô căn cứ vào âm lượng gió rít gọi

mưa bên ngoài mà mở hé cánh cửa. Mưa đã bắt đầu rào rào bên ngoài trời. Cánh cửa dù hé một chút thôi, nhưng cũng đủ cho cô nghe giọng nài nỉ dai dẳng của Quốc :

- ... Chú hãy giúp con, chỉ một lần này thôi, con xin chú. Con biết trong chuyện ngày xưa con thất hứa với chú, nhưng chú hãy nghĩ đến tình thân giữa ba má con và chú xưa kia mà giúp con một lần, chỉ một lần này thôi.

Có lẽ đầu dây bên kia noi gì, anh im lặng lắng nghe, rồi sau đó cố hạ giọng thuyết phục:

- Con biết chú đang có chuyện trọng đại, con cũng biết những cuộc hội thảo Y khoa bên đó là quan trọng lắm, nhưng xin chú giúp con với, bệnh tình cô ấy đã sắp đi đến giai đoạn ngặt nghèo rồi, con không thể đưa mắt nhìn cô ấy yếu dần mòn đi để rồi có một ngày nào đó cô ấy ngã xuống và rời bỏ con. Bác sĩ ở đây bảo hy vọng mỏng manh lắm, họ không hề đưa ra một sự cam kết khả dĩ nào đáng tin cậy. Con không cần ai hết, chỉ xin có chú giúp con thôi. Yên Hoa ngồi phịch xuống ngoài khung cửa, đầu cô ơ ơ một tiếng chuông vụn vỡ. Anh đang nói đến cô đó sao? Có phải anh đang đề cập đến cô? Có phải vì cô mà mỗi đêm anh phải van nài một người nào đó ở nơi xa về chạy chữa cho cô? Vì cô mà một con người kiêu ngạo, độc đoán như anh phải chịu hạ mình van cầu kẻ khác. Anh từng ngày từng giờ lo lắng cho cô, vậy mà cô vô tâm không nhận ra, cứ thản nhiên trước những đau khổ của anh.

Giọng Quốc nghẹn ngào như đang tắm trong dòng nước mắt chảy xuôi:

- Con xin chú, con thật sự cầu xin chú. Chú giúp con một lần này, mãi mãi con không bao giờ quên ơn chú. Đó là vợ con, là vợ của con chứ không phải bất kỳ một người vô danh xa lạ nào khác, con chỉ có mỗi cô ấy thôi. Con không cần chú giới thiệu ai cả, chỉ mong chú về đây giúp con. Nếu chú có muốn con dập đầu trước mộ Lâm Hương ngàn lần con cũng chịu, chỉ xin chú cứu với vợ con với.

Quốc bật khóc. Tiếng khóc và những câu anh nói làm cô tê dại cả tâm trí. Cô đã hiểu ra anh đang cầu khẩn ai. Nước mắt cô chảy tràn trên mặt, nước mắt làm mờ hình ảnh Quốc đang sụp xuống trên nền gạch khi cô đẩy cửa bước vào. Anh chết sững khi thấy cô.

Ngồi xuống bên anh, cô lau nước mắt cho anh, lau cả nước mắt mình. Rồi sau đó, đón lấy má trong tay anh, cô hít một hơi dài để cố lấy bình tĩnh. Đầu dây bên kia, giọng nói vẫn vang vang như

khuyên giải:

- Cháu có nghe tôi nói không? Đừng quá lo lắng, tôi đã giới thiệu cho cháu ba người đó là học trò ưu tú nhất của tôi, tuy giải phẫu cắt bỏ một khối u ác tính trong não có phức tạp, nhưng họ sẽ làm hết sức mình mà, đừng lo. Tôi thật tình không có thù hận gì cháu, tôi thật sự rất muốn giúp cháu, nhưng cuộc hội thảo đang vào giai đoạn cốt lõi quan trọng, tôi không thể nào vắng mặt được. Tôi thành thật rất muốn...

Cô nghe giọng mình nắc nhen ngắt lời ông:

- Ba!

Và rồi tiếng khóc òa vỡ trong tiếng gọi của cô. Đầu dây bên kia im bật. Cả Quốc đang ôm lấy cô cũng sững người nhìn lại.

Giọng ba cô hồi hã :

- Ai vậy? Xin hỏi ai ở đầu dây vậy ?

Yên Hoa quệt nước mắt một cách vụng về, cô nức nở:

- Là con đây. Con xin lỗi ba, con không biết là mình bệnh nặng như thế.

Giọng ông Lâm Hải lấp bắp hốt hoảng:

- Yên Hoa? Là... con phải không? Tại sao... tại sao con lại ở nhà Đoàn Quốc ?

Cô nhen ngào:

- Con là vợ của anh Quốc, chúng con sắp cưới nhau. Con xin lỗi ba, ngoài ba ra, con sẽ không giải phẫu dưới tay người học trò nào của ba đâu, nếu ba không về kịp, tụi con sẽ tổ chức đám cưới gấp mà đành thiếu ba.

Quốc ứa nước mắt gật đầu khi cô nhìn anh dò hỏi. Nắm lấy bàn tay khỏe mạnh của anh chìa ra cho mình, cô cố bình tĩnh để nói tiế , nhưng nước mắt cứ tràn xuống ngăn giọng nói của cô:

- Con không biết bệnh của mình nguy hiểm ra sao, nhưng con còn sống một ngày là tụi con bên nhau một ngày, chỉ mong những tháng ngày ngắn ngủi đó là trọn vẹn để không bao giờ hối tiếc. Con xin ba tha lỗi cho con.

Giọng ông Lâm Hải kêu lên gấp rút trước khi cô cúp máy:

- Yên Hoa, con ráng đợi ba, ba sẽ về ngay, về lập tức. Yên Hoa, chờ ba...

Buông ổng nghe, cô quay qua Quốc, anh xót xa lau gương mặt đầm ướt của cô rồi dìu cô về phòng. Đêm đó, cả hai thức trắng, đầu anh đỡ cô ngủ giữ sức, nhưng cô không chịu.

Cô kể anh nghe về sự ích kỷ lạm quyền của bà chị cùng cha khác mẹ, về nỗi ấm ức mà cô mang hộ người mẹ hiền lành của mình từ lúc hiểu chuyện. Cô kể về những ác cảm cô dành cho sự nhu nhược của cha, dẫn đến nỗi bất hòa nhẹ nhàng mà khó phôi pha giữa hai cho con cô.

Cô ra đời, sống tự lập, thỉnh thoảng vẫn nhớ đến cương vị của ông, vẫn thêm một mái ấm gia đình đúng nghĩa, nhưng cuộc đời vẫn trôi qua lãnh đạm và thờ ơ như mỗi bất hòa kia khó thể hàn gắn được. Quốc im lặng nghe cô kể, mà thấy cô cũng là một khách bộ hành luôn lang thang tìm bóng nắng như mình. Anh tiếc sao không gặp gỡ để có cô sớm hơn, để anh có thể ở bên cô che chở cho cô, đồng hành với cô qua những con đường dài gập ghềnh kia.

Anh đã hiểu vì sao thời gian vừa rồi, cô né tránh tình yêu của anh. Lâm Hương cũng bị một chứng bệnh bẩm sinh, nhưng cô ta viện vào căn bệnh đó mà ràng buộc gượng ép biết bao nhiêu người. Còn cô, cô vợ yếu đuối của anh, cô chỉ có lòng tự trọng và sự ngây thơ, những cũng cố đứng thẳng mà sống.

Cô nằm trong lòng anh, cố hít lấy mùi da thịt thân quen của anh mà ghi khắc vào lòng. Giọng Quốc khàn khàn, nhưng dịu dàng với cô:
- Em đã nói ra điều mà anh vẫn muốn nói. Nếu chú ấy về kịp, thì ta sẽ nghĩ đến chuyện giải phẫu để cầu một tia hy vọng cho sự sống, còn nếu không, ngày một mình sẽ tổ chức đám cưới, em có chịu không ?

Yên Hoa mơ màng cười:

- Dạ được, em chỉ ước...
- Em ước gì ?

Cô cười nho nhỏ:

- Em vẫn luôn ước ngày mình lấy chồng, sẽ mặc áo trắng làm đám cưới trong nhà thờ, tiếc là không thực hiện được rồi. Nhưng em cũng không buồn đâu, vì thật sự chú rể là anh.

Quốc hơi trầm ngâm giây lát rồi anh cười:

- Anh nghĩ cũng không hẳn không là thuyết phục cha cố được. Ngày mai anh sẽ đi xin thử xem.

Cô tựa má vào người anh cảm động:

- Lúc nào anh cũng chiều em. Có một câu hỏi mà từ lâu em khó trả lời được, tại sao anh lại yêu em đến thế nhỉ ?

Khẽ vuốt nhẹ bờ vai cô, anh thăm thẳm trả lời:

- Làm sao mà giải thích hay ước lượng được tình yêu hả em? Nếu em

nói vậy thì anh có thể thắc mắc tương tự là sao em, một cô gái ngoan ngoãn dễ thương như vậy mà lại yêu một gã ngạo mạn quá quắt như anh? Anh biết mình vênh váo và khó ưa lắm dưới mắt người đời, anh không thèm sửa, cứ càng khó ưa thêm, như là bản tính của anh vốn vậy.

Anh mỉm cười nhẹ nhàng:

- Thế rồi em đến, anh hoang mang khi thấy mình không còn là mình, anh thấy mình không muốn trở thành tên cao ngạo đáng ghét nữa, mà anh muốn có em cùng chia sẻ vui buồn, cùng an ủi xoa dịu nỗi đau của nhau. Anh không muốn mình là kẻ độc hành kiêu hãnh nhưng đơn độc nữa, mà mong ước đến cháy bỏng là có em trong đời.

Giọng Yên Hoa nhẹ như gió thoảng:

- Dù chỉ có em trong một thời gian ngắn ngủi.

Quốc lắc nhẹ đầu:

- Anh mặc kệ. Em nói đúng, chúng ta có nhau một ngày, thì cùng hạnh phúc một ngày. Anh sẽ cùng em giữ lấy niềm hạnh phúc ấy để không bao giờ lụi tàn. Và vẫn mong ơn trên cho chúng ta hạnh phúc không chỉ một ngày, một tháng, mà là một đời bên nhau.

Mưa đã ngớt từ lâu, bờ vai Yên Hoa ấm lại trong vòng tay Quốc. Cô thiếp đi, chìm vào giấc mơ đẹp để cũ. Vẫn trước bàn thờ Chúa ba ngôi, vẫn khăn voan, áo trắng. Quốc cúi xuống hôn lên môi cô một nụ hôn trối buộc đời cô vào anh. Cô mơ hồ thấy trên cao, tượng Chúa như mỉm cười khoan dung, không trách phạt chi mỗi tình si dại của họ.

Giấc mơ êm đềm quá, Yên Hoa thoáng nụ cười trên môi. Cô vẫn ru mình với giấc mộng đẹp, không biết Quốc đang gượng nhẹ hôn lên môi mình. Anh ngấm cô ngủ bình yên mà nén một tiếng thở dài xót xa.

Đêm đang chuyển dần, nhường chỗ cho ánh sáng mỏng manh đầu ngày.

Tình yêu mệnh mang

Chương kết

Bằng ca đưa Yên Hoa ra trước, ông Lâm Hải theo sau. Quốc chờ chức trước cửa phòng giải phẫu với gương mặt lo lắng . Anh chụp lấy tay ông:

- Ba, ba ơi! Yên Hoa...

Anh nín thở khi thấy ông gật đầu mệt mỏi nói:

- Ca mổ thành công, con đừng quá lo.

Nỗi vui mừng khiến Quốc bóp lấy tay ông mà lắc:

- Con cảm ơn ba . Tạ ơn Trời Phật.

Rồi buông tay ông, anh hồi hả theo người y công đẩy bằng ca đi dọc hành lang về phòng. Ông Lâm Hải đứng nhìn cảnh tượng ấy mà xúc động. Dặn dò người học trò phụ tá vài câu, ông lê chân xuống vườn hoa.

Ngồi một mình trên băng ghế đá, ông mới dám thư giãn mọi ý chí và cơ bắp của mình.

Chưa bao giờ trong con đường nghề nghiệp, ông lại cầm con dao mổ với áp lực đè nặng đến như thế. Cứ nghĩ đến thân hình bất động trên giường mổ kia là đứa con gái duy nhất còn lại của mình là ông muốn run từng mạch máu.

Ông đã đối xử bất công với Yên Hoa trong suốt cuộc đời nó, mỗi lần nhớ lại, ông vẫn tự dằn vặt. Đứa con gái nhỏ của ông có một khối u ác tính từ lúc nào, ông là bác sĩ chuyên ngành mà vẫn vô trách nhiệm không biết tới. Giờ đây, mạng sống của nó chỉ còn tia hy vọng mỏng manh, ông không cố giữ bình tĩnh để cứu nó thì làm sao còn gặp mẹ nó dưới tuổi vàng mà biền minh.

Cũng may là cố gắng của ông cũng đạt được kết quả. Ca mổ đã thành công.

Ông nghĩ đến người thanh niên đang săn sóc bên cạnh con gái ông mà mỉm cười hài lòng.

Đoàn Quốc thật sự có duyên nợ một cách kỳ lạ với gia đình ông. Xưa kia ông vẫn biết nó không thích Lâm Hương, nhưng cũng cứ vịn vào tình bè bạn giữa hai gia đình mà ép nó. Bây giờ chứng kiến tình yêu của nó và Yên Hoa ông mới thấy con gái mình quả không vô phúc. Một đứa con trai ngang tàng như vậy mà chịu quỳ lạy trước sự sống còn của con gái ông thì tình yêu quả là có sức mạnh vô biên.

Hội thảo ở Bỉ chắc là vẫn diễn ra tốt đẹp dù thiếu vắng ông, nhưng ông hài lòng vì mình có mặt ở đây kịp thời trong lúc này. Ông sẽ chờ cho đến khi con gái ông bình phục, chờ cho đến khi con gái ông

thành hôn. Được nhìn nó rạng rỡ trong ngày cưới, đó chính là phần thưởng dành cho ông.

Yên Hoa nằm trên giường bệnh, đang rúc rích cười theo câu chuyện khôi hài Quốc kể. Chợt anh kêu lên như vừa phát hiện ra điều gì :

- Ý, em ơi! Hình như nằm trong đây dưỡng bệnh mà em mập ra một chút đấy nhé. Không khí trong đây chắc thích hợp cho em lắm, vậy cứ ở đây thêm vài tháng nữa cho...

Cái véo của Yên Hoa làm anh suýt nhảy nhồm. Anh vừa cười khoái chí trước gương mặt lờm nguýt của cô, vừa phân bua:

- Ở đâu mà có cô vợ dữ quá như vậy không biết. Chưa chi đã ăn hiếp chồng rồi.

Yên Hoa nghinh mặt:

- Ai biểu chưa chi anh đòi bỏ em trong đây cả tháng, đã biết là em sợ nhất mùi bệnh viện rồi, hôm nay em nhất định về nhà.

Búng nhẹ mũi cô, anh cười:

- Ba em đang làm thủ tục, đừng lo anh bỏ em lại đây, anh đùa với em thôi, nhưng mà hôm nay em hồng hào thật đó.

Quệt vào gò má cô, anh nheo mắt nhỏ giọng:

- Anh thích em có gò má ửng hồng như vậy ghê, nhìn cứ muốn...

Yên Hoa cười sặc sụa nghiêng người né gương mặt anh. Có tiếng gõ nhẹ và cửa phòng xịch mở khiến cả hai vội vàng nghiêm trang lại.

Ông Lâm Hải bước vào cười:

- Thủ tục làm xong rồi, tụi con chuẩn bị đi, mình xuất viện.

Yên Hoa cười thật tươi:

- Con cảm ơn ba, vậy là sắp thoát khỏi đây rồi.

Quốc mau mắn gom lại mấy vật dụng linh kính trên bàn. Ông Lâm Hải ngồi bên giường vuốt tóc đứa con gái, rồi ngáp ngừng một chút, ông tăng hăng lên tiếng:

- Quốc à, con... định đưa Yên Hoa về đâu trước?

Cả Yên Hoa và Quốc đều khựng người, họ nhìn nhau. Quả thật họ chỉ nghĩ đến chuyện đưa cô về nhà anh, mà quên mất cô còn một mái gia đình đã vắng bóng cô gần hai năm trời.

Yên Hoa nhìn Quốc, thấy anh gật đầu nhè nhẹ, cô nói:

- Ba ạ, con sẽ về nhà mình, có ba chăm sóc, con không sợ gì cả. Mai một về làm vợ anh Quốc, con cũng sẽ về thăm ba thường.

Nụ cười mãn nguyện nở ra trên môi ông Lâm Hải. Ông gật đầu rồi quay qua Quốc.

- Quốc để Yên Hoa về nhà vài hôm nhé, đám cưới mới rước dâu qua nhà con.

Quốc khẽ cười:

- Dạ cảm ơn ba.

- Đám cưới đã định ngày nào chưa Quốc? - Ông Lâm Hải hỏi.

Khẽ liếc Yên Hoa, anh trả lời :

- Dạ hai mươi tháng sau ạ.

Yên Hoa giật mình kinh ngạc:

- Gì mà sớm vậy anh? Sao hôm trước mình đã tính là ba bốn tháng nữa mà ?

Quốc phân bua một cách khổ sở:

- Tổ chức sớm cũng tốt chứ em, áo cưới anh đã lấy về từ lâu rồi. Cứ treo trước giường ra vào nhìn thấy hoài, làm sao anh chờ nổi thêm mấy tháng nữa.

Cô nhăn nhó sờ lên cái khăn mỏng trùm đầu:

- Nhưng tóc em đã kịp mọc lại đâu ?

Quốc mau mắn đáp:

- Đừng lo vợ ơi, anh có mua cho em đến ba bộ tóc giả đẹp và tự nhiên lắm. Mình cứ đám cưới đi chứ chờ mọc lại tóc thì chờ đến bao giờ? Đã muốn thì làm đại chứ để lâu... rùi có gã cà chớn nào đâu vô sót em đi thì sao ?

Yên Hoa lườm anh:

- Có ba ở đây mà cứ nói bậy, em nằm đây mặt mũi xấu xí, tóc tai trụi lủi thì ai mà thèm tranh với anh?

Quốc gân cổ cãi:

- Ai nói với em là không có, anh để ý thấy cái tên bác sĩ học trò ruột gì đó của ba cứ viện cớ mà ghé thăm bệnh hoài, thấy cặp mắt hần nhìn em mà anh muốn ứa gan. Không tính cưới em gấp sao được.

Ông Lâm Hải bật cười:

- Trời đất ơi, lúc bệnh hoạn thì ôm nhau khóc suốt mướt, hứa hẹn ở bên nhau một ngày là giữ hạnh phúc một ngày gì đó nghe mùi mẫn quá trời, còn bây giờ mới mạnh khỏe lại một tí, hai đứa lại cãi vã là nghĩa làm sao?

Yên Hoa phân bua:

- Ba cũng thấy đó, ảnh cứ...

Ông Lâm Hải khoát tay:

- Thì con cứ chiều nó đi, đâu có sao. Nó nói cũng đúng, đám cưới sớm cũng tốt mà.

Quốc vỗ tay reo lên:

- Hoan hô ba, ba thật là tuyệt vời.

Yên Hoa nguyệt anh nhưng cũng đành phì cười chấp nhận. Dẫu sao, cô cũng yêu anh quá. Ở bên anh sớm cũng là nối tiếp sự hạnh phúc mà cả anh lẫn cô đều mong mỗi giây phút.

Thế là quên cả chuyện xuất viện, hai người quay qua bàn tính về đám cưới sắp tới.

Một đám cưới có thể làm bất ngờ khách mời từ hai phía, một đám cưới kỳ diệu vì cô dâu vừa vượt qua rào chắn của tử thần. Một đám cưới mà chú rể sẽ làm ngạc nhiên quan khách với phong thái dịu dàng chiều vợ hết mực. Và cô dâu cũng sẽ tuyệt đẹp, rạng rỡ với mấy kiểu tóc đẹp được đổi cầu kỳ. Nếu Tố Trang về dự kịp, chắc chắn sẽ được cô dâu nháy mắt giải thích đủ nghe:

- Tóc giả đó nhỏ ơi.

Tiếng cười vang vui mừng của Yên Hoa hòa chung với tiếng cười của Quốc làm ông Lâm Hải cũng ảnh hưởng. Ông khép cửa lại và bước dọc hành lang rộng. Nụ cười mãn nguyện nở thật tươi trên môi ông. Nắng xuân lại về rọi sáng lung linh bóng lá. Gió đùa vui với những cánh hoa, như những bàn tay vẫy gọi một ngày xuân đẹp.

HẾT

Nguồn: Idlvinhquang

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 02/11/2006 11:24:35 CH